

TECRİTE KARŞI MÜCADELE SEMPOZYUMU

Hapishanelerde uygulanan tecrite, tecritin sonuçlarına ve hak gasplarına karşı, tutsakların hak ve özgürlükleri için mücadele yürüten Tecrite Karşı Mücadele Platformu, 'Hapishanelerde Tecrit ve Tecrite Karşı Mücadele Sempozyumu' düzenliyor. 27-28 Kasım tarihlerinde düzenlenecek sempozyumda DİSK, KESK, ÇHD, TMMOB, TTB ve İHD katılımcı kurum olarak yer alıyor. İstanbul'un Aksaray semtinde bulunan Su Tiyatrosu'nda düzenlenecek sempozyum, saat 10:00'da başlayacak.

DEVRİMCİ-MUHALİF BİR YAZAR: ARUNDHATİ ROY

Arundhati Roy yaptığı araştırma ve açıklamalardan dolayı Hint egemenleri tarafından hedef tahtasına oturtulmuş durumda. Yoksul köylü ve işçilerin iktidara yürüme mücadelesine öncülük eden Maoist partinin ülkede yarattığı devrimci çıkışın gerici tarafından yalan ve çarpıtmalarla boğulmasına karşı, halkın haklı savaşına destek veren araştırmacı-yazar Roy'un başı yine dertte. SAYFA 10

PERSPEKTİF SAYFA 8

Tek tek anlaşmalar taktiği mi yoksa stratejik anlaşma siyaseti mi?

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE

Halk için

DEMOKRASİ DEVRİMLE GELECEK

DEVRİMCİDEMOKRASİ

16-30 KASIM 2010 187. Sayı Fiyatı 1 TL e-posta:devrimcidemokras@ttmail.com www.devrimcidemokrasi.net

BİZİ KURTARACAK OLAN NASIRLI ELLERİMİZDEN BAŞKASI DEĞİLDİR

V Sömürü ve zulüm düzeni, kendi gerici iktidarının bekası için, faşist-gerici olan özlerini maskeleyerek amacıyla, emekçiler üzerinde ciddi bir manipülasyon yaratmaya çalışmakta ve özü gerici olan "kahramanları" somutunda faşizmin önünde secde etmemizi istemekte. Faşizmin kölelik beklen-tilerine verilecek en iyi cevap, nasırlı ellerle yarattığımız bu dünyayı kendi emeğimizle yönetmemizdir.

Sömürü ve zulüm düzeninin çarkını kiralım

Bir çocuk, Zonguldak sokaklarında boyacılık yaparak evine ekmek götürmeye çalışıyor. Büyük bir hızla dönen yaşam çarkının içerisinde kimsenin dikkatini çekmeyen, varlığı ile yokluğu arasında bir fark görülmeyen bir çocuk, adı Aykut. Nice yaşatları gibi gözle- rinde yoksulluğun mahcupluğu ve yaşamın bütün yükünün omuzlarına yüklediği bir eziklik. Onu tanımamıza vesile olan ise 10 Kasım tarihinde burjuva-feodal medya tarafından büyük bir şov eşliğinde bir fotoğrafının manşetlere taşınması. Manşetlere taşınan o fotoğrafta, Aykut tamda içerisinde bulundu- ğu bu durumun en büyük mima-

n olan, ama kendisinin "kurtarıcı" "büyük önder" olarak tanıdığı Mustafa Kemal'in ölüm yıldönümünde, işini o an bırakarak saygı durumunda bulunuyor. Saygı duyduğu şeyin işçiler, köylüler, emekçiler üzerinde sallanan faşist-zorba bir kılıç olduğunu bilmeden, öylece, bütün mahzunluğu ile ayakta bekliyor "saygı" sandığı bir alıştınlmış refleks ile. Burjuva-feodal medya tarafından manşetlere taşınan ve büyük bir övgü ile örnek alınması istenen bu saygı hareketi esasta, hakim sınıfların kendi gerici iktidarlarının bekası için ezilenler ve emekçilerden beklemedikleri bir

saygıdır. Bu saygıyı imha ve inkar ile yok etmeye çalıştıkları Kürt ulusundan, her türlü baskı ve katliamla manipüle etmeye çalıştıkları Alevilerden, erkek-egemen sistemin bütün yaptırımlarına sessiz kalması istenen ve her türlü şiddete razı gelmesi beklenen kadınlardan, on yıllardır uyguladıkları politikalarla üretmez duruma getirdikleri "efendi" köylülüğkten, göbeklerini daha fazla şişirmek için sınırsız kar hırsı ile hareket edip patronuna biat etmesini istedikleri işçiden, yani üreten ve yaratan ellerden, emekten beklenmektedirler, kendi gerici-zorba iktidarlarını ayakta tutabilmek için...

KCK DAVASI 13 OCAK TARİHİNE ERTELENDİ

Tarihteki önemli siyasi davalar arasında yerini alacak olan Diyarbakır Adliyesi'nde görülen ve Kürt siyasetçilerinin 'yargılandığı' dava, 13 Ocak tarihine ertelendi. Duruşmalarda öne çıkan ise ilk duruşmalarda Kürtçeyi "Bilinmeyen bir dil" daha sonra "Kürtçe olduğunu söylediğiniz dil" şeklinde tutanaklara geçiren mahkeme başkanının son duruşmada bu kez Kürtçe yapılan savunmayı, "Kürtçe olduğunu düşündüğümüz bir dil" olarak kayıt altına alması oldu. Mahkeme Başkanının ağzından dile gelen bu sözler, Türk devletinin kuruluşundan bu yana yaslandığı ve kurumlarıyla güçlendirdiği Türk ezen ulus şovenizmi üzerinden Kürt ulusu ve diğer azınlık uluslara uyguladığı katliam, asimilasyon ve çeşitli kültürel baskıların bire bir tarihsel dışı verimiydi. sayfa 5

FERMAN YÖK'ÜN İŞE ÜNİVERSİTELER BİZİMDİR

6 Kasım'da ülkenin bir çok şehrinde alanlara çıkan halk gençliği, Yükseköğretim Kurulu'nun son genelgesine göndermede bulunarak, "Ferman YÖK'ün işe üniversiteler bizimdir" dedi. Halk gençliği "Karakol eşliğinde bilime ve paralı eğitime karşı, bilimsel ve anadilde eğitim istiyoruz" açıklamasında bulundu. 12 Eylül askeri faşist cuntasının ürünü olan YÖK'ün kuruluşunun 29'uncu yılında demokratik, bilimsel, parasız ve anadilde eğitim hakkı için ülkenin dört bir yanında halk gençliği eylemler yaptı. Demokratik Gençlik Hareketi ve daha birçok devrimci, demokratik, yurtsever gençlik hareketinin organize ettiği eylemlerde öne çıkan ise YÖK'ün üniversitelere gönderdiği ve üniversiteleri resmi olarak karakola dönüştüren genelgesi, ÖGB'lere verilen sınırsız yetkilerin protestosu ve bilimsel, parasız ve anadilde eğitim talebi oldu. Bu senenin öne çıkan şansı ise "Polis dışarı, anadil içeri" oldu. sayfa 9

ANALİZ

Çin-Türkiye ilişkileri ve Çin imparatorluğu SAYFA 11

CHP'deki 'gelişmelerin' perde arkası

Deniz Baykal'ın kaset skandalı ile CHP içerisindeki gelişmelerin ardından, son dönemde CHP içerisinde yaşanan iç tasfiyeler ve Kılıçdaroğlu'nun keskin çıkışları CHP'nin özünü aldığı sınıf ve temsilcilerinden bağımsız düşünülemez. CHP içindeki bu tasfiye hareketi planı CHP'nin demokratikleşmesi veya özünden arındırılması anlamına mı gelir? Şüphesiz ki hayır. CHP'nin sınıf karakteri ve yapısı, ideolojik-siyasi niteliği, faşist özü, Kemalist devletçi ilkel- lerinde bir değişim söz konusu değildir. Yapılan yalnızca görünümünü cilalayarak yeni bir yüz vermek ve iç yapısında biçimsel değişikliklere giderek sürecin ihtiyaçları temelinde klasik söylem ve bazı tutucu yanlarını törpüleyerek biçimlendirmekdir. SAYFA 13

Tecrit olağan seyrinde ilerliyor

Siyasi tutuklu ve hükümlülere yönelik baskılar had safhaya ulaşırken, hergün hapishanelerden yeni işkence haberleri geliyor. Ciddi sağlık sorununu yaşayan siyasi tutsakların tedavilerinin engellenmesine son bahane olarak yeterli personel eksikliği bulundu. İşkence uygulamasının son adresi ise Karataş Kadın Hapishanesi. Siyasi tutsaklar işkenceden geçirildi, durumu bildiren mektup ve fakslarına el koyularak, komuoyundan tecrit edildi. SAYFA 4

GÜNDEM

Süreç oldukça zor ve sancılı fakat bir o kadar da avantajlı SAYFA 3

Nereye kadar gizleyeceksiniz

GÜNCEL 2

Bir dönemin bütün suçlarını "sevgili paşaları" Kena Evren'e yüklemeye çalışan devlet erkanının bu tavrının arka planında ne yatıyor? Devletin bekası için çalışan, o dönemki iktidar odakları arasında ismiyle öne çıkan Evren'in isminin lekelenmesini neye yormalyız.

KADIN 7

Mirabel Kardeşler'in katledilmesinin ardından tüm dünyada Kadına Yönelik Şiddet Kınama Günü olarak ilan edilen 25 Kasım'a ilişkin açıklama yapan Demokratik Kadın Hareketi (DKH), "Tek gerçekimiz var: Mücadele ile 'varız', mücadelesiz 'yokuz'!" dedi.

Şiddetiniz karşısında örgütleneceğiz

GÜNCEL 15

Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Turhan Tuncer, kırsal kesimden 2 milyon nüfusun koparıldığına dikkat çekerek, köylülerin geceleri aç yattığını belirtti. Tuncer, devlet politikalarının bu şekilde devam etmesi durumunda, tarımın tamamen çökeceğini belirtti.

Katledilen toprak üretimi ve alternatifi

NATO'nun saldırı sistemi yenileniyor!

NATO'nun 19-20 Kasım'da Lizbon'da düzenlenecek devlet ve hükümet başkanları zirvesinin en önemli gündem maddelerini yeni Stratejik Konsept, füze savunma sistemi, Afganistan ve NATO-Rusya ilişkileri oluşturuyor. TC'yi Cumhurbaşkanı Abdullah Gül başkanlığındaki heyet ve Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu temsil edecek.

Rusya, 'Füze Kalkanı'nın Doğu Avrupa'ya değil de Türkiye'ye yerleştirilmesine karşı çıkmayacağını bizzat Putin'in ağzından açıkladı. Konuya ilişkin şu ana kadar herhangi bir 'sesli' itiraz dile getirmedi. Kalkanın bir amacı da Rusya'nın TC ile kurmaya çalıştığı Karadeniz odaklı ittifakı sonlandırmaktır.

'Füze Kalkanı'nın NATO ülkelere 'güvenlik sağlamayı amaçladığı' iddia edilse de; Rusya, Çin ve Hindistan gibi ülkelere söz edilmemesi esasında sistemin güvenlik sağlamaktan ziyade politik kaygılarla gündeme getirildiğini ortaya koyuyor. ABD ve NATO ile bir süredir devam eden 'Füze Kalkanı' pazarlığında sona yaklaşıldı. 19-20 Kasım'da Lizbon'da yapılacak NATO zirvesinde Türkiye heyetine başkanlık edecek Cumhurbaşkanı Abdullah Gül, Lizbon'a "Türkiye füze kalkanının parçası olabilir, ancak komşuları 'tehdit' ilan edilmeden ve kalkan bu ülkelere karşı gösterilmeden" görüşüyle gidecek.

TC'nin Lizbon'da masaya koyacağı diğer konular ise iki noktada yoğunlaşacak. Bunlar, İran'ın tehdit olarak NATO belgelerine geçmemesi ve TC'de konuşlandırılacak kalkan unsurlarının İran'a karşı olduğunun belirtilmemesi ve bunun yerine kalkanın 'NATO konsepti' çerçevesinde 'caydırıcı unsur' olarak konuşlandırıldığının vurgulanmasıdır.

Yalancının mumu yatsıya kadar yanar

Türk hakim güçleri bir dönemin bütün suçlarını günah keçisi ilan ettikleri "sevgili paşaları"na yüklerken, bunu kutsal olan devletlerini (iktidarlarını) korumak için yapmaktadırlar. Zira söz konusu olan egemenliğin kendisi ise bazı uzuvlardan vazgeçilebilir. 'Kutsal' devletin emekçiler nazarında itibarı, güvenirliliği oldukça zayıflayan bağları yeniden güçlendirme hamlesidir söz konusu olan. Yapılmaya çalışılan orta oyunun bir bölümü de bununla ilgilidir. Tabii diğer bir yanıyla da Ergenekon operasyonlarında olduğu gibi klik çatışmalarında bir kısım generalin ipliği pazara çıkarılabiliyor. İhtiyaçlar neyi gerektiriyorsa o yapılıyor. Bunların tümü hakim olan sınıfın, kliklerin ege-

menliklerinin devamlılığı içindir. AKP kliği bir taraftan emekçiler üzerinde bir zulüm makinesine dönüşen sömürü düzenlerini korumak için, diğer bir taraftan da rakip kliklere karşı kendi elini sağlamlaştırmak için referandumla yaptığı anayasa değişikliğinde "yalancının mumu yatsıya kadar yanar" atasözünü doğrularcasına referandum öncesi emekçi halkı kandırmak, oyunu almak için yaktıkları mumları kendi itiraflarıyla sönmüş oldu. Meclis Plan ve Bütçe Komisyonunda Adalet Bakanı Sadullah Ergin, bütçe üzerindeki görüşmeler sırasında milletvekillerinin sorularını yanıtladı. Referandum öncesi Kenan Evren'in yargılanacağını savunan

Ergin, "12 Eylülcüler yargılanırlar ya da yargılanamazlar diyemem" ifadelerini kullandı. BDP'li Hasip Kaplan'ın "Anayasa'da gerekli değişiklik yapılmasına rağmen Kenan Evren neden yargılanmıyor? Evren'i yargılayacak mısınız? Referandum öncesinde verdiğiniz sözde duracak mısınız?" sorusuna cevap veren Bakan Ergin "Bu açıklamalarımda, biz geçici 15. maddede ki, (hiç bir suretle sorgulanamayacağı, soruşturma yapılamayacağı) yasağını kaldırıyoruz. Bunun yapıp yapılamayacağı, zaman aşımı ve ilgili ihtilafların çözümü bu madde kaldırıldıktan sonra ilgili savcılıkların yapacağı çalışmayla belli olur demiştim. Bugün bunları konuşuyorsak, bugün savcılarımız so-

ruşturma açmış ise ve bununla ilgili çalışmalar yapabiliyor ise Geçici 15'inci maddenin kaldırılmasından dolayıdır. Takipsizlik kararı yok şu anda. Görev konusu ile takipsizlik çok farklı şeylerdir. Görevlendirme konusunda savcılığın tereddüdü var. Bunun ilgili organlar kendi arasında bir şekilde karara bağlayacaktır. Bunu önümüzdeki süreç gösterecektir. Şu anda 'yargılanır ya da yargılanmaz' diyemem." diyerek aslında hiç bir şey dememiş oldu. "Referandum" öncesi hamisi nutukları atanlar ve kesin birdille köşeli sözler edenler bugün yuvamlar, iki ucu açık cümleler kurarak, doğrudan biz gene yalancılık ile idare ediyoruz. Sadullah Ergin'in açıklaması bunu ifade etmektedir.

Halk Cephesi'ne operasyon

"Açılım" paketleriyle önümüze sunulan "demokrasi" aldatmacası faşist niteliğini demokratik haklar için mücadele veren kişiler-kurumlar üzerinde kurmaya çalıştığı baskı ile kendini gösteriyor. Demokratik haklar için mücadele veren kişi ve kurumlar "terör" olarak gösterilmeye çalışılmakta ve operasyonlarla, gözaltılarla yıldırılmak istenmekte. 1 Mayıs Mahallesi'nde polis evleri ve Anadolu Özgürlükler Derneği'ni basarak gözaltına aldığı 15 kişi 1 Kasım Pazartesi günü adliye çıkarıldılar. Gözaltına alınan 15 kişiden Doğan Tan ve Dilek Bal savcılık tarafından serbest bırakıldı. Geriye kalan 13 kişi tutuklanma talebiyle mahkemeye sevk edildi. 13 kişiden Dursun Bayram mahkeme tarafından serbest bırakılırken geriye kalan 12 kişi "örgüt üyesi oldukları" ve "basın açıklamasına katıldıkları" gerekçesiyle tutuklandılar. 3 Kasım Çarşamba günü de Kocaeli'nde yapılan operasyonda Kocaeli Gençlik Derneği çalışanı 17 kişi gözaltına alındı. İstanbul'da da Sultan Elif Kalsen, hakkında soruşturma olduğu iddiası ile zorla gözaltına alındı. Ev baskınlarında evde bulunan Yürüyüş dergisi, "Amerika defol bu vatan bizim" afişleri, broşür vs. yasa dışı doküman olarak gösterilerek devletin demokrasisinden ne anladığı ve demokrasi mücadelesi verenlere de ne kadar "demokratik" davrandığı bir kez daha görüldü.

Baskılar bizi yıldırılmaz

Olayla ilgili bir açıklama yapan Gençlik Federasyonu, demokratik faaliyetlerin "terörize" edilme çabasına dikkat çekerek "Son zamanlarda pek çok örneğini yaşadığımız olaylardan biri de demokratik faaliyet yürüten derneklere yönelen polis terörüdür. Demokratik derneklere faaliyet yürüten, nerede ne iş yaptığı belli olan ve dernek çalışması yürüterek esasında anayasal haklarından birini uygulayan insanlar halka terörist olarak gösterilmeye çalışılıyor. Bu insanların evleri sabaha karşı uzun namıslu silahlarla basılıyor, insanlar yaka paça gözaltına alınıyor, tutuklanıyor. Basında da önceden nasıl sunulacağı zaten ayarlanmış, baştan aşağı her şeyi terörize etmeye hazır haberler yayınlanıyor." dedi. Son olarak bu saldırının sadece kişi ve kurumlara değil, tüm halka olduğunu vurgulayan Gençlik Federasyonu şunları söyledi. "Bu operasyonlarda esas olarak yargılanan kişiler değildir. 'Amerika Defol, Bu Vatan Bizim!', 'Parasız Eğitim İstiyoruz, Alacağız!' sloganlarıdır yargılanan. Parasız eğitim talebidir, vatanseverlik, devrimciliği yargılanan. Bu talepler gözaltına alınan 18 kişinin talebi değildir sadece, halkın talebidir. Saldırıya uğrayan, yargılanan halktır. İşte bu yüzden ne kadar saldırılsa saldırınsınlar, devrimciliğimizden vazgeçmeyeceğiz. Hiçbir operasyon, bizim özümüzden koparmayı başaramaz."

DEVİRİMCİ DEMOKRASİ'DEN

Yaratılan korku imparatorluğunun gölgesinde yaşayan emekçi kitleler, kendi cellatlarına saygıya zorlanırken, ortaya çıkan tablo derin bir saygınlığın değil, yaratılan korkunun resmi. Ayrıca onlar, 87 yıldır kafalarına vurula vurula alıştırılmış korkuyla barışık yaşamaya. Duydukları şey bir saygıdan ziyade o korkuyu hissetmeleridir. Öğretilen şey bu olmuştur yıllarca. "Büyük önder", "ulu önder", ve bir dizi yüceltilmiş kavram... kompleksli bir toplum yaratılmıştır. Bayrak en yukarıya çekilmelidir. Öyle ya "Türk bayrağı" en yukarıya layıktır. Çünkü Türklerin üstünlüğüne yakışmaz daha aşağısı. Bir travmaya dönüştürülen ve kişi kültürü üzerinden saygın bir hal aldırılmaya çalışılan bu olgu kitlelerin kurtuluş mücadelesinin en büyük engelidir.

Zehirli bir virus misali salgın bir hastalık haline almıştır. Bu korku cumhuriyetinin her bireyi kendini azad etmediği takdirde bu salgın hastalıktan kurtulamayacak ve kötürümleşecektir. Kendi sefaletini yaratan bu ideolojiye karşı esas duruşa geçiş saygı duyacaktır. Ve bu burjuva basının manşetlerini süsleyen ve günlerce üzerinden ders verilen argüman olacaktır. Esasında sorunun muhatabı olanlar, egemen sistemin boyunduruğu altında yaşayan emekçi kitlelerden ziyade, bugün bu kitlelere önderliğe soyunan devrimcilerdir. Daha önemli boyutuyla komünistlerdir, Maoistlerdir. Devrimci yelpazenin bugün içerisinde bulunduğu duruma bakıldığında aslında büyük bir payının olduğunu görmek mümkündür. Temeli ise açıktır. Kemalizmden kopamama ya da kop-

mama. İşte sorunun özünde buradadır. Yoksa her yıl 10 Kasım'da zapt-u rap bir biçimde hazırla geçerek kendi celladına saygı duruşunda bulunan kitleler değil. Yıllarca kemalizme ilerici bir paye biçilerek buna tapılmasına yol açan, daha açık bir deyimle, kendi celladına tutsak edilen emekçi kitleler değil, buna yol açanlar sorunun esas yaratıcılarıdır. Kuşkusuz egemen sistem bunu kendi sınıf çıkarları gereği kemalizmi kutsayacaktır. Kendi yaratıcısına saygınlık kazandırmak her yaratılanın temel meselesidir ve öyle olacaktır. Ve her kesiminde kendi tanısına biat etmesini isteyecektir. Ancak o tanrının gazabına uğrayanların onun merhametine sığınmamalıdır. Bugün hala kemalizme ilerici atfedener ya da ona AKP karşıtlığı üzerinden

kutsayarak sarılanlar ilerici misyonundan hızla sıyrılmaktadır. 87 yıldır hayranlık besledikleri kemalizme sadık birer unsurlar olup korku cumhuriyetinin bir parçası olacaklardır. Kuşkusuz AKP'nin gericiliği tescillidir, ancak ne vaki kemalizm ya da kemalistlerin gericiliği ise AKP'den daha önce tescillenmiştir. AKP karşıtlığı üzerinden estirilen rüzgarın çark ettiği yer olan kemalizme karşı duyulan saygınlığın altında yatan neden ise bu baylarımızın modernist birer hayal perest olmalarıdır. Yoksa kemalizmin çürümüşlüğü görmemelerinden değil. Yüksek batılılık ihtisası yaparak modernizme karşı duyulan hayranlığın pekişmesine yol açan bu baylarımız, burjuva ideolojini kutsayarak onun önünde eğileceklerdir.

devrimci demokrasi senin sesindir

OKU KUT OL BUL

ABONELİK SÜRESİ	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24 YTL	70 EURO

HESAP NUMARALARI Ertaş ÖZTÜRK adına
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Tl) 1002 30000 1153314
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (CHF) 1142699
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Sterlin) 1174906

Süreç oldukça zorlu ve sancılı fakat bir o kadar da avantajlıdır

Toplumsal tarihi aynı zamanda sınıf savaşımıla n tarihidir. Bu tarihsel savaşta ezen yani gerici olan sınıflar ezilen yani ilerici olan sınıflar üzerinde sürekli olarak, çeşitli araçlar vesilesiyle bir tahakküm kurup onları hükmi altında tutmaya çalışır. Gericici özü olan iktidarlarının bekası için sürekli bir şekilde kendilerini farklı göstermeye ve buradan ezilenlerden-emekçilerden gelebilecek her hangi bir tehdit ya da tehlikenin önlenmesi yoluna giderler. Gericici olanı ileri, haksız olanı haklı, kötü olanı iyi göstermek için sistemin bütün organizmalarını harekete geçirerek, geniş kitlelere istedikleri yönde bir şekil vermeye çalışırlar. Öz itibarıyla gericici bir üretim ilişkisi plazmasından beslenen bu realite her zaman tutmaz ve ileri olan gerici olanı alt ederek hakim hale gelir-gelebilir. Ezen sınıflar tarafından hayata geçirilmeye çalışılan bu politikaların başan şansı; bir, bu politikaları uygulayacakları objektif şartlar, iki, bu süreci teşhir edip bozacak güçlerin varlık-yokluk durumuyla bağlantılıdır. Eğitim kurumları, ordu-polis-kontra güçleri, yargı, parlamento, medya vs. vb. baştan aşağı bu gericici politikaların geniş kitleleri etkisine alıp, kontrol altında tutulması için çalışan kurumlardır. Günümüz koşullarında emperyalist-kapitalist sistem, dünya halkları üzerinde göreceli bir hâkimiyet kurmuş durumdadır. 20. Yüzyılda yaşanan sosyalist ve demokratik devrimler ve ülkeler gerçeği, kapitalizm için ciddi bir tehdit ve önlenip-özüldüğüne gereken bir güç idi. Sırf bu gerçeklik dahi uzun yıllar boyunca emperyalist-kapitalist sistemin "sosyal devlet" projesi etrafında şekillenmesine ve kendi gericici iktidarları altında yaşayan kitlelerin devrimci kalkışmalarının önüne geçilmesine yol açmıştı. Her ne kadar sosyalizmin ne denli "ucube", kötü, zararlı bir şey olduğunun propagandasını yapıyor olsalar da, var olan pratik gerçeklik tam tersini ispatlıyor ve dünya halklarının algısında ciddi sıçramalara yol açıyordu. Objektif olarak bu durum ortadan kalkması, kapitalizmin nihai zaferi olarak piyasaya sürülüp yine bura üzerinden dünya halkalarının olası devrimci kalkışmaları ideolojik-politik-kültürel olarak özülmeye çalışılıyor. Yaşanan açlığın, yoksulluğun, sefaletin, haksız savaşların, katliam ve soykırımların yegâne sebebi olan sistem gerçekliklerini bu özüden tamamen farklı gösterip, yaşananları "kader, olması gereken tek realite" olarak sunma aymazlığını sergileyebiliyorlar. İronik bir durum olarak sürekli karşı karşıya kaldığımız şu gerçeklik sanırım konunun anlaşılması bakımından yeterli olacaktır; "özgürlük-demokrasi-insan hakları"ndan dem vurup bunu ihraç etmeye kalkışanların yüzü açtıkları akıbet, kan ve ölümden başkası değildir. Bugün Afganistan'da, Irak'ta, Filistin'de, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaşananlar tamda bu değildir?

Kürt ulusu üzerinde imha ve inkar politikasını savunup-uygulayanlar hiçbir zaman Kürt ulusunun dostu olamazlar

Kurulduğu andan itibaren emperyalizmin uşaklığına soyunan ve yan-feodal, yan-sömürge bir temel üzerine inşa olan TC, kendi varlık zeminini başta Kürt ulusu olmak üzere her türlü farklılığın inkarı ve imhası üzerine bina etmiştir. Köylülüğü "efendisi" olarak ilan edip köylülüğün üretmez, yaşayamaz duruma getirilmesi bunların gerçek yüzleridir ki bizler bu yüzü son olarak R.Tayyip Erdoğan şahsında çiftçilere yönelik olarak sarf ettiği sözlerden biliyoruz. "Dünyanın en büyük 17. ekonomisiyiz, kriz bizi teğet geçti, işsizlik en aza indi" yalanlarını her fırsatta dile getirenlere en iyi cevabı had safhaya ulaşan işsizlik rakamları, işten atılıp yoksulluğa mahkum edilen on binler, bütün saldırılara rağmen sokaklarda direnen işçiler vermektedir. Kendi gericici iktidarlarını hoşgörünün ve farklılıklara tahammülün adresi olarak gösteren ve fakat başta Alevi inancına mensup insanların olmak üzere "Türk-Islam" sentezi ekleniden en barbar kıyımlara imza atan yine bu sistemdir. "Cumhuriyetin" ortak değerleri yalanlarıyla 87 yıldır her türlü imha ve inkar politikasında tereddütsüzce katliamlara girişip, bir ulusun dilini-kimliğini-kültürünü yok etmeye yeltenenler ve bunun ol-

ması için her türlü yolu mubah görüp, türlü yalan ve hilelere başvuranlar yine bu "özgürlükçü" sistem gerçekliğidir. Emperyalizmin genelde küresel çapta, özelde ise Ortadoğu ve Balkanlar üzerindeki planları çerçevesinde yeniden bir tadilata tabi tuttuğu TC, 87 yıldır kaba bir şiddet ve zorbalık yöntemleriyle yaklaştığı birçok meselede sözde "demokratikleşme" adı altında oldukça sinsici bir süreci hakim hale getirmeye çalışmaktadır. Zor ve baskı yoluyla dize getiremediği hasımlarını, şekerle kapladıkları kurşunlarla hizaya sokmaya çalışmaktadırlar. Sürecin en dinamik ve sistem için tehdit oluşturan kesimi olan Kürt ulusu ve Kürt ulusal hareketi bu politikaların baş hedefi durumundadır. Düne kadar Kürtler-Kürtçe denen bir realite yoktur savıyla hareket edenlerin gelinen aşamada yürekleri yana yana da olsa Kürt gerçekliğini kabul ettiklerini ilan edip sanki bir lütuftmuş gibi zaten bir ulusun en doğal hakkı olan bir çok konuda büyük abi rolü ile aymaz bir şekilde süreçten nemalanmaya çalışmaktadırlar. Her ne kadar emperyalist politikalara biat noktasında sadakatlerini ispatlamış olsalar da karakterlerinde ki gericici öz birçok aşamada kendisini meselelerin orta yerine koymaktadır. Kürtçe yayına özgürlük yalanlarıyla TRT-Şeş açılımına imza atanlar, KCK davasında tutuklu bulunan Kürt siyasetçilerin Kürtçe savunma taleplerine

ise "bölücülük-terör-kışkırtma" saldırıları ile karşılık vermektedirler. Yine demokrasinin ve özgürlüğün yıkılmaz kalesi olarak lanse edilen (bizler bu kalenin nasıldaki tankları altında tuzbuz olduğuna kerelerce tanığız) gericiği maskeleyen en etkin araçlarından biri olan parlamentoda, BDP milletvekillerinin yaptığı Kürtçe konuşmaya yönelik ortaya konulan tahammülsüzlük de işin rengini ortaya çıkaran bir başka çarpıcı örnektir. Kürt ulusu ve hareketinin on yılları bulan mücadeleye gerçekliği, büyük bir ısrarla reddedilmeye çalışılan "Kürt realitesini" bütün dünyada elle tutulur bir seviyeye çekmişken, tüm bu gerçekliklerin üstünü örterek "kardeşlik" ve "barış-huzur" yalanları ile bilinçleri bulandırmaya çalışmak, hakim sınıfların içerisine girmiş oldukları krizin kılıflandırılmasından başka bir şey değildir. Bugün devimci savaş gerçekliği içerisinde kazanılmış birçok hakkın, burjuva-feodal sistem masasında heba edilmesi ve bir ulusun en demokratik-doğal hakkı olan kendi kaderini tayin hakkından vazgeçilerek küçük kırıntılara tav olunması tehlikesi ile karşı karşıyayız. Bir taraftan faşizmin sinsici politikaları etrafında işletmeye çalıştığı tasfiye süreci, diğer taraftan Kürt ulusal hareketinin oldukça canlı olan reformist yönü sürecin en tehlikeli taraflarına işaret etmektedir. Bugün KCK davasında yaşananlar, "taş atan çocuklara" yönelik geliştir-

len politikalar, özelde gerilla güçlerine genelde ise dinamik olan bütün kesimlere yönelik geliştirilen imha politikaları ortaya konmaya çalışılan oyunu görmemiz için iyi birer örneklerdir. Kürt ulusunun haklarının kazanımı, faşizmle masa başlarında pazarlıklarla değil (elbette ki kazanımlar ekseninde çeşitli taktik manevralara başvurulabilir ama ötesine değil) devrimci savaşın yükseltilmesi ile sağlanabilir. Bir avuç sömürücü zorbanın gericici iktidarları söz konusu ise, adı ne olursa olsun, bunlar tarafından söylenen her söz, atılan her adım bir takım taktik kazanımlara yol açsa da esas itibarıyla burjuva-feodal sistemin bekası için yapılmıştır-yapılacaktır.

Saygı duyacağımız tek realite emek ve emeğin üzerinden yükselen ilerici değerlerdir

Türkiye-Kuzey Kürdistan ezilen ve emekçileri tam bir cendere altına alınmış ve boyunlarında ki kölelik zincirinin halkaları iyici sıkılmışken, bu baskı ve zorbalığa karşı gelişebilecek her türlü karşı koyuşun önüne geçmek için, hakim sınıflar tarafından tam bir manipülasyon eşliğinde yapıp gündemler yaratılarak gelişebilecek devrimci-demokratik kalkışmalar engellenmeye çalışılmaktadır. Yan-feodal, yan-sömürge, emperyalizmin yeminli uşaklık misyonu ile kendisini var eden ve en özlü ifade ile askeri faşist Kemalist diktatörlük olarak tanımladığımız ülke gerçekliğinde, Mustafa Kemal ve Kemalizm on yıllardır tam bir yanılgı içerisinde ilerici-demokrat-devrimci olarak belleklerde yer edinmektedir. Bu ülkede işsizliğin, yoksulluğun, açlığın, ırkçı-faşist-gerici politikaların baş mimarı olan Kemalizm gerçekliği maalesef her yıl, her an önünde secde etmemiz istenen ve "saygıya" şayan bir olgu olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu yıl 10 Kasım "anmaları" dolayısıyla yapılan etkinlikleri gölgede bırakan bir olay yaşandı. Zonguldak'ta yaşamını boyacılık yaparak idame ettirmeye çalışan 16 yaşında ki Aykut Keskin, 10 Kasım günü Mustafa Kemal'in öldüğü saat olan 09.05'te işini bırakarak saygı duruşunda bulunuyor ve burjuva-feodal medya tarafından günlerce manşetlerden işleniyor. Büyük bir saygı örneği ve bağlılık olarak gösterilen bu durum tamda "celladına aşık olma" sözünün gerçekliğini yansıtır. Aykut'un yaşıtları gibi okulda olmasını engelleyen ve daha çocuk yaşta yoksulluğun-açlığın pençesinde sokağın gerçeklik tamda önünde saygı ile durduğu Kemalizm şahsında somutlanan burjuva-feodal sistem gerçekliğidir. Dünya halklarının ve ülkemiz ezilen-emekçilerinin saygı duyup, sahip çıkması gereken tek bir realite vardır, o da; işçinin-köylünün-emekçinin alın teri üzerinden yükselen ve en yüce değer olan kendi emeğimizdir.

SINIF TAVRİ

İSMAİL UÇAR

Devrimci Sol'un eleştirisi ve Maoist parti gerçekliği -V-

Mağduriyet ve kahramanlık üzerinden siyaset yapıp kendini var etme durumu Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketinin önemli aşamalarından birisidir. Bu durum komünist hareket içerisinde güçlü bir olgu olmasa da belli ibareleri komünist harekette de görülebilmektedir. Komünist hareket içerisinde zayıf ibareler şeklinde gözlemlenen mağduriyet ve kahramanlık üzerinden siyaset yapma tarzı devrimci hareket içerisinde, özellikle de DHKP-C'de sistemleşmiş bir halde, kendisini bunun üzerinden var etme tutumunu belirgin olarak öne çıkarmaktadır. DHKP-C'nin yayın organı Devrimci Sol'da Maoist partiye yönelik yapılan değerlendirmeler bundan önceki yazılarımızda verdiğimiz cevapta DHKP-C'nin eleştirilerinin, bir nevi mihenk noktasının Ölümler Oruçları olduğunu söyleyerek bu duruma değineceğimizin notunu düşmüştük. Beş bölümlük yazımızın bu son bölümünde geçen sayıda düştüğümüz nottan hareketle Devrimci Sol'un Maoist partiyi değerlendiren kendince esas veri kabul ettiği Ölümler Oruçları ekseninde DHKP-C'nin yaklaşımını ve Maoist partiyle arasındaki nitelik farkı ele almaya çalışacağız. Konuyla alakalı Devrimci Sol'un "değerlendirmesi"ni aktaralım: "Kuşku yok ki, bu saçığlaşmanın, bu dejenerasyonun boylesine gelişmesinde ve bir Kongre ortamında kendisini boylesine pervasızca ortaya koymasında, direniş sürecinde izlenen geri politikaların belirleyiciliği yadsınmaz. Bu sonuçlar, direniş yanında bırakmanın ve bunun teorisini yapmanın sonuçlarıdır. Bu sonuçlar, hainlerin alınlarından öpme tavrının sonuçlarıdır. Hatırlanacaktır, 2001 yılında, Alibeyköy'de direniş evinde direniş sürdüren MKP'lilerin yönetici kadrolarından Aydın Hanbayat tarafından yapılan açıklamada, kendi canlarını kurtarmak için direniş bırakanları alınlarından öpülmüş, ihanetin meşrulaştırılmayacağı belirtilmek üzere kendileriyle görüşüldüğünde de bu tutum savunulmuştur. Hainlerin alınından öpülen yerde, her türlü geri, saçıcı, dejenere düşünce kendine hayat alanı bulur. Bedeller ödemeyip direnişin terk edildiği ve bunun teorileştirildiği yerde, elbette ÖDP'leşmek, EMEP'leşmek kaçınılmazdır. Mesela, 2002'den 2007'ye kadar, MKP'nin hapishaneler ve tecrit konusunda yaptıklarıyla ÖDP'nin, EMEP'in yaptıkları arasında ne kadar fark vardır?" (Devrimci Sol sayı:22 sayfa 11) Devrimci Sol'dan yaptığımız bu alıntıda da görüldüğü gibi DHKP-C, "kahraman" ve "ihanetçi" ikileminin dışında bir argüman tanımamaktadır. Öyle ya DHKP-C'ye göre ya kahraman ya ihanetçisin. Bunun dışında bir olasılık imkansızdır. Zira dostlarımız kahraman ve ihanetçi ilan ediliyor pek sevmekteleridir. Hatta bu nasıl bir "ilahî tecellîlik", kendileri hep kahraman pozisyonunda, dışındakiler ise ihanetçi. Demek ki küçük burjuva fokocu

çizgiyle kutsanınca insan hep kahraman oluyor(!) Alınlarından öpülenler mi? Onlar asla hain değil, direniş önemli katkılar ve emekler vermiş ama belli bir noktadan sonra iradeleriyle mevcut direniş biçimini bırakarak devrimci yaşamlarını sürdüren devrimcilerdir. Gelinek noktadan sonra direnişimizde bizle beraber olmayanlara, geçmiş emeklerinden dolayı teşekkür edip, alınlarından öpmek saygının ve politik olgunluktur. Alınlarından öpülen bu devrimciler mücadelenin çeşitli alanlarında kavga yürütmektedirler. Sorumsuzca sağa-sola ve devrimcilere "ihanetçi" damgası vurmak kimsenin hakkı ve haddi olamaz. Devrimci mücadele yürüten devrimcilere ve hatta mücadele yürütmeyen ama halk safılarında ve bu değerlere bağlı olarak yaşamalarını sürdüren insanlara "ihanetçi" demek, paradoks olduğu kadar, "kuyunun dibinden gök yüzüne bakmayla" eşdeğerdir. Sınıf mücadelesinin uzun, çetin ve dolanbaşı yapısı içerisinde her bir mevze o muazzam görevler taşıyan ve bu işi ki ileri çıkarlar olduğu gibi gerileyenlerde olacaktır. Mücadelenin bu gerçekliğini kavrayanların, ileri çıkarları kahraman, gerileyenleri ihanetçi ilan etmelerini yadırgamıyoruz. Sınıf mücadelesi içerisinde her gerileme basit bir şekilde "ihanetçilikle" damgalanamaz. Ne sınıf mücadelesi karşıt tarafların basit bir ölçme düellosuna dönüştürülecek arenadır, ne de sınıfın partisi-örgütü ilahî güçler üzerine yemin edenlerin toplandığı dergah. Öyle kolay mı? Maoistler, sınıf mücadelesi içerisinde kırılmalar, gerilemeler yaşanacağını bilinciyle hareket eder. Her ne sebeple olursa olsun gerileyen yoldaşları yeniden ele alma, gerilemenin, kırılmanın sebeplerini anlama, yoldaşların yanlışları üzerinde yoğunlaşarak yeniden devrimin bütün mevzilerinde savaşma-savaşma çizgisini temsil ederler. DHKP-C'nin anlamadığı işte burasıdır. Aydın Hanbayat yoldaş örneğinde bu maoist çizginin temsiliyeti, ıcrasından başka birşey değildir. Zira bu kırılan, gerileyen yoldaşları yeniden ele almanın bir gereği ve Hanbayat yoldaşın da somutta uyguladığı komünist yaklaşımın tabii bir sonucudur. Devrimci yapılar arasında ilişkilerde ve ideolojik mücadelede en zor olan şey karşımazdaki deyim yerindeyse anlayamama sorunlarının olmasıdır. DHKP-C akortusz saz misali ısrarla bozuk ses çıkartarak "benden çıkan sesi kabul edeceksin" demektedir.

DHKP-C, Maoist partiyi eleştirirken kendince gördüğü bütün olumsuzlukların nedenini "direniş yanında bırakmanın sonuçları" diyerek, Maoist partinin ölüm oruçları değerlendirmesi ve direnişin ölüm orucu boyutuyla sonlandırılmasını söylemektedir. Bu yapılmış bir tartışmadır, ancak bir kez daha hatırlatmada fayda var. Maoist parti bu süreci değerlendirmiş, kazanım ve kayıplarını ortaya koymuş ve bunu kamuoyuyla paylaşmıştır. Dolayısıyla bu direniş yanında bırakmak değil aksine somut koşulların somut tahlilinden hareketle doğru bir karardır. Kaldı ki DHKP-C'nin mantığıyla yola çıkarak kastedilen "son'un neresi olduğunu dostlarımız soralım. Biz direniş yanında bırakmamak ve sonuna kadar sürdürmekten kastedilen şeyin pratik, fiili olarak da ilan edilen taleplerin karşılanmasını ve kazanım olarak elde edilmesini anlamaktayız. Pekki direniş sonuna kadar sürdürdüğünü idda eden DHKP-C, somut kazanım elde ederek direniş taleplerinin kabul edildiğini söyleyebilir mi? Ortada bir genel değerlendirilme sonuna kadar sürdürdüğünü zannetmektedir. Maoist partiyi "direniş yanında bırakmakla" itham eden DHKP-C hangisi sona kadar direniş sürdürmüştür. Semtlerde "Zafer" kutlamaları yapan DHKP-C tutarlı olmalı ve kendi oportünist tavrını dışındakilere saldırarak kurtarma tutarsızlığından vazgeçmelidir. DHKP-C'nin kendiyaratığı dünyasında önüne geleni "hain" ve "kahraman" ilan etmesini temel bir siyaset yapış tarzı olduğunu söylemiştik. "Sol dağılırken, çürükken, savrulurken, biz yerimizdeyiz. Devrim yürüyüşünü sürdürüyoruz! Emperyalizmi kovacak, faşizmi yıkacağız diyoruz. Devrimci Halk İktidarını kuracak, sosyalizmi inşa edeceğiz diyoruz. Bu inanç, bu hedef belirliyor attığımız her adımları. Bu hedefi, en koyu karanlıkta, en katı kuşatmalarda bile gözümlüğün önünden uzaklaştırmıyoruz. Dünya savaşlarının bile dört yıl sürdüğü bir dünyada, biz tam yedi sene direndik; yedi sene boyunca dişe diş bir mevzi savaşı sürdürdük. 1230 gün, yani 3,5 yıl, yani neredeyse dünya savaşlarının süresine eşit bir

süre, Abdi İpekçi Parkı'nda bir oturma eylemini sürdürdük. " (Devrimci Sol sayı:22 sayfa 14-15) Devamında "direniş ve savaşı büyütme çağırıyoruz" diyen DHKP-C'nin yayın organında şunlar söylenmektedir: "Çözüm, legal partilerde değil, silahlı mücadeleyi yükseltmektir. "Çözüm, otel salonlarında açıklanan legal partiler aracılığıyla "kiteselleşmeye" çalışmak değil, gecekondulardaki yoksul halkı örgütlemektir." (Devrimci Sol sayı:22 sayfa 15) "Türkiye Solu" adı altında reformist partilerden devrimci ve komünist harekete kadar bütün kesimleri çorba yaparak birlikte ele alan DHKP-C, kendisi dışındakileri istisnasız ihanetçi-tasfiyecidenrenmeyen göstererek kendisini tek direnen ve kahramanlık abidesi olarak ilan etmektedir. DHKP-C ile kimin daha fazla kahraman olduğuna ilişkin bir tartışma yürütmeyi geri ve gerek-siz görmekteyiz. Zira biz gerçek kahramanların kitlelerin kendisi olduğuna inanmaktayız. Çok açık ki dostlarımız "eleştiri" adı altında önüne geleni bir şeylerle itham eden bu apolitik tutumlarını büyük bir marifet sayarak "yıkılmadık ayakta" misali jargonlarıyla direnenin ve savaşanın tek kendileri olduğuna inanmaktadırlar. Zira gerçek hiçte böyle değildir. DHKP-C, teorik-deolojik sahada sınıf mücadelesinin ve Türkiye-kuzey Kürdistan devriminin hangi sorununu tartışıp ortaya ön açıcı bir şey koymuştur. Yine önüne geleni "çürüten", "tasfiyeciler" ilan ederek çözümün silahlı mücadeleyi yükseltmek olduğuna söylemektedir ancak bu sahada da ön açıcı devrimci hareketin içerisinde bir pratiği yoktur. DHKP-C'de devrimci hareketin bir çok bileşeni gibi esas faaliyeti legal alan faaliyeti ve kurumları üzerinden sürdürmektedir. Onun için bu konudaki değerlendirmeleri tamamen öznelcilerdir. DHKP-C, "Sol dağılırken, çürükken, savrulurken, biz yerimizdeyiz" demektedir. Evet bizce de DHKP-C yerindedir. Zira bu yerin neresi olduğuna ilişkin bir hatırlatma yapmak sanırım doğru olacaktır. DHKP-C, bulunduğu yeri açık ve net tarif etmemektedir, dolayısıyla burası açıklanmaya muhtaçtır. Anlaşıldığı kadarıyla dostlarımızın bulunduğu yer hakkında; "Emperyalizmi yeneceğiz, halk iktidarı ve sosyalizm'i kuracağız diyoruz" demektedir. Ama bu yeterince somut değil ya da ikna ve tatmin edici değildir. Çünkü, söylemden başka diyebileceği fazla bir şey yoktur. (Bu devrimci tavır ve iradeyi hiç görmek değildir; ama kıyaslama yaparken kendilerine biçtikleri üstün pozisyonu açıklamaya yetmemekte, bu iddialarına karşılık gelmemektedir.) Devrimci yerde durulduğuna samimiyet ve memnuniyetle karşılalmaktayız. Ama bulun-

dukları bu yerin diğer devrimci ve komünist hareketlere karşı bir üstün yer veya ileri yer olduğu yönündeki övüntüler tamamen yersizdir. DHKP-C; "emperyalizmi yıkacağız, faşizmi yeneceğiz, sosyalizmi kuracağız" vb demektedir; bu iyi ama bunu yalnız DHKP-C demiyor ki, reformistler bile bunu söylemektedirler. Demek ki, demiş olmak yapmış olmak anlamına gelmiyor; demiş olmak somut bir gerçeği ifade etmiyor; demiş olmak aynı ama bilimsel olarak tutarlı bir zeminde söylemek ayrı; demiş olmak söylem birliği anlamına gelmiyor; denen her zaman somut gerçeği karşılamıyor ve pratikte çok da değer taşıyor. Evet, DHKP-C kendisiyle diğer Komünist ve devrimci hareketi kıyaslayarak, kendisini "yerimizdeyiz" diyerek fevkalade olumlarken ve dışındaki herkesi esamesi okunmaz sülietler sayarken, somut bir ayrımcı çizgiyi ortaya koymıyor, ideolojik-politik-örgütsel nüansları somut tartışmıyor ve yalnızca, "biz yerimizdeyiz" diyerek, "emperyalizmi yıkacağız" vb demenin ötesine geçemiyor. İyi ama devrimci ve Komünist hareketin hepsi bunu diyor ve hatta DHKP-C'nin bu sözlerinizden daha ilerisini, yani Komünizm hedefini ifade ediyorlar. O halde nedir DHKP-C'yi üstün veya ileri kılan. Söz ve söyleme bakılırsa, ileride değil, bilakis geride olduğu ortadadır. Dostlarımızın eylemleriyle, "çürütenler, dağılanlar, savrulanlar"ın en azından bir bölümü DHKP-C'nin durduğu yerden daha ileri durmaktadır. Hatta mücadele pratiğinde, savaş örgütünde vb daha ileri mevzilerde, ya da dostlarımızın bulunmadığı sıcak mevzilerde bulunmaktadırlar. Gerçeklik bu iken DHKP-C hangi gerçeklerle herkesi çürümüş, savrulmuş, dağılmış ilan etmektedir? Hangi gerçekçe ve temele dayanarak bulundukları yerin daha ileri olduğunu öne sürmektedir? DHKP-C; haklı olarak silahlı mücadeleye vurgu yapmaktadır. Ancak gelişkiye bak ki kendisinin olmadığı silahlı mücadeleyi pratik olarak sürdüren Maoist partiyi "direnemeyen-savaşmayan" ilan etmekte kendi sözlü beyanını Maoistlerin somut silahlı mücadele pratiklerinden daha ileri görmektedir(!) Bir soru sorarak sözlerimizi noktalayalım: Kemalizm yaklaşımınızla proleter devrimci hareketi açısından neredesiniz? "Vatan" argümanıyla proleter hileketin veya bilimsel sosyalizm teorisinin neresindesiniz? Kemalizm hakkındaki yanılgı damarının beslediği Kürt ulusal hareketine yaklaşım ve ulusal sorun açısından neredesiniz? Yerinizi hem pratik ve hem de ideolojik-teorik bakımdan açıklamazınız istemek, eleştirilerinizin özünü açığa çıkarmak için gereklidir. Söz sizde!

Katliam davası 10 yıl sonra başlıyor

19 Aralık 2000 yılında Bayrampaşa Hapishanesi'nde yapılan ve "Hayata Dönüş" operasyonu adı verilen katliamın davası, 10 yıl sonra, 23 Kasım Salı günü Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek. KESK, TMMOB, TIHV, TTB, ÇHD Bayrampaşa Hapishanesi ile ilgili dava yaklaşık, davaya müdahil olacaklarını açıkladılar.

İstanbul Barosu'nun da destek verdiği müdahil olma girişimine ilişkin Kurumlar adına açıklama yapan ÇHD üyesi avukat Oya As-

lan, 20 hapisanede eş zamanlı düzenlenen saldırının 30 kişinin ölümüne neden olduğunu, dönem liderlerinin katliama sahip çıktıklarını söyledi, yaşananları ve dava sürecini hatırlattı. Aslan, 23 Kasım'da görülecek Bayrampaşa davasına işaret etti, "Bayrampaşa'da yaşananların ve katliamların gerçek sorumlularının açığa çıkarılması için, katliam emrini verenlerin, planlayanların yargılanması ve cezalandırılmaları için Bakırköy 13. Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan davayı takip edeceğiz" dedi.

Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK) Genel Başkanı Sami Evren, katliamın devlet tarafından örtbas edilmeye çalışıldığını ve toplumsal hafızalardan silinmek istendiğini söyledi. Yaşananların birkaç kendini bilmez sorumluluğunda değil, bir devlet politikası olduğunu belirten Evren, "Bu bir çatışma değil, devletin savunmasız insanları kendi güvencesi altındayken katletmesidir" diye konuştu. Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği (TMMOB) İl Koordinasyon

Kurulu'ndan (İKK) Tores Dinçöz, "Devlet kadroları birinci derecede sorumlu; raporlar ortada" dedi ve operasyonun katliama dönüşmesinde merkezi idarenin kastı olduğunu ifade etti. Özgürlüklerinden ahkonulmuş, "devlet güvencesindeki" insanların savaşta dahi kullanımı yasak fosfor gazıyla yakıldığının altını çizen Türkiye İnsan Hakları Vakfı (TIHV) Başkanı Şebnem Korur Fincancı, "bir yıl öncesinde Ulucanlar Cezaevi'nde yaşananlar, operasyonun provasıydı" diye konuştu.

Fincancı, davayı geciktiren yargı mensuplarının da katledenlerin tarafında olduğunu söyledi; haklarında suç duyurusunda bulunma çağrısı yaptı.

Sanatçı Bilgesu Erenus devletin kendisini kendi teröründen koruyamadığını söyledi. "Müdahillikte hukuksal yollar kapalıysa, biz mahkeme önünde kendi mahkemimizi kurarz" diyen sanatçı, halen hapishanelerde olan tutsakları ve yaşadıkları hak ihlallerini de anımsattı.

Hapishanelerde tecrit olağan seyrinde ilerliyor

Hapishanelerde hak gaspları tüm hızıyla sürüyor. Hapishanelerdeki siyasi tutsaklara yönelik saldırılar her geçen gün boyutlandırılırken, tutsaklar da bu saldırılara karşı hapishanelerde onurlu direnişlerini sürdürüyor ve dışarıya yolla-dıkları mektup vb iletişim araçlarıyla kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyor. Yollanan mektuplardan anlaşıldığı üzere tutsakların yaşadıklarına bir de ek olarak yollanan mektupların sahiplerine ulaşmaması söz konusu. Tekirdağ 1-Nolu F-tipi Hapishanesi'nden Ali Baba An'ın özellikle ağırlaştırılmış müebbetlik tutsaklara yönelik saldırıların boyutunu yazdığı mektuptan ilgili bölümleri aşağıya aktarıyoruz:

"Size birkaç kere ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların durumu ile ilgili kart, mektup yolladık. Yaşanan gelişmeleri anlatıp duyarlılık çağrısında bulunduk. Bunların size ulaşp ulaşmadığını dahi bilmiyoruz. Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsaklara havalandırma sürelerinin 1-2 saat olmasına itiraz ettiği için her gün soruşturma açılıyor, cezalar veriliyor. Şimdi-den 40 ayı geçkin ziyaret ve 40 ayı aşkın iletişimden (mektup, faks vb.) men cezaları verildi. Soruşturmalara cezalar devam ediyor. Taleplerini dile getirdikleri için, ağır tecrit koşullarına itiraz ettikleri için bunlara maruz kalıyorlar. Talepleri karşılamak yerine ağır bir şekilde cezalandırılarak, bu gidişle ömür boyu

ziyaretten ve iletişim haklarında mahrum bırakılacaklar. Ağırlaştırılmış müebbetlik tutsakların yaşam koşullarının iyileştirilmesi, havalandırma sürelerinin uzatılması ve yan yana olan hücrelerdeki tutsakların beraber havalandırmaya çıkabilmesinin sağlanabilmesi için bir kere daha duyarlılık çağrısında bulunuyoruz."

Tutsaklara eşyalari veriliyor

Tekirdağ 2 Nolu F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Ali Haydar Ben tarafından gönderilen mektupta da, hapishane idaresinin hak ihlalleri aktarıldı. Hapishane idaresinin zorla sürgüne gönderdiği tutsakların eşyalarının ayrılarca verilmediğinin aktarıldığı mektupta, hak ihlallerine karşı son yaptıkları protestoların ardından havalandırma kapılarının günün 21 saati kapalı tutulduğu belirtildi.

Keyfi cezalar uygulanıyor

Tutsakların mektup ve fakslarına sık sık el konulduğunun belirtildiği mektupta şunlar aktarıldı: "Aynı şekilde Şerafettin Yel, Erkan Sönmez ve Mehmet Akdemir'in hakkında disiplin kurulu tarafından verilen 3 aylık mektup, telefon, iletişim ve ziyaretten men cezası 608 sayılı yasal değişiklik gereği infaz hakimliğinde avukat nezaretinde savunmalı duruşması yapılmadan fiili ve haksız bir

şekilde infaz edilmeye başlanmıştır."

Ameliyat olamıyorlar

Kocaeli 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde sağlık sorunu yaşayan tutsakların tedavileri engelleniyor. Siyasi tutsaklara kelepçeli muayene dayatması nedeniyle tutuklular muayene olamıyor. Sadık Kan isimli tutuklu 23 Haziran 2010'da burnundaki rahatsızlıktan dolayı Kocaeli Devlet Hastanesi'ne gittiğinde Ekim ayına ameliyat günü verildi. 12 Ekim'de ameliyat olmak için tahlilleri yapılmak üzere Kocaeli Devlet Hastanesi'ne götürülen Sadık Kan, askerin kelepçeleme dayatması nedeniyle tahlillerini yaptırmadan hapishaneye götürüldü. Serdar Güzel isimli tutuklu ise kelepçeli muayene sebebiyle menüsküs ameliyatı olamıyor. Rahatsızlığı yüzünden ayakta duramayan, yürüyemeyen ve ağrıları olan Güzel'e sadece ağrı kesici veriliyor.

Personel yokmuş!

Ömer Adıgüzel, Özkan Gerçek, Barış İnan, İsmail Yılmaz, Taner Korkmaz, Erhan Karaağaç, Bülent Özdemir'in hastane sevkleri olmasına rağmen hastaneye götürülüyor. Ayberk Demirdöğen, Özcan Bayram, Murat Kaymaz ise göz rahatsızlığının ileri derece olduğunu belirtmelerine rağmen hastane sevkleri "personel sıkıntısı" gerekçe gösterilerek yapılmıyor.

Tutsaklara ölüm dayatılıyor

Tecrite Karşı Mücadele Platformu (TKMP) 11 Kasım Perşembe günü İstanbul-Şişli Cevahir Alışveriş Merkezi önünde hasta tutsaklar ve ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü tutsaklar için bir eylem gerçekleştirdi. Eylemde "Ağırlaştırılmış Müebbetlerin Talepleri Kabul Edilsin! Tecrit Kaldırılsın!" pankartı açılırken, "Tecrite Hayır", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganları atıldı.

TKMP adına yapılan açıklamada ağırlaştırılmış müebbet hapis cezasının, tek kişilik imha ya da diri diri mezara gömülme olarak nitelendirildi. İdam cezasının kaldırıldığı söylenen ülkemizde tutsaklara ölmekten beter koşulların dayatıldığını açıklayan TKMP, "Ağırlaştırılmış müebbet hükümlüsü tutsakların dile getirdiği; uygulanan havalandırma sürelerinin uzatılması, bulundukları hücre koşullarının iyileştirilmesi, yan yana olan hücrelerdeki tutsakların aynı saatte, beraber havalandırmaya çıkarılması gibi talepler yerli getirilmelidir" denildi.

Katliam davasının 2'nci duruşması görüldü

Hakim sınıflar ve yargı organları polis cinayetlerini aklamaya devam ediyor. TKİP militanı Alaattin Karadağ'ın 19 Kasım 2009 günü Esenyurt-Avcılar'da polistarafından katledilmesinin ardından açılan davanın ikinci duruşması Bakırköy 9. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü.

"Katillerin aklanmasına izin vermeyeceğiz"

Duruşma öncesi adliye önünde toplanan Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu üyeleri Karadağ şahsında polis cinayetlerine dikkat çekerek, sömürgeci sistemin varlığını koruması için bu türden siyasi cinayetleri defalarca işlendiğini ve mahkemelerin ise bu katliamları her seferinde akladığını ifade ettiler. Adliye önünde duruşma boyunca oturma eylemi yapan BDSP üyelerine devrimci kurumlar, sendikalar, sanatçı ve aydınlarla direnişteki TEKEK işçileri de destek verdi. BDSP adına yapılan açıklamada Karadağ'ın polisler tarafından katledildiği bir kez daha hatırlatılarak, bu katliamın sadece Esenyurt-Av-

cılar polisi tarafından işlenmediği bizzat polise bu yetkiyi veren sorumlular tarafından işlendiği belirtildi. Toplumsal bir sahiplenme olmazsa, Alaattin'in katledilmesiyle ilgili açılan davanın da bir süre sonra benzer bir akbete uğrayacağı dile getirildi.

"Kamuoyu baskısı önemli"

Görülen duruşmaya 4 tanık-tan biri katılırken, bir tanığın polisin cinayetini aklamaya dönük ifadeleri tepki çekti. Karadağ ailesinin katliamda tetikçilik görevini üstlenen Oğuzhan Vural isimli polisin tutuklanması için öne sürdüğü talep mahkeme tarafından reddedilirken, polisin bir sonraki duruşmada hazır bulundurulması talebi ise mahkeme tarafından kabul edildi. Mahkemede tanık olarak dinlenmesi için avukatlar tarafından talep edilen kişilerin Esenyurt polisi tarafından bilinçli olarak mahkemeye getirilmediği 2'inci duruşmada öne çıkarken, Karadağ'ın avukatları Esenyurt polisi hakkında suç duyurusunda bulunacaklarını belirttiler.

İki polis aklandı sıra diğerlerinde

İstanbul Asayiş Şube Müdürlüğü'nde gözaltında tutulan Murat Konuş'un ölümüne ilişkin olarak 4 polis işkence suçundan tutuklu yargılandığı davada 2 polis tahliye edildi. 7 Ocak 2010 tarihinde bir gasp olayına ilişkin gözaltına alınan Murat Konuş'un, kaldırıldığı hastanede beyin kanamasından ölmesi üzerine soruşturma başlatılmıştı. Konuş'un şubeye gir-diği sıradaki görüntülerinin sağlıklı olduğuna dikkat çeken savcılık, 4 polisin "işkence sonucu ölüme neden olmak" suçundan, ağırlaştırılmış müebbetle cezalandırılması istemiyle dava açmıştı.

İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşmaya, tutuklu 4 polis katıldı. Duruşmada söz söz alan tutuklu sanıklar, 7 aydır suçsuz

Adana Karataş Kadın Hapishanesi yönetimi tutsaklar üzerinde terör estirmeye devam ediyor

Adana Karataş Kadın Hapishanesi yönetimi devletin verdiği yetkilere sırtını yaslayarak, siyasi tutsaklar üzerinde terör estirmeye devam ediyor. Siyasi tutsaklara istideği şekilde ceza veren hapishane idaresi son olarak verdiği cezaya karşı çıkan siyasi tutsakların kolluk kuvvetleri aracılığıyla işkenceden geçirdi.

Adana Karataş Kadın Hapishanesi'ndeki 7 devrimci tutsağın 31 Ekim günü Hapishane idaresinin dayatmalarna karşı geldikleri için gardiyanlar tarafından saldırıya uğradığı ve işkenceden geçirildiği ortaya çıktı 31 Ekimde gerçekleşen saldırının ardından tutsakların işkence olayını dışarıya haber vermemesi için hapishane idaresi hiçbir gerekçe göstermeden tutsaklar tarafından

gönderilen faks ve mektupları el koymuştur. Olayın yaşandığı 31 Ekim Pazar gününden yaklaşık bir hafta sonra siyasi tutsakların baskısı karşısında geri çekilen hapishane idaresinin mektupların gönderilmesi önündeki engelleri kaldırmasının ardından yaşanan saldırının detayları kamuoyuna yansıdı. Yaşanan olayların duyulmasının ardından saldırıyı protesto etmek için hapishane önünde toplanan DHF, BDSP, Devrimci Proletarya, Halk Cephesi, BDP, İHD, Tuhay-Der üyeleri, "İşkenceye son Devrimci Tutsaklar teslim alınmaz" dedi. Eyleme ESP, Emek ve Özgürlük Cephesi ve Adana Kadın Platformu destek verdi. Hapishane önünde kurumlar adına yapılan açıklamada 31 Ekim günü devrimci tutsak-

lara yapılan saldırıya dikkat çekilerek, devrimci tutsaklar üzerindeki tecrit teşhir edildi. Açıklamada Özlem Aydın'ın yaşanan olayları ve saldırıyı aktaran mektubu okundu. Aydın mektubunda hücrede on değil on bir gün tutulduğunu, sabah saatlerinden itibaren kapı vurma ve slogan atma eylemi gerçekleştirildiklerini, idarenin adli tutsakların kışkırttığını belirtti. Saldırı günü onbeş kişilik gardiyan grubunun koşullarına girdiğini diğer devrimci tutsakların hücreye alınmayı engellemeye yönelik tutumlarına saldırı ile cevap olunduğunu, yirmi dakikaya yakın bir direnmeden sonra koşuştan zorla çıkarılmasıyla beraber saldırının bittiğini belirtti. Aydın saldırı sonrası tutsakların vücutlarında morluk, şiş, çürüme gibi

işkence izlerinin oluştuğunu belirtti. Tutsakların adli tıp raporu alarak darbe rapora geçirdiklerini belirten Aydın, ancak raporların ve saldırının kamuoyuna ve ilgili demokratik kitle örgütlerine duyurulması için yazdıkları faks ve mektuplara idare tarafından el konulduğunu aktardı. Aydın yaşanan saldırının ve devamında gelişen olayların arkasında esasta Hapishane 1. Müdürü'nün olduğunu söyledi. Özlem Aydın durumu ile ilgili verdiği bilgide ise şu anlık herhangi bir sorununun olmadığını, iyi olduğunu belirtti. Kurumlar adına yapılan açıklamanın devamında Karataş Kadın Hapishanesi idaresinin yıl içerisinde devrimci tutsaklara uyguladıkları baskının sistematikleştiğine vurgu

yapılarak, "Bizler devrimci tutsaklara yönelik uygulanan tecrit işkencesine son verilmemesi istiyoruz. Karataş Kadın Hapishanesi'nde kalan devrimci tutsaklar onurumuzdur." sözleri dile getirildi. Açıklamada ayrıca hapishane idaresinde bulunan faşist unsurların aldıkları yetkilere tüm tutsaklara yönelik çeşitli saldırılarda bulunduklarına değinilerek, özellikle hapishanede tutuklu bulunan adli tutsaklardan birine Hapishane 2.Müdürü tarafından yapılan tacizin ortaya çıkmasıyla beraber Karataş Hapishanesi'nde tutsakların yaşadığı baskıların niteliğinin daha iyi anlaşıldığına dikkat çekildi. Eylemde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganları atıldı.

Mehmet Ağar devleti, devlet Ağar'ı çok seviyor!

Emniyet Müdürü olduğu dönemde Susurlukla bağlantılı olduğu kanaatine varılması-na rağmen savcılık tarafından 'en çok bir yıl' hapis istenen Mehmet Ağar, efendilerinin gözünde yine 'hakettiği' ödülü almış oluyor. Eğer istenen cezayı alırsa hiç hapis-te yatmayacak, hem de kamuoyunda aklan-mış gösterilecek. Yani devlet bir kez daha kendi "evladını" bağrına basmış olacak. Ağar'ın Emniyet Genel Müdürü olduğu dö-nemde 'cürüm işlemek için silahlı teşekkül oluşturduğu' suçlamasıyla hakkında açılan davaya Ankara 11. Ağır Ceza Mahkeme-si'nde devam edildi. Esasa ilişkin görüşünü

açıklayan Savcı Kubilay Taştan, Ağar'ın cü-rüm işlemek için silahlı teşekkül oluşturdu-ğu' suçlamasıyla sadece 6 aydan 1 yıla ka-dar hapsini istedi.

'İyi çocukların' abisine devletten jest!

Abdullah Çatlı ve Yaşar Öz'e 'silah taşıma' ve 'yeşil pasaport alma' konusunda sağla-nan kolaylığın Ağar tarafından bilinmeme-sinin mümkün olmadığını belirten Savcı, Ömer Lütfi Topal ve Tanık Ümit'in öldürül-mesi olaylarında ise Ağar'ın emir ve talima-tı bulunduğu konusunda delil bulunmadığı-

nı bildirdi. Savcı, örgütün hiyerarşik yapı-sı-na dahil olmadığı, ama örgüte bilerek ve is-teyerek yardım ettiği gerekçesiyle ve eski TCK'ya göre Ağar'a 6 aydan 1 yıla kadar ha-pis cezası talep etti. Mahkeme bu görüşü benimserse, cezası 2 yıldan az olduğu için Ağar hapis yatmayacak.

Mütalaada şu konulara yer veriliyor

Susurluk kazasında ölen Abdullah Çatlı'ya ait Mehmet Özbay adına düzenlenmiş silah ruhsatı ve pasaportlar yetersiz araştırma ile verildi. Dönemin Emniyet Genel Müdürü

Mehmet Ağar bunda etkin rol oynadı.

Emniyet Genel Müdürlüğü'ne İsrail firması tarafından hibe edilen silahların ve malze-melerin kaydının hatalı yapılması ve silahlar-dan birinin Susurluk kazasında bulunması. Ömer Lütfi Topal'ın 28 Temmuz 1996'da öl-dürülmesinden sonra olay yerinde bulunan Kalaşnikof'ta Çatlı'nın parmak izi bulunun-ca özel hareket polisleri gözaltına alındı. Ağar bu kişilerin Ankara'ya naklini, sonra da savcılığa çıkmadan serbest bırakılmala-rını sağladı. MİT'çi Tanık Ümit iç anlaşmaz-lık sonucu kaybedildi. Ağar'ın bu trafiği bil-memesi olanaksız.

İsmail Beşikçi: Söylediklerim bilimin ifadesidir

Türk devletinin kırmızı çizgileri dışında mücadele vermek, görüş ve eleştiri yapmak yargılanmayı ve hapsi boylamayı beraberinde getiriyor. Sosyolog-yazar İsmail Beşikçi hakkında Çağdaş Hu-kukçular Derneği İstanbul Şubesi'nin yayın organı Ça-ğımızda Hukuk ve Toplum dergisinde yer alan "Kürt-ler ve Kürtlerin kendi kaderini tayin hakkı" başlıklı yazısı nedeniyle derginin Yazı işleri Müdürü Zeycan Balı Şimşek'le birlikte "örgüt propagandası" iddiasıyla 8.5 yıl hapis istemiyle açılan davanın duruşması İ-stanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Beşikçi ve Şimşek ile birlikte 30 savunma avukatının katıldığı duruşmaya Ankara Düşünceye Özgürlük Platformu üyelerinin de aralarında bulunduğu çok sayıda aydın ve yazar destek verdi.

Savcı 'O' harfini PKK talimatı olarak yorumladı

Duruşmada Cumhuriyet Savcısı, esas hakkındaki mü-talaasını mahkeme heyetine sundu. Savcı Beşikçinin kaleme aldığı yazıyı PKK'nin amaç ve eylemlerinin meşru kılmak suretiyle propaganda yapmak olarak gösterdi. Kürtçe ve bir çok dil gruplarında bulunan "Q" harfini de PKK'ye mal eden savcı, " yazıda, yine Kandil'in Q harfi kullanılarak Qandil şeklinde yazıl-mış olması PKK'nin Kürtçe alfabe propagandasına uy-gun olduğu tespit edilmiştir. Bu nedenle örgüt propa-gandası yapan sanıkların TCK'nin 53 maddesi gereği cezalandırılması gerekiyor" iddiasında bulundu.

Beşikçi: Söylediklerim bilimin ifadesidir

Savcının ardından savunma yapan Beşikçi, dava için hazırladığı bilimsel araştırmasını sundu. Kürt ulusal sorunun bilimsel ele alınması gereken bir sorun oldu-ğunu belirten Beşikçi "30 bin nüfuslu bir yer devlet olurken 40 milyon nüfuslu Kürtlerin devlet olamama-sı bilincimize çarpar. Bu düzen nasıl kuruldu, ulusla-rarası barışı tesis etmek için kurulan Milletler Cemi-yeti Kürdistan'ı bölerek parçaladı. Bu bilincimize çar-par. Kürtlerin bir devleti olması deniliyor. Sen 30 bine ses çıkarmazken 40 milyona nasıl ses çıkarabiliyor-sun? Bu gün Nusaybin'de, Kızıltepe'de 5 bin kişi yürü-rün bunların 3 bini kadın bin 500'ü çocuk. Bu insanlar böyle toplumsal olarak nasıl sokağa çıkıyor, ne talep ediyor bunların incelenmesi gerekiyor. Tüm bu siya-sal ve sosyal gelişmeleri bilimle anlayabiliriz. Geçmiş-te bu bilince sahip değildik, sorgulayamıyorduk her şeyi, ancak bu gün artık bilimle sorgulamanın vakti geldi. Benim yazım bilimseldir ve savcılar değil bilim insanları incelemeli."

Avukat Zeycan Balcı Şimşek ise söz konusu yeni suç-lamalar için ek süre istedikten sonra, "ÇHD, 40 yıldır adalet mücadelesi veriyor. ÇHD bugüne kadar ezilen-lerin, sömürülenlerin sesi olmuştur. Kürt açılışının tartışıldığı günlerde ÇHD'nin yayın organında İsmail Beşikçi hocamızın bilimsel, sosyolojik açıklamalarına yer verdiği makalesini yayınlamaktan daha doğal bir şey olamaz. Düşünce ve ifade özgürlüğü ile basın öz-gürlüğü kapsamında değerlendirilmelidir" dedi. Savunma avukatı Taylan Tanay ise savcılık mütala-asında yer alan ifadelerin siyasi yönüne dikkat çekti. Tanay'ın savunmasının ardından duruşmaya kısa bir ara veren mahkeme talepleri dinledi. Savunma avu-katları, savcının mütalaasında yeni suçlamalar yö-nelttiğini belirterek, savunma için ek süre talep etti. Avukatları ek savunma talebine kabul eden mahke-me duruşmayı 4 Mart 2011 tarihine erteledi.

KCK davası 13 ocak'a ertelendi

Düzmece iddianamelerle tutuklanan Kürt siyasetçilerin yargılandığı dava 18 Ekim'de Diyarbakır Özel Yetkili 6. Ağır Ceza mahkemesinde başlamıştı. Önemli siyasi davalardan biri olan KCK davası, yurt içi ve yurt dışından bir çok grup, siyasi çevre, siyasi parti temsilcileri tarafından yakından ta-kip edilmekteydi. Yaklaşık iki bin ki-şinin yargılandığı KCK operasyonun-un ana davası olarak 104'ü tutuklu 152 kişinin yargılandığı dava 13 Ocak 2011 tarihine ertelendi.

Kürt ulusu ve siyasetçileri üzerinde yoğunlaşan genelde ise tüm işçi emekçiler üzerinde yankısını bulan yeni saldırı dalgası sonucunda DTP' nin kapatılması ve adına " KCK ope-rasyonu denilen" gene hedefinde Kürt siyasetçi ve aydınları olan bu operasyon kimilerine göre 2009 yerel seçimlerinde DTP' nin bölgede oy sayısını artırması ve 100 yakın beledi-yeyi alması neticesinde AKP' nin Kürtlerle hesaplaşması, kimilerine göre ise "terör örgütüne darbe" ola-rak nitelendirildi. Öyle ki ırkçı şoven burjuva medya ve onların kaleşmor-ları tarafından mahkemenin bile 'KCK üyeleri olduğu iddiası' ile yargı-ladığı siyasetçilere burjuva medya hiç çekinmeden 'KCK üyelerinin yar-gılandığı dava' olarak vermesi mese-lenin aslında topyekun bir saldırı ol-duğunu ayan beyan ortaya koyuyor. Davanın başladığı günlerde mahke-me salonuna dahi burjuva medyanın (NTV VE Sabah gazetesi muhabirle-rinin) neredeyse mahkeme heyetin-den önce salona alınmaları ve muha-lif medyanın dışarda bırakılması he-saplaşmanın ne denli planlı olduğun-u gösteriyor. Tüm bu gelişmelerin ışığında başlayan duruşmanın sonu-cu aynıydı. İnkâr!

Amed semalarında savaş uçakları

Davanın başladığı 18 ekim tarihinden itibaren BDP'nin çağrısı ile binlerce kişi adliye önünde nöbet tutarak yar-gılanan siyasetçilere destek verdi. Mahkemenin başlaması ile birlikte kolluk güçleri tarafından şehir adeta

abluka altına alınırken Mahkeme sa-lonunda durum dışındakinden pek farksız değildi. Askerlerin sık sık mahkeme salonuna girmeleri ve avu-katlarla tutuklular arasında askeri düzen halinde dolaşmaları darbe dö-nemi mahkemelerini hatırlatan bir durum olarak görülüyordu. Davanın görüldüğü saatlerde sık sık adliye bi-nası üzerinde savaş uçaklarının al-çak uçuş yapması dikkat çekti.

Kürtçe savunma talebine red

Davanın başlaması ile tutuklu ve tutuklu avukatları Kürtçe savunma taleplerini mahkeme heyetine sun-dular. Kimlik tespiti yapılırken tutuk-luların 'ez livirim' (ben buradayım) diyerek kimlik tespiti yapıldı. Ardın-dan 7500 (iddianame eklerle birlikte 130 bin sayfayı buluyor) sayfadan oluş-an iddianamenin okunmasına geçildi. Tutukluların iddianamenin okunması yada özetinin okunması talepleri sonrasında iddianame 900 sayfaya indirildi. Yaklaşık 2 hafta boyunca adeta Kürt-çe savunma savaşı verildi. Tutuklu-ların Kürtçe talepleri mahkeme baş-kanı Menderes Yılmaz' tarafından önce 'bilinmeyen bir dil', sonra da 'Kürtçe olduğunu sandığımız bir dil' denmesi tutuklular tarafından tepki ile karşılandı. Tutukluların Kürtçe savunmaya devam etmeleri üzerine mahkeme başkanı jandarmalara sa-nıkların dışarı çıkarılması emredip tahammülsüzlüğünün bir kez daha gösterdi. Bir üst mahkemeye yazılan itiraz dilekçesi de red edildi. Konuyla ilgili yapılan açıklamalarda bu davanın siyasi bir dava olduğu ve yargıla-

nanın aslında Kürt halkının dil ve kimlik mücadelesi olduğu vurgulan-dı. Mahkeme heyetinin de politik davrandığı ve bu davada taraf olduğu dile getirildi. Öte yandan başbakan Abdullah Gül' ün "mahkeme Kürtçeyi propaganda aracı olarak kullanılmasına izin ver-mez " demesi ise Kürt dili üzerindeki baskının topyekun bir devlet politi-kası olduğunu gösteriyor. Dava süreciyle ilgili yaşanan geliş-meleri protesto için düzenlenen yü-rüyüşlere binlerce kişi katıldı. Bir çok ilde düzenlenen yürüyüşlerde mah-kemenin tutumu eleştirilirken, Türk devletinin hala inkarcı davrandığı dile getirildi. Amed'de düzenlenen yü-rüşte ise, bir dili inkar etmek o halkı inkar etmektir, tutuklu bulunan Kürt siyasetçiler bu halkın onurudur şek-linde vurgular yapılarak, devletin im-ha ve inkar politikası yeni haliyle de-vam etmektedir denildi. Bir çok dev-rimci demokratik kurum ve kişinin de destek verdiği yürüyüşe on bini aşkın katılım oldu.

KCK; bu dava Kürtlerin inkarıdır

Konu ile ilgili bir açıklama yapan KCK, tutuklulara esir gibi davranıldı-ğını, mahkemenin tavrının da siste-min tavrı olduğunu vurguladı. Mah-kemenin 2 ay ertelenmesinin Türki-ye' nin "utanç verici" durumunu ör-temeyeceğinin belirtti. Mahkemenin Kürtçe savunmayı red-etmesinin Türk devlet ve hükümet sisteminin bir tavrı olduğunu ifade eden KCK şöyle dedi: "AKP hükümeti Kürdistan'da Kürt siyasetçilerine karşı geliştirdiği siyasi soykırım saldı-

Düzeltilme

1-16 Kasım 2010 tarihli 186. sayımızda KCK davasını "Ez livirim" başlığı ile manşetten vermiştik. Haber içerisinde "Düzmece iddialar-la hazırlanan binlerce sayfalık iddianamelerle karşı karşıya kalan KCK üyelerinin mahkemeye ilk sözü 'Ez livirim' (ben buradayım) ol-du." cümlesinde teknik bir hatadan dolayı "BDP" üyeleri yerine "KCK" üyeleri yazılmıştır. Düzeltir, tüm okurlarımızdan özür dileriz.

Kazanana kadar direneceğiz

Düzce Beyköy mevkiinde kurulu bulunan 1.Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren Mas-Daf Makina sanayide çalışan 22 işçi sendikaya üye oldukları için işten çıkarılmış ve 2 Ağustos tarihinde fabrika önünde direnişe geçmişti. DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş'e üye olan işçiler bugüne kadar çeşitli eylem ve etkinliklerle seslerini du-

yurmaya çalışıyor. Yaptıkları eylemler çoğu kez polis engeliyle karşılaşılıyor.

İşçilere saldıran müdür tecavüzden vukaatlı

En demokratik haklarının dahi engellenen MAS-DAF işçileri işye-

rine girmek isteyince fabrika müdürünün engeliyle karşılaştı. İşçilerle fabrika müdürü arasında tartışma çıktı. Çıkan tartışma sonrası aracını işçilerin üzerine süren fabrika müdürü, 13 işçiyi aracı ile yaralayarak olay yerinden kaçtı. Olayın faili olan Sezgin Civelek'in daha önce astsubay olduğu ve Si-

vas Kurtlapa Beldesi Jandarma Karakol Komutanlığı görevindeyken bir kadına tecavüz ettiği için görevden alındığı ortaya çıktı. Sendikal örgütlenme mücadelesini baltalamaya çalışan Mas-Daf patronuna karşı mücadele kararlılıklarını dile getiren işçiler sendikası olarak işbaşı yapana kadar direneceklerini söylüyorlar.

Sendikalı oldukları için işten atılan MAS-DAF işçilerine müdür Sezgin Civelek arabayla saldırdı. Arabanın çarpması sonucu 13 işçi yaralandı

Örgütlenmekten ve sendikalaşmaktan vazgeçmeyeceğiz

MERSİN- Akdeniz Çivi Tel Nakliyat San. ve Tic. Ltd.Şti'nde DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenen işçiler işten atıldı. Sendikalı oldukları gerekçeyle işten çıkarılan işçiler 27 Ekim'den bu yana direniyor. Mersin'de Keresteciler Sitesi'nde bulunan AKDENİZ Çivi ve Tel Nakliyat San. Ve Tic. LTD. ŞTİ'nde ağır şartlar altında 12 saat çalışan işçiler, 8 saat iş günü hakkı, resmi tatil hakkı, sağlıklı koşullarda güvenceli çalışma hakkı için DİSK'e bağlı Birleşik Metal-İş Sendikası'nda örgütlenmeye başladı. Sendikada örgütlenme çalışmalarının ardından 14 Ekim 2010 tarihinde çoğunluk tespiti için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na başvuruda bulunan sendika ve işçiler, patronun işten atma saldırısıyla karşılaştı. İlk etapta 14 işçi işten çıkartıldı. Sendikalı çalışmanın önünde sorun olarak duran yüzde 50 barajı aşarak, yüzde 70'lere ulaşıldı. Ancak daha sonra 27 Ekim'de işçilerin hepsi işten çıkarıldı. Fabrika patronu Serhat Servet Dövenci (aynı zamanda CHP'den Mersin Yenisehir Belediyesi Meclis Üyesi) 90 işçiyi krizi bahane ederek işten attı. İşçilerin sendikaya üye olduğunu öğrenen Akdeniz Çivi patronu, 26 Ekim günü gece vardiyasından itibaren işçileri yanına çağırarak başka bir firmaya geçmeye zorlamış ve bir sonuç alamamıştı. İşçileri, son zamanlarda faaliyeti durmuş olan Nail Çivi isimli paravan firmaya geçirek sendikal örgütlenmeyi kırmaya çalışan patronun bu çabası sonuç vermedi.

Patronun dayatmalarına ve baskılarına karşı ortak tutum takınan işçiler başvuru formlarını imzalamayı reddettiler. İşçiler bu dayatmaya hayır dedikleri için patron Serhat Dövenci tarafından "pılınızı pırtınızı toplayın çıkan dışarı" denilerek kapı önüne konuldular. Direnişte olan işçilerle yaptığımız görüşmede, işçiler, patronun yalan söylediğini vurgulayarak krizin bir bahane olduğunu ve patronların bu tür bahanelere her daim başvurduğunu belirttiler. Patronun örgütlenme ve hak alma mücadelelerini sindiremediği için bu tür bahanelere başvurduğunu söyleyen Akdeniz Çivi işçileri, haklarını alana dek kararlı bir şekilde direnişlerini sürdüreceklerini ifade ettiler. Patronun tüm baskı ve tehditlerine karşın sendikalarıyla birlikte kazanacaklarını belirten işçiler, "önümüzde yaşanmış birçok deneyim var, direniş esnasında ve devamında nelerle karşılaşacağımızı çok iyi biliyoruz ve her şeye hazırız" diyerek patrona hodri meydan diyorlar.

Çivi işçileri sürekli ayakta çalıştıkları için menüsküs ve bel fıtığı rahatsızlığına yakalanmış ve bu hastalıklar yoğun olarak her işçide görülüyor. Bunların yanında işyerinde yoğun toz olması da solunum ve doğal olarak ciğerlerde rahatsızlığa neden oluyor. Tüm bu sorunlara rağmen işçiler sağlık kontrolünden geçirilmiyor, tedavi hakları engelleniyor. Tozdan korunmak için dağıtılan maskeler ve ellerin korunması için kullanılan eldivenler işçilere verilmiyor. İşçiler bu

ihtiyaçlarını kendileri karşılamak zorunda bırakılıyor. Kriz bahanesi ile işyerini kapattığını belirten patronun yalan söylediğini belirten işçiler, kriz döneminde daha yoğun çalıştıklarını ve kriz olmadığını söylediler. Öyle ki, bu dönemde işyerinin ana tabelasının yanına "kapasite artırma..." tabelası bile asıldı. Yani bahsedilen kriz döneminde işçiler tam kapasite çalışmış ve bundan dolayı işyeri iki defa ödül almış. Sözü edilen tabela ise işçiler direnişe başlayınca hemen yerinden sökülmüş. İşçiler bunu "tabelayı sökmek zorunda kaldılar, çünkü 'kriz var' bahanesinin-yalanının açığa çıkacağından korkuyorlar" yorumunda bulundular. Patronun hiçbir şekilde konuşmaya-diyaloga yanaşmadığını belirten işçiler, sendikalı oldukları ve sendikadan vazgeçilmediği sürece görüşmeyeceğini belirten Akdeniz Çivi patronuna cevapları net: örgütlenmekten, sendikalaşmaktan vazgeçmeyeceğiz. Günde 12 saat çalıştılıp 8 saatlik hesap yapılmasına, ücretli izinli olduklarında zorla evrak imzalatılarak çalıştırılmalarına kısacası ücretli izinlerinin gasp edilmesine, mesaiye kalmak istememelerine rağmen ağır cezalar verilmesine, sendikada örgütlendikleri ve haklarını aradıkları için işten atılmaları, vb. karşı iş yeri önünde direnen çivi işçileri, mücadelelerinde kararlı olduklarını ifade ediyorlar ve tüm duyarlı kişi ve kurumları direnişlerini desteklemeye davet ediyorlar.

DHF ve DGH faaliyetçilei işçilerin yanındaydı
DHF ve DGH faaliyetçileri direnişteki çivi işçilerini ziyaret ederek direnişlerini selamladı. Faaliyetçiler emperyalist-kapitalist sömürü-talan düzeninin, ekonomik, siyasi, askeri, kültürel uygulamalarıyla yer küreyi yaşanmaz bir hale getirdiğini ve bu düzen sahiplerinin, kendi sınıfsal çıkarları çerçevesinde hayata geçirdikleri politikalar ile işçi, köylü ve diğer emekçi yığınlara hayatı zehir ettiğini ve geçmişte ezilenlerin bedel ödeyerek elde ettiği birçok hakkı geri alarak ya da etkisiz hale getirerek saldırılarını boyutlandırdığını ifade ederek, bu düzene karşı her hak alma mücadelesinin meşru ve kaçınılmaz olduğunu dile getirdi ve mevcut halde direnişlerini sahiplendiklerini her daim yanlarında olacaklarını belirttiler. Faaliyetçilerin ziyaretlerini önemli bulan işçiler, sömürüye ve hak gasplarına karşı birlikte mücadele etmenin önemli olduğunu her daim yanlarında görmek istediklerini söylediler. Faaliyetçilerin ziyareti esnasında işyerine girip çıkan genel müdür ve muhasebe müdürünün alkış ve sloganlarla protesto ettiler. 16 yıllık bir geçmişe sahip olan Akdeniz Çivi Tel Nakliyat San. ve Tic. Ltd.Şti'de tele dizili çivi üretiliyor. Fabrika, Hollanda, Almanya İrlanda, İngiltere, Fransa, Letonya, Polonya gibi Avrupa ülkelerinin yanı sıra; ABD, Kanada, İsrail ve Mısır'a da ihracat yapıyor. İşten atılan işçiler işbaşı yapma talebiyle fabrika önündeki bekleyişlerini sürdürüyorlar.

İzmir Buca Belediyesi işçileri taşeronlara karşı yürüdü

İzmir'de Buca Belediyesi'nde taşeron olarak çalışan temizlik ve park bahçe işçileri 4 Kasım akşamı gerçekleştirdikleri yürüyüş ve basın açıklamasıyla "taşeronlara hayır!" dediler. Şehitler Parkı'nda toplanarak yürüyüşe geçen işçilere devrimci demokrat kurumlar ve sendikalar ve sendikalı oldukları için işten atılan ve direnen UPS işçileri de destek verdi. TÜMTİS, Deri-İş ve Tek Gıda-İş yöneticileri ile direnişçi UPS işçilerinden oluşan bir grup sloganlar eşliğinde gelerek eyleme katıldı. Direnişçi işçiler "Yaşasın sınıf dayanışması!" ve "UPS işçisi yalnız değildir!" sloganları ile karşılandı. Buca Belediyesi önünde toplanan yaklaşık yüze yakın işçi, " İşimiz, Emegimiz, Onurumuz için Taşeronla, Sendikamız Çalıışmaya Hayır" yazalı pankart açarak , "Sosyal haklı, sendikalı, örgütlü çalışma istiyoruz", "Taşeron sistemi köleliktir", "Susma haykır, sendika haklıdır" yazan dövizler taşıdılar. Eylem sırasında, "Taşeron sistemi istemiyoruz", "Sendika hakkımız engellenemez", "Biz çocuklarınıza onurlu bir gelecek bırakacağız, ya siz!" şeklinde sloganlar atıldı.

Taşeronları istemiyoruz

İşçiler adına açıklamayı İlhan Sezer okudu. Sezer, Buca Belediyesi'nde Temizlik ve Park ve Bahçe işlerinde çalışan işçiler olarak 'kölelik' koşullarında çalışmak istemediklerini belirtti. Ayrıca "Taşeron diye bize dayatılan ve sırtımızdan birilerine haksız emeksiz kazanç sağlayan bu anlayış bizim için kişiliğine, onuruna, emeğine yapılan en büyük saygısızlıktır" dedi. Sezer açıklamalarına şöyle devam etti: "Biz işçilerin dili, dini, ırkı, mezhebi farklı olabilir ama hepimizin ortak bir sorunu var; o da taşeron işçisi olmamızdır. Sosyal demokrat olduğumu, işçi dostu olduğumu, taşeronla karşı olduğumu belirten yetkililer, biz işçilerin 'taşeron sistem istemiyoruz, kadrolu, iş güvenceli çalışmak istiyoruz' şeklinde haykışlarına kulak tıkadılar" diyerek CHP'li Buca Belediyesi'ni protesto ettiklerini belirtti.

Basın metninin okunmasının ardından UPS direnişçisi Aziz Karabel söz alarak kitleyi selamladı. Eyleme DHF, BDSP, Mücadele Birliği, EMEP Buca İl Örgütü, Halk Cephesi, DİH, Büyükşehir Taşeron Park Bahçe İşçileri, HKP, TÜMTİS, Deri-İş, Tek Gıda-İş, İzmir Sendikalar Birliği (İSB) ve direnişçi UPS işçileri destek verdi.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun BAŞTUĞ

İleriye gitmek için adım atılmalıdır

Örgüt algısının gittikçe muğlaklaştığı koşullarda egemen anlayışın saldırılarından bağımsız olmayan devrimci ve komünist örgüt algılayışının küçümsemesi, gereksiz görülmesi devrimci saflarda önemli oranda karşılık buluyor. Örgütün bir zorunluluk olduğu ve o örgütün işleyişi ile ilgili kuralların, nesnel koşulların bir sonucu olduğu gerçeği çoğu zaman unutuluyor veya görmezden geliyor. Örgüt kimliği altında, örgütsüzlük hakim hale gelirken yeni bir dünya yaratmaktan kim bahsedebilir ki. Parçası olduğumuz maddi yaşam koşulları bize mücadele etmeyi zorunlu kılıyor. Tek tek bireylerin verdikleri mücadeleleri iyi niyetli bir teşebbüsten ileriye geçmez. Tam da burada belirtmek gerekirse, yapılan grevler ve tek tek işçi direnişleri başarısını ekonomizmle sınırlamakta ve kazanımlarının üzerinden ifade etmektedir. İşte bu ko-

şullar içinde sınıfsız ve sınırsız bir dünyayı yaratma mücadelesi kendiliğinden bir hatta ilerleyemez. Tek mesele bizim bu zorunluluğu kavramamız ve bunun için adım atmamızdır. Kuşkusuz anlık değişimler nesnel durum yasalarını değiştiremez. Ancak binlerce yıllık insanlık tarihinin deneyimleri mücadelenin klavuzu ve kavganın harcı haline getirilirse bu yıkılış kaçınılmaz olur. Hiç kimse yok ki maddi yaşam koşullarından etkilenmesin. Halkın büyük çoğunluğunun bu koşullar karşısında, egemen sınıfınların ideolojik etkisinde olduğunu bir tarafa bırakıyoruz. Çünkü maddi yaşam koşulları dediğimiz nesnel durum karşısında örgütsüz olan toplumun koşulları değiştirmek için vereceği çaba birey ekseninde ve etkisiz kalacaktır. Kaldı ki bu durumdan kolayda kurtulamayacaktır. Ancak belli oranda aydınlanmış olan (nitekim böyle olması gerekiyor) devrimci ve komünist saflar

bu koşullar karşısında daha tutarlı bir tavır takınmalıdır. Örgütlenmiş bir yaşamın içinde yaşıyoruz. Bütün kurallarıyla, kültürüyle, güç aygıtlarıyla bize ezilen olma rolünü biçmiş ve her gün bu rolü daha fazla özümsememizi salık veren egemen ideolojisinin, diğer bir deyişle burjuva-feodal ideolojinin saldırıları karşısında tutunabilecek yegane güç ona karşı yeniyi temsil eden yeni bir örgüt gerçekliğidir. İşte bu koşullar içinde zorunlu olanı ya da zoru yıkacak olan zor aygıtının önemini daha fazla önere çıkarmak gerekmektedir. Yaşamın insan rollerini, bugünden, ancak güçlü bir örgütle yaratabiliriz. İsteklerimiz, kaygılarımız örgütün önüne geçmemeli ve örgütü bir adım daha ileri taşımanın kaygısını içselleştirmemiz gerekmektedir. Ancak bugün çokça karşılaşılan durum bunun tersidir. Örgütlülükle örgütsüzlük arasında muğlaklığın oldu-

ğu, onlarca insan dağınık ve plansız bir çalışmanın ya da çalışamamanın içinde yer aldığı bir durumda daha güçlü bir çıkış yapmak ve tek tek gelişen mücadelelere önderlik etmek laf-ı güzafıdır. Var olmakla olmamak arasında ki devasa uçurum büyükmekte. Ötesi yok. Ya bu örgütün içerisinde yeni bir dünyanın yaratılmasında çaba sarf edeceğiz ya da kendi bireysel emellerimizle insanlığımızı bu sisteme teslim edeceğiz. Örgütlü olan her birey örgüte karşı sorumludur. Kuşkusuz örgütte kendini var eden tek tek bireyle karşı sorumludur. Ama ne varki kendine karşı sorumlulukları her an hatırlayan ama kendi sorumluluklarından ise an ve an kaçan, sudan gerekçelerle asgari derecedeki sorumluluklarını yerine getirmeyenler, bir örgütün bahsedemezler. Tüm bu hatalara karşı tavırsız, liberal bir tutum içerisinde olan bir örgütte adı ne olursa olsun tarihin

çöplüğüne gitmekten kurtulamaz. Bireyi kaybetme korkusuyla bütün liberal yönleri bünyesinde barındıran bir örgüt, bu tutumuyla hem bireyi kaybetmekte hem de varlık sebebini ortadan kaldırmaktadır. Süreç her türlü saldırı ve tasfiye furyası altında ilerlerken, sürecin üzerimize yüklediği sorumlulukları göğüslemek için bir adım daha ileri çıkmak ve elimizi taşın altına koymak zorundayız. Kuşkusuz taşlar ağır ve elimiz ezilecek. Daha nitelikli bir devrimciler örgütünün her bir bireyi o ezilmeyi göze almak zorundadır. Gelişmelere kulağını tıkayarak ve sorumluluklar savsaklanarak devrimci görevler yerine getirilemez. Eğer devrim davasında ısrarlı olacaksak bu görevlere bugünden sanımlı ve daha nitelikli bir örgüt gerçekliğiyle buluşmalıyız. Yarın geç, bugünden açık denizlere doğru yelken açmalıyız.

Anne kurban Hüsen ji

Her gün bir canı daha içine alan çürümüş bu düzen çöplüğünde şimdi sıra Hüseyin'de...

Urfa'da okul harçlığını çıkarmak için "şehir çöplüğüne" teneke naylon kağıt vb. toplamaya giden bir çocuk, çöpleri toplamaya gelen dozerin altında kalarak yaşamını yitirdi. Hakim sınıfların ve korumak istedikleri zulüm düzenlerinin insanlara zorla takturmaya çalıştığı "pembe gözlükler" eşliğinde estirdiği olumlu hava ve krizleri "teğet geçme" safsatalarına inat, sistemin dayattığı açık ve sefaleti ölümle-riyle karşılayan ezilenler ve emekçiler, sömürü gerçekliğini bir kez daha 13 yaşındaki Hüseyin'in olması gerektiği yerden çok uzakta, çöp yığınları arasında "ekmek" peşindeyken iş makinesinin altında

kalarak verdiği canıyla gösterdi. 6 Kasım Cumartesi günü, abisi ile beraber Viranşehir ilçesi dışındaki çöplük alanda atık kağıt ve teneke toplamaya giden Hüseyin Seyrek, çukur bir bölgede çöp toplarken Viranşehir Belediyesi Temizlik Şirketine ait dozerin altında kalarak can verdi. Kardeşinin kaybolduğunu fark eden ağabey Sedat Seyrek, dozer operatörüne "kardeşim çöpler altında kaldı" demesinin ardından, çöplükteki alanda aramaya başlandı. Aileye haber verilmesinin ardından olay yerine gelen anne İslim ve baba Budak çocuklarını çöplükte aramaya başladı. Yaklaşık 2 saat devam eden arama sonuçsuz kalınca, Viranşehir Belediyesi'ne ait kepçe olay yerine gelerek kazıya başladı. Yapılan kazı sonucu Hüseyin'in ezilmiş cansız cesediyle karşılaşıldı ve aile kendi imkanlarıyla evladının cesedini Viranşehir devlet hastanesine kaldırdı. Olayın hemen ardından ölümün "sorumlusu" olarak görülen dozer operatörü Eker gözaltına alındı. Sorgulamasının ardından sevk edildiği adliyede tutuklanarak hapisaneye gönderildi.

"Hepiniz benim Hüseyin'imsiniz"

Yaşatılan gibi okulda olması gereken Hüseyin Seyrek'in, büyük bir yoksulluk ve sefalet içerisinde çöp toplayarak yaşamını idame ettirmeye çalışması ve dramatik bir şekilde daha çocuk yaşta öl(dürül)mesi, her defasında refah ve bolluktan bahsedilen, ekonomik olarak "dünya devleri"

ile rekabet halinde olduklarını iddia eden burjuva-feodal düzenin yüzüne bir tokat gibi inmektedir. Babasının ağdı sırasında Hüseyin'in arkadaşları için "Hepiniz benim Hüseyin'imsiniz" demesi çocukları ne kadar sahiplendiğini gösteren bir yürekse, yaşanan bu olayın her gün başka başka şekilde daha nice Hüseyinlerin bu düzenin çürümüşlüğüne itilirken "sosyal" TC devletinin de vatandaşlarını o kadar umursadığının ölçüsüdür.

Ne CHP'nin yazılı açıklamasındaki Kılıçdaroğlu'nun aileye başsağlığı dileği ne de belediye başkanlarının ölüm sonrası "teselli ikramiyesi" diğer Hüseyinlerin yaşamını değiştirecektir.

Şiddetinizle barışmayacağız, örgütlenerek güçleneceğiz!

Demokratik Kadın Hareketi, Domestik Cumhuriyeti'nde demokrasi mücadelesi yürüten Mirabel Kardeşler'in devlet tarafından katledilmesi-nin 50'inci yıl dönümünde bir açıklama yaparak, "şiddetinizle barışmayacağız örgütlenerek güçleneceğiz" mesajı verdi. Mirabel Kardeşler'in katledilmesinin ardından tüm dünyada Kadına Yönelik Şiddeti Kınama Günü olarak ilan edilen 25 Kasım'a ilişkin açıklama yapan Demokratik Kadın Hareketi (DKH), "Tek gerçekçimiz var: Mücadele ile 'vanz', mücadelesiz 'yokuz'!" dedi. DKH açıklamasında şu ifadeleri kullandı. "İşçi, işsiz, ev emekçisi, köylü, memur, aydın, sanatçı, öğrenci, genç, yaşlı, bekar, evli...Hangi ulustan, azınlık kesimden olursak olalım, yaşamın her alanında bize çevreleyen bir hapishane ve 'işlah' politikası var..

Ya o sınırları kabul ederiz ya da...

Ne mi olur?

Özellikle bizimki gibi yarı feodal-yarı sömürge ülkelerde kadın olarak yaşamak, buraların genel demokratik

haklardan yoksun olmayı, 'birey' olarak görülmeyen kadının yaşamını geleneksel-feodal bakış açısının ağırlığı altında ezik, susan, çaresiz, boynun eğen, itaat eden, erkeğe ve aileye bağımlı, erkeğin, ailenin ve toplumun 'namus'u olmanın sorumluluğu ile en ufak bireysel hak ve özgürlükleri gaspedilen, evde, işte, fabrikada, tarlada, üretime ait her alanda emeği görünmez, ucuz kılınan, tüm bu haksızlıklara karşı bireysel mücadeleye giriştiğinde, hakkını aradığında, haksızlıklara karşı isyan ettiğinde dayakla, hakaretle, tehditlerle, tacizlerle karşılaşan, işsizlikle ve aklıla tehdit edilen, yalnızlaştırılan, ötekileştirilen, kendisine biçilen 'kadınlık rollerine' boyun eğmediği için türlü yollarla cezalandırılan ve hatta öldürülen kadınlar olmak demektir...

'Mağdur' bırakılıyor, 'mağdur' olarak tanımlanıyoruz..Kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz!

Bizi yok sayanlara, emeğimizi, bedenimizi, kimliğimizi sömürenlere, bizzim üzerimizden 'var' olan erkek egemen düzene sesleniyoruz: Biz kadınlar güçlüyüz! Tarih, mücadele yürüten kadınların zengin de-

neyimi ve mirası ile yüklü..Claralar, Rosalar, Kollantailer, Mirabel Kardeşler, onların izinde ilerleyen Barbaralar, Zilanlar, Sebahatlar, Meraller, Bernalar...

Bu zincir kopmayacak! İşte bugün de yaşamın karşısında mağduriyeti değil direnişi ve örgütlenmeyi zorunluluk olarak gören, baskıya, şiddete ve sömürüye karşı savaşıyan kadınlar var!

Taciz ve tecavüz karşısında her türlü feodal, geleneksel ve gerici değer yargılarına karşı dimdik duran ve cinsel şiddet yoluyla üzerinde iktidar kurmaya çalışan erkekten, aileden, toplumdaki ve devletten hesap soran, onları teşhir eden, kendi yaşadıklarını başka kadınların yaşamaması için örgütlü mücadele yürüten kadınlar var!...

Bugün kadının özgürlüğünün ancak toplumsal kurtuluş mücadelesiyle mümkün olduğunu bilen, egemen sistemin ezilen emekçilere, halklara ve uluslara yönelik baskı ve şiddetini meşrulaştıran sahte 'demokrasi' si-ne karşı emekçilerden, kadınlardan, ezilen halklardan ve uluslardan yana 'Yeni Demokrasi' mücadelesi yü-

rüten devrim ve demokrasi mücadelesinin öznesi olan kadınlar var!

Tek gerçekçimiz var: Mücadele ile 'varnız', mücadelesiz 'yokuz'!

Demokratik Kadın Hareketi olarak örgütleniyoruz!

Yaşamın hangi alanında olursak olalım, evde, işte, okulda, atölyede, fabrikada, tarlalarda, ikinci sınıf cins olarak görülen kadınlar olmanın ne demek olduğu, düzen tarafından baskı ve şiddetle bize 'hatırlatıldıkça', bu kısır döngüden çıkmak için tek yolun örgütlenmek olduğu gerçekliğiyle, kadının kendi özgün sorunları ile toplumsal sorunların bütünlüğü-nü kavrayan, kadının kendi ayakları üzerine dikilmesi için kendi öz örgütülüğünde mücadelesinde ısrarcı olmanın zorunluluğu bilinciyle, kadının öz örgütlü gücünün, her alanda emek mücadelesinin temel alınarak somut bir mücadeleye evrilmesine hizmet edecek somut-özgün bir mücadele alanı olarak güçlenmesi için, tüm kadınları gücümüzü birleştirmeye, emeğimizi ve bilincimizi kendi özgürlüğümüz ve geleceğimiz için seferber etmeye çağırıyoruz!

Cinayetlerin perde arkasında devlet var

'SUÇ ORTAĞISINIZ'

Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, 2010 yılının ilk 10 ayında 301 kadının "kıs-kanma, aldatma, boşanma" gibi sebeplerle vahşice katledildiğini hatırlatarak, devletin kadınları korumak yerine suçluları cezasız bırakmanın derdinde olduğunu dile getirdi. Bakan, "Daha nice şiddet mağduru kadının vahşice katledilmelerine şahit olacağız? Artık yeter. Kadınları korumayan devlet, ceza indirimleri veren erkek yargı, şikâyetleri dikkate almayan kurumlar cinayetlerin faili katillerin suç ortağıdır" dedi.

Ülkemizde her hafta medyada yer bulan kadın cinayetlerine devletin perde arkasından verdiği desteğe dikkat çekmek isteyen Kadın Cinayetlerini Durduracağız Platformu, yine sokaftaydı. Taksim Meydanı'nda "Kadın cinayetlerini durduracağız" pankartı arkasında toplanan Platform üyesi kadınlar, "Erkek kadını katlediyor, devlet suça teşvik ediyor", "No more state protection for the murderess" yazılı dövizler ve öldürülen kadınların fotoğraflarıyla Galatasaray Meydanı'na kadar yürüdü. "Kadın katillerinden hesap soracağız", "Erkek kadını katlediyor, devlet cezayı indiriyor", "Kadın cinayetleri politiktir" sloganları atan kadınlar, yürüyüşün ardından yarım saat oturma eylemi yaptı.

Platform adına açıklama yapan Rukiye Bakan, Ekim ayı içerisinde 27 kadının öldürüldüğünü, 16 kadının ise yaralandığını belirterek, cinayetlerin 4'ünün "namus" gerekçesiyle işlendiğine dikkat çekti.

Bakan, 2010 yılının ilk 10 ayında 301 kadınların "kıs-kanma, aldatma, boşanma" gibi sebeplerle vahşice katledildiğini hatırlatarak, devletin kadınları korumak yerine suçluları cezasız bırakmanın derdinde olduğunu dile getirdi. Bakan, "Daha nice şiddet mağduru kadının vahşice katledilmelerine şahit olacağız? Artık yeter. Kadınları korumayan devlet, ceza indirimleri veren erkek yargı, şikâyetleri dikkate almayan kurumlar cinayetlerin faili katillerin suç ortağıdır" dedi.

Bakan, son bir hafta içerisinde de birçok kadının yine aynı gerekçelerle katledildiğini belirterek, "Hükümetin kadınlara yönelik 'en az 3 çocuk doğurun', 'kadın erkeğin tamamlayıcısıdır' gibi cinsiyetçi politika ve söylemleri karşısında her gün en az 3 kadının öldürüldüğünü haykırıyoruz. Kadının cinsiyet rollerini pekiştiren ve kadınlar aleyhine hüküm tesis eden başta Adli Tıp Kurumu olmak üzere tüm kurumlar lağvedilmelidir" diye konuştu. Öldürülen kadınların hayatlarının anlatıldığı eylemde Bakan, bütün kadınları 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele Günü'nde seslerini yükseltmeye çağırdı.

Mevzilerimizi terk etmeyeceğiz

Son dönemlerde devrimci, ilerici ve demokrat kurumlara yönelik gözaltı ve tutuklama terörü Bursa'da protesto edildi.

"Sıra Kimde?" pankartı açılarak Setbaşı-Mahfel Kafe önünden Orhangazi Parkı'na, yolun tek şeridi kapatılarak gerçekleştirilen yürüyüşün ardından açıklama yapıldı.

Yapılan açıklamada SDP, TÖP ve BDP'ye yönelik tutuklama terörünün altındaki yalandan herkesin haberdar olduğuna dikkat çekilerek, "Ama onlar hala tutuklu. Aradan tam 51 gün geçti, bu hukuksuzluk karşısında halkın iradesi olan meclis niye suskun. Savaş kararlarını kapalı kapılar ardında hızlıca geçiriveren meclis, mesele demokrasiye, insan hakla-

rına, düşünce ve ifade özgürlüğüne gelince niye böylesine sessiz. Neden, KCK davaları adı altında Kürt halkını, 'Devrimci Karargah' adı altında SDP ve TÖP'ü, eylem ve propaganda özgürlüklerini kullandıkları için, politik önderlerimizi sahiplendikleri için TAYAD'lı aileleri, Halkevleri, ESP, DHF, Partizan üyelerine, sol ve sosyalist güçleri ve aslında bir bütün olarak toplumu susturma operasyonu karşısında bir şey demiyor?" ifadeleri kullanıldı.

Tutuklananların serbest bırakılması istenilen açıklamada, medya yoluyla yayılan devlet terörüne dikkat çekilerek, "mevzilerimizi terketmeyeceğiz" denildi.

Raporlu hastalar ilaçlarını alamıyor!

Eczacı Odası Yönetim Kurulu yurt genelinde raporlu hastaların ilaç alamadığını açıkladı. Eczacı Odası Yönetim Kurulu 1 Ekim'de uygulanması öngören sonra yeterli hazırlık yapılmadığı için 31 Ekim'e ertelenen e-rapor uygulamasındaki sorunları nedeniyle yurt genelinde raporlu hastaların ilaçlarını alamadığını

açıkladı. Eczacı Odası Yönetim Kurulu, "Sağlık alanında pek çok uygulamada olduğu gibi altyapı hazırlıkların tamamlanmadan, rapor girişlerini yapacak personele gerekli eğitim verilmeden geçilen e-rapor uygulamasının sonucu ortada. Hastalar eczaneye geliyor, e-raporları eczane ekranında çıkmayınca, ya da hatalı çıkınca ye-

niden hastanelere gitmek zorunda kalıyor, hastanede yapılan düzeltmenin ardından yeniden eczaneye gelen hasta eğer düzeltme eczane ekranına yansımamışsa yeniden hastaneye gitmek zorunda kalıyor. Yani hayati öneme sahip ilaçlarını kullanmak için hastaları, hastaneler ile eczaneler arasında mekik dokumak zorun-

da kalıyor" denildi. Halkı mağdur eden bu sorunun bir an önce çözülmesi için yetkililerin göreve çağırılan Eczacı Odası Yönetim Kurulu, "Ülkemizde sağlık alanını kaotik bir ortama çeviren 'kervan yolda düzülür' anlayışını kınıyor, bu anlayışın terk edilmesi için sorumluları bir kez daha uyarıyoruz!" ifadelerini kullandı.

Tek tek anlaşmalar taktiği mi, yoksa stratejik anlaşma siyaseti mi?

Kimler arasında nasıl bir anlaşma

Tarafların bağımsız iradeleri başta olmak üzere, hak ve özgürlüklerini tanıyıp garanti ederek aralarındaki ilişkiyi eşitlik ilkesi ve tam demokratik normlarla muhafaza eden anlaşmalar en ideal anlaşmalardır. Ama tek taraflı çıkarları esas alan anlaşmalar geri anlaşmalardır. Ne var ki, geri anlaşmalar da yapılabilir. Fakat bunlar geçici-taktik anlaşmalardır ve sıkışık durumu atlattıp nefeslenmek, güç toplayıp ileri adımlar atmak için yapılan anlaşmalardır. Bazen de zorunlu olarak kabul edilen anlaşmalar olarak gündeme gelebilir bu anlaşmalar. Ki, bu durumda yapılan anlaşmalar kendi irademizle benimseyip yaptığımız anlaşmalar değil, mecbur kaldığımız yani bizlere dayatılan ama bizim reddetme şartlarımızın olmadığı anlaşmalardır. Geri ve tamamen aleyhimize olduğu açık olduğu halde bu anlaşmaları kabul etmek zorunda kalınız. Lenin bu anlaşma türünü örneklemiştir. Bu olağanüstü şartları saymazsak, kendi irademizle ve hiçte mecbur olmadığımız şartlarda asla bu tür anlaşmalara yanaşmaz-kabul etmeyiz.

Kuşkusuz ki, kendi irade ve inisiyatifimiz dahilinde düşmanla geçici uzlaşma ve anlaşmalar genel olarak yapılabilir. Bunlar gereklidir de. Ama bunların muhtevası bir anlaşma ve uzlaşmalar siyaseti biçiminde olmaz, tek tek anlaşmalar biçiminde olur. Yani, düşmanla stretejik bir anlaşma-uzlaşma siyasetine sahip olamaz, ancak taktik anlaşma-uzlaşma siyaseti benimseyip uygulanız. Bunlar daha çok devrimci taktik olarak, güç toplayıp biriktirmeye, zaman kazanmaya, devrimci güçlerin soluklanmasına, düşmanın demagogisini boşa çıkarıp gerçek yüzünü deşifre ederek geniş halk kitlelerine göstermeye dönük geçici-taktik siyaset olarak uygulanır. İç ve dış kamuoyunun devrimin meşruluğu lehine etkilenecek ve gerici hakim sınıfların "terörizm" safasatasının boşa çıkarılarak devrimin desteğini genişletme ve karşı-devrim aleyhine devrimin avantajlarını geliştirme uğruna geçici anlaşmalara gidebilir. Eğer hakim sınıflar sahtekarca "barış" sloganına sarılarak geniş kamuoyunu yanıltarak devrimi yanlışlaştırmaya itme hilesinde başarı eğilimi gösterir duruma gelmiş ise, bu silahın gericiğini elinden alınması için ve geri adım içine girerek devrimle anlaşmayı resmen kabul etmiş duruma gelmiş ise, bu durumda hem onun gerçek niyetini teşhir etmek ve hem de devrimin avantajlı olduğu bu koşullarda hakim sınıfların zayıflığından yararlanarak devrimci mevzilerin ilerletilmesini ona dayatıp kabul ettirme babında anlaşma taktiğini kullanabiliriz. Düşmanı yalnızlaştırmak ve ara kesimleri devrim saflarına çekip birleştirmek için anlaşma taktiğini uygulayabiliriz. Konjonktürel şartlar ile birlikte, devrim ile karşı-devrim arasındaki güç dengeleri ve bu çerçevedeki gelişmeler gerektirdiğinde, doğru, isabetli bir zamanlamayla ve elbette devrimin lehine olmak şartıyla tek tek anlaşmalar taktiğine başvurulabilir. Hatta genel olarak taktik esneklikler gösterilip ve tavizler de verilebilir. Ama anlaşma-uzlaşma taktiğini strateji yerine koymadan ve amaçlaştırmadan; devrimci ilkelere ve devrim hedefinden ödün vermeden... Ki bu, reformist anlaşmalar siyasetiyle aramızdaki temel ayrım noktasıdır. Temel yaklaşım bazında strateji ve taktik siyasetimiz anlaşma ve uzlaşmalar mantalitesine otursasa, burada devrimci taktik ve anlaşmalardan söz edilemez; tam tersine teslimiyetçi sınıf işbirlikçisi ideolojik uzlaşma çizgisinin egemenliğinden söz edilir. Reformizm ve yasal-cı sağ tasfiyeci burjuva teslimiyetçi çizginin özü de buradadır. Devrimci taktik, strateji ve siyaset adına burjuva ideoloji zemininde siyaset yapılması ve devrimci ilkelere revizyonistçe burjuva ideolojiye satılması burada gerçekleştirilmiş olur.

Anlaşmalarda tarafların ortak yükümlülükleri bulunur ve bunlar karşılıklı olarak yerine getirilirler. Bu bakımdan anlaşmanın muhtevası önemlidir. Şayet anlaşma tek tek anlaşmalar siyasetini geçmiş ve genel bir anlaşmalar siyasetine dönüşmüş ise, burada taraflar arasında bir entegrasyon süreci yaşanıyor demektir. Elbette bu entegrasyon anlaşma yapan taraflardan egemen olan taraf lehine gerçekleşen bir süreçtir; egemen olmayan taraf egemen tarafa entegre olur. Bunun kapsamını da anlaşmanın muhtevası belirler. Tek tek anlaşmalarda da karşılıklı yükümlülükler taşıyıp yerine getirilirler. Fakat bunlar adı üzerinde tek tek konulara

Anlaşmanın kimler arasında yapıldığı, hangi sınıfın inisiyatif ve imtiyazları esasında gerçekleştirildiği, hangi sınıf ya da tarafın egemenliği ve üstünlüklerine göre yapıldığı, hangi şart ve ilkelere bağlı gerçekleştiği veya ne için-ne amaçla gerçekleştirildiği; kısaca anlaşmanın muhtevası ne olduğu yapılan anlaşmanın niteliğini belirler. Uzlaşmanın kimler arasında ve kimler lehine yapıldığı kadar, hangi muhtevayla yapıldığı, stratejik mi yoksa taktik mi olduğu, hangi siyaset tarzı ve ilkelere göre gerçekleştirildiğinde önemlidir

ilişkindir. Ve özellikle de devrimci taktikle gerçekleştirilmişse, gerilemelere yol açmayıp devrim lehine işler. Yapılan anlaşma ilke ve amaçlardan taviz verilmeden gerçekleştirilmiş ise, verilen kısmi ödünler anlaşmanın niteliğini gerici kılmaz. Ancak strateji taktiğin, taktik de stratejinin yerine geçirilmiş ve yapılan anlaşmada ilkelere taviz verilerek gerici düzenin tek taraflı egemenliğine biat edilmiş ya da gerici düzenle anlaşma amaçlaştırmış ise, bu anlaşma devrimci taktikten uzak olup gerici niteliktedir. Bir tek demokratik hak ve talep için bile mücadele edilir, bu hakkın kullanılması veya kısmi demokratik taleplerin elde edilmesi pek tabi ki benimsenir ve bu, görece ilerlemeyi ifade eder. Ancak, kısmi demokratik hak ve talepler uğruna haklı demokratik muhtevaya sahip mücadele ertelenemez, özgürlükler sorunu bu haklara indirgenemez ve bu hakların elde edilmesi için bağımsızlık hakkından ödün verilemez. Elbette ileri doğru atılmış her adım ve kazanılmış her statü daha geri olan statüye yeğdir. Ancak gerici düzeni pekiştiren, taraflar arasında eşitliği tanımayan ve bağımsızlık hakkını içermeyen en ileri anlaşma veya statü bile özünde geridir.

Türk devletinin şartı: PKK'nin tasfiyesi

Bu genel değinilerden sonra, somutta Türk hakim sınıfları ile Kürt ulusal hareketi arasında cereyan eden görüşmeler ve yaşanan gelişmeleri okumak daha kolay olacaktır. Ulusal hareketin Türk devletiyle anlaşmalar yapması ilkesel olarak reddedilmeli midir? Hayır, düşmanla anlaşmaların yapılabilceğini söylemiştik; bu bağlamda Kürt ulusal hareketinin "TC" devleti ile anlaşmalar yapması olağan ve anlaşılardır. Ama anlaşmanın niteliği ve anlaşmanın taktik mi, stratejik mi olduğu, hangi çizgide ele alındığı önemlidir. Hangi kaygı, hedef ve şartlarla anlaşmaya gittiği, varlık gerekçelerine yönelen gerici şart ve nüfuzu genişletip genişletmediği, tasfiyesine yol açan süreci kabul edip etmediği, süreci yönetmede inisiyatif ve meşruiyetini savunup savunmadığı, bağımsızlık hakkını pazarlık edip etmediği ve bundan ödün verip vermediği önemlidir. Anlaşmanın Kürt ulusunun statüsünü nereye taşıyacağı, Kürt ulusunun kaderini tayin hakkı açısından getirip götürcekleri, ulusal ha-

reketin akibetinin ne olacağı soruları hayati derecede önemli ve belirleyici zemindir. Anlaşmayı eşit ve demokratik şartlara uygun mu yaptığı, stratejik hedef ve ilkelere taviz verip vermediği, bağımsızlık hakkından vaz geçme eğilimiyle mi yaptığı, iradesinin tanınıp tanınmamasındaki tavrının stratejik açı ve nihai bakımdan ne olduğu, anlaşmalar anlayışının ne olduğu, anlaşmayı nasıl ele aldığı ve benzeri sorunlar yapılan anlaşmanın iyi mi kötü mü, ileri mi geri mi, desteklenir mi desteklenmez mi olduğunu belirler. Ulusal hareket bağımsızlık hakkından, temel hak ve özgürlüklerinden esasta geri düşmüş durumdadır. Adeta ne pahasına olursa olsun anlaşmanın yapılmasına kilitlenmiş, önemsiz derecede bazı hakların elde edilmesine tav olmuş ve reformist politikanın egemenliğine girmiş bulunmaktadır. Bu şartlarda gerçekleştirilecek muhtemel anlaşmanın Kürt ulusunun aleyhine, Türk devletinin lehine olduğu-olacağı açıktır. "TC" devleti ve AKP iktidarı açıktan silahlı Kürt ulusal hareketinin tasfiyesini hedeflerken ve anlaşma ya da kendi değimiyle "Kürt sorununun çözümünü" bununla mümkün olabileceğini deklere edip PKK'nin eylemleri kesip silahları şartsız olarak bırakmasını isterken, bu zeminde ulusal hareketin kendi ipini çekmesi anlamına gelen barış, anlaşma, uzlaşma çizgisinde ısrar ederek tasfiyesine kapı açması anlaşılır olamaz. Binlerce Kürt siyasetçinin tutuklanıp hapiste tutulması yetmiyormuş gibi, ana dille (Kürtçe) savunma yapmalarına izin verilmeyen, Kürt ulusu meşru iradesinin tanınmayıp tersine saldırına maruz kaldığı ve her vesileyle törörle lanse edildiği-terörist suçlamasıyla teşhir edildiği koşullarda, uzlaşma-anlaşma adına iyi niyet beslemenin mantıklı bir gerekçesi olamaz. Tüm bunlar göz önüne alındığında ulusal hareketin ileri bir anlaşma içinde olmayıp tasfiyesine dönük reformist bir zeminde olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla bu muhtemel anlaşma süreci (evet süreci, çünkü anlaşma henüz tamamlanmış değildir.), Kürt ulusunun kimi taleplerini içerip haklarını gündeme getirir de, esas itibarıyla Kürt ulusal hareketinin tasfiye edilmesi ve dolayısıyla da Kürt ulusunun boynundaki ırkçı-şoven faşist boyunduruğun daha da ağırlaşmasına yol açacaktır. Bu anlaşmayla Kürt

ulusal hareketinin varlık ve mücadele gerekçeleri zayıflayarak hareket geri düşecektir. Daha şimdiden, hakim sınıfların "daha ne istiyorsunuz, isteyip de alamadığınız ne var" demeleri anlamlı ve manidardır. Bu, Kürt ulusuna tanınacak hakların ne olduğunu gösterdiği gibi, Kürt ulusal mücadelesinin ayağı altındaki toprağın nasıl çekildiğine de işaretir.

Taraflar prensipte anlaştı mı?

Görünen ve görünmeyen yüzüyle, neticelendirilmemiş olsa da bir anlaşmanın gündemde olduğu açıktır. Prensipite mutabakata varıldığı söylenebilir. Taraflar arasında yaşanan görünürdeki restleşmeler veya yansıyan çatışmalar anlaşma gerçeğini yadsımaz. Prensipite bir anlaşmanın olduğu her bakımdan bellidir. Ulusal hareketin stratejik çizgisi ve iradesi anlaşma-uzlaşma yönündedir. Türk hakim sınıflarının eğilimi ise, geliştirdikleri yeniden yapılandırma projesine uygun olarak ulusal sorunu "sorun" olmaktan çıkarmaya döndüktür. Ki, ulusal hareketin silahlı örgüt ve mücadelesinin tasfiye edilmesi durumunda belli teleplerin karşılanması babında bir anlaşmanın yapılması benimsemektedir. İki tarafın çabası anlaşma-uzlaşmanın yapılmasında birleşmektedir esasta. Bu ilkele anlaşıldığı demektir. Ne var ki, anlaşmanın ayrıntılarında tam bir uyum ve birlik sağlanamamıştır. Dolayısıyla işletilen süreç ve ara devreler bu çelişkilerin giderilmesi veya tarafların istemlerini kabul ettirmesi, her tarafın anlaşma şartlarını kendi lehine çevirmesi süreci olarak işlenmektedir. İşte, yansıyan restleşmeler ve karşılıklı sertleşmeler ya da işlerin ağır yürümesi bundandır. Elbette gerçekleştirilmesi tartışılan anlaşmanın ciddiyeti de sürecin sancılı ve ağır ilerlemesini koşullamaktadır. Genel olarak anlaşmanın ayrıntıları ve buna bağlı sancılar belli bir çizgiye oturtulmaya çalışılıyor denebilir. Tavizler ve taleplerin çıktısı nereye kadar çekilecek, tanınacak hakların çerçevesi nereye kadar daraltılacak ya da genişletilecektir, ulusa tanınacak statü ne olacaktır, ulusal hareketin askeri gücü nasıl ve nereye konumlanacaktır, anlaşmanın resmiyeti olacak mı ve Kürt ulusunun meşru iradesi resmen tanınacak mı, dahası muhataplar nasıl tarif edilecektir, kırılgan ve hassas bir nokta olarak Öcalan'ın duru-

mu ne olacaktır gibi meseleler giderilmeye çalışılmaktadır. Dahası, anlaşma ile yapılacak düzenleme ve atılacak adımların kamuoyuna benimsetilmesi için hazırlıkların yapılması ve elbetteki yapılacak anlaşmanın maddi şartları ve hukuksal alt yapısının hazırlanması yapılmaktadır. İşte sürecin formal çatışmaları ve sürecin ağır yürümesinin arka planında yatan gerçekler bunlardır.

Özetle, Türk hakim sınıflarının zayıflıkları ve avantajları olduğu gibi, ulusal hareketin de zayıflıkları ve avantajları bulunmaktadır. Ne var ki, bunun da ötesinde ulusal hareket ideolojik kırılganlıklara sahip olmakla birlikte, özgün hassasiyetleri ve zaafıları bulunmaktadır. Tam da bu düzlemde Türk hakim sınıflarının hedef ve projeleri doğrultusunda ve aynı zamanda inisiyatif esasında Kürt ulusal hareketiyle derin bir anlaşma sürecinin işlediği açıktır. Ulusal hareketin ateşkes süresini seçimlere kadar uzatmış olması, basit bir bekleentin ürünü değil, kurgulanmış olan anlaşmanın yansımasıdır. Ulusal hareketin yetkili ağızlarının, "süresiz ateşkes istiyoruz" vb şeklindeki beyanları da bunu desteklemektedir. AKP siyasi iktidarı şahsında Türk hakim sınıflarının geleneksel ırkçı-şoven söylemlerindeki yumuşama ve kırılmalar ya da Öcalan'la görüşmelerin yapıldığını resmen kabul etme noktasındaki gelişmeler, belirli bir çerçevede olmak kaydıyla anlaşmanın gündemde olduğunu tanıtlıyor.

Burada "TC" devleti açısından bir geri çekilmeden söz etmek mümkün. Bunun devamı olarak ulusal hareketin belli bir başarılarından kuşkusuz ki bahsedilmeli. Fakat, bütün bu geri çekilme ve de başarı durumunun görelili-şartlı olduğunu eklemek gerekir. Zira, "TC" devletinin geri çekilmesi söylem esasında yaşadığı kırılmalar bakımından doğruyken, ulusal hareketi çektiği tasfiye noktası ise "TC" devleti açısından büyük bir başarı veya kazanımdır. Biçimsel açıdan bir adım geri atmışken, öz bakımından iki adım ileri atmış durumdadır. Yani, taktik geri çekilmeyle stratejik ilerleme sağlamıştır. Dolayısıyla geri adımı, gerçek bir geri adım değil, bilakis öne-ileri çıkmaktır. Aynı durum tersten de ulusal hareketin belli başarıları-kazanımları için geçerlidir. Ulusal hareket biçimsel bazı hak kazanımları sağlayıp ilerleme kaydetmiş, ama bunlar karşılığında tasfiyeci reformist sürece girerek temel hak ve özgürlüklerini bilinmeze gömüp uzlaşmaya oturarak gerçek kazanımlarından kopmuş veya vaz geçip uzaklaşmıştır esasta. Yani, ulusal hareketin taktik anlamda belli kazanımları olsa da, politik düzlemdeki devrimci pozisyonunu yitirerek stratejik olarak gerilemiş, ezen ulus hakim sınıflarıyla girdiği reformist uzlaşma süreciyle gerçekte kaybetmiştir. Yani, politik pozisyonundaki demokratik muhteva bugün daha da daralmış, burjuva milliyetçi çizgide burjuva imtiyazlar öne geçmiştir. Buna karşın, Kürt ulusal hareketi genel olarak demokratik muhtevaya sahip bir hareket olma durumunu korumaktadır.

Sürecin öne çıkan görevleri

Bu gelişmeler komünistlerin ulusal sorun karşısındaki görevlerini daha bir ciddiyetle ele almalarını ve önümüzdeki gelişmelere hazır olmasını gerektirmektedir. Ulusal sorun konusunda daha atak, daha etkin ve somut pratik politikalar geliştirmelerini ve Kürt ulusunun ulusal demokratik talepler doğrultusundaki mücadelesini hem destekleme hem de omuzlama göreviyle karşı karşıya getirmektedir. Mevcut gelişmeler, komünistlerin Kürt ulusal hareketine karşı doğru ve sorumlu bir ideolojik mücadele yürütme görevini önemle gerektirdiği kadar, ulusal hareketin tüm demokratik mücadelesi ve demokratik yönleriyle desteklenmesini de gerektirmektedir. Kürt ulusunun demokratik hak ve talepler uğruna mücadelesi desteklenirken veya omuzlanırken, bu mücadele ulusun kendi kaderini tayin etme hakkı (bağımsızlık hakkı) asla feda edilemez, bu hakkın kazanılması hiç bir şartla göz ardı edilemez. Komünistler reformlar için de mücadele ederken iktidar hedefinden geri durmaz ve bu reformları iktidar mücadelesine tabi olarak ele alırlar. İşte ulusal hareketin kırılma yaşadığı en temel noktalardan biri budur. Ki bu, burjuva milliyetçi ideolojik dokusundan bağımsız değildir. Nitekim tüm gelişmeler bu temelden beslenirler.

Ferman YÖK'ün ise üniversiteler bizimdir

12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'nın eğitim ve öğretim üzerindeki açık faşist tahakkümü olan YÖK'ün, kuruluşunun 29'uncu yılında demokratik, bilimsel, parasız ve anadilde eğitim hakkı için ülkenin dört bir yanında halk gençliği alanlardaydı. İçerisinde bulunduğu dönemde üniversitelerde yoğunlaşan faşist saldırganlık, YÖK'ün üniversitelere gönderdiği ve üniversiteleri resmi olarak kolluk güçlerinin karakoluna dönüştüren genelge, ÖGB'lere verilen sınırsız yetkiler, 2010 YÖK protestolarının ana gündemiydi.

ANKARA

Üniversite öğrencileri, kuruluşunun 29'uncu yılında da Ankara sokaklarında parasız, bilimsel, demokratik ve anadilde eğitim hakkı için "YÖK'e Hayır", dedi. Ankara Üniversitesi Cebeci Yerleşkesi önünden başlayan, Ankara'nın çeşitli üniversitelerindeki üniversite öğrencileri ve gençlik örgütlerinin ortak örgütlediği "YÖK'e Hayır Mitingi" Sakarya Meydanı'nda yapıldı.

İşçi gençlik mücadeleye

Devrim ve komünizm mücadelesinde ölümsüzleşenler için saygı duruşuyla başlayan mitingde kurum temsilcileri, Hacettepe Üniversitesi Öğrencileri Derneği ve DTCF Öğrencileri adına konuşmalar gerçekleştirildi. TEKEİ işçisi ve direnişteki BETESAN işçilerde söz alarak konuşma yaptı. Kürtçe konuşmalarında yapıldığı mitingde, parasız, bilimsel, demokratik ve anadilde eğitim vurgusu ön plandaydı. Üniversitelerde artan saldırılar ve YÖK gericiğine karşı mücadeleyi yükseltme ve sistemin saldırılarına karşı işçilerin ve gençlerin güçlerini birleştirme çağrısı yapıldı.

AKP'nin YÖK'ünü yok edeceğiz

Ankara'daki YÖK protestosunun ikinci ayağı ise Öğrenci Kolektifleri ve Gençlik Muhalefeti'nin merkezi çağrıyla gerçekleştirildiği eylemdi.

Ziya Gökalp Bulvarı'na yapılan yürüyüşün ardından yapılan konuşmalar ve konserin ardından eylem sonlandırıldı. Sık sık "AKP'nin YÖK'ünü yok edeceğiz" "IMF uşağı Tayyip Erdoğan" şeklinde sloganların atıldığı eylemde, YÖK'ün, AKP iktidan ile yeni ve özgün bir biçim aldığı vurgusu yoğun olarak işlendi.

DERSİM

Dersim'de Tunceli Üniversitesi Öğrenci Derneği (TÜÖD) tarafından, YÖK'ün kuruluşu Üniversite Rektörlüğü önünde bir basın açıklamasıyla protesto edildi. Saat 12.30'da Meslek Yüksek Okulu'nda bir araya gelen öğrenciler, buradan rektörlük önüne sloganlarla yürüdü. Yürüyüş sırasında sık sık "Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim", "YÖK kalkacak, polis gidecek, üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek" sloganları atıldı. Amed'de yaşanan polis saldırılarının kınandığı ve Dersim'de öğrencilerin yaşadığı konut sorununa da dikkat çekilerek eylem sonlandırıldı.

İZMİR

Edebiyat fakültesinin önünde buluşan ve aralarında DGH faaliyetçilerinin de bulunduğu öğrenciler, ortak pankart altında yürüyüşe başladılar. Yürüyüşte "Polis dışarı, anadil içeri", "YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Eşit, parasız, anadilde eğitim" sloganları zılgıt ve alkışlar eşliğinde coşkulu bir şekilde haykırıldı. Trafikin tek tarafı kapatılarak gerçekleştirildiği yürüyüş Edebiyat Fakültesi'nin önünde basın açıklaması ile sürdü. Yapılan açıklamada üniversitelerin ticarethaneye dönüşümüne, formasyon mağduru öğrencilerin hakların verilmesine, güvenli ve özgür üniversite aldatmacası adı altında üniversitelerin karakollara dönüştürülmesine dikkat çekildi. Açıklamada, herkese eşit, anadilde eğitim hakkının

tanınması ve ücretsiz ulaşım hakkı talepleri dile getirildi. Basın açıklamasının ardından, türküler eşliğinde halaylar çekilerek eylem sonlandırıldı.

ANTALYA

Antalya'da, YÖK, Demokratik Gençlik Hareketi (DGH), DİP-G, Dev-Genç Birliği, SGDF ve DGY-M'li öğrenciler tarafından protesto edildi. "Eşit - Parasız - Bilimsel - Anadilde Eğitim için YÖK'e Hayır" pankartını açarak, merkezi yemekhanenin önüne doğru başlayan yürüyüş, Merkezi Derslik A - Blok önünde ÖGB'ler tarafından kurulan barikatla engellenmeye çalışıldı. Öğrencilerin kararlı tutumu sonucunda, kurulan barikat açıldı. Yürüyüş sırasında sık sık "YÖK, Polis, Medya, bu Abluka Dağıtlacak", "Polis Defol Üniversiteler Bizimdir", "Kahrolsun YÖK", "Kurtuluş Yok Tek Başına ya Hep Beraber ya Hiç Birimiz", "YÖK é Rake Zaningehé Rizgar Bike", "Zimane me Rumetameye" sloganları atıldı.

ÇANAKKALE

Çanakkale merkezde DGH ve DYG, YÖK gericiğini teşhir etmek için bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Basın açıklamasında anadilsiz eğitimin yapılamayacağı vurgulanırken sık sık "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Kürtçe marşların da okunduğu eylemde, Kürtçe'nin bir dil, bir kültür, bir kimlik olduğu vurgulandı. Yapılan açıklamada Kürt gençliğinin anadilde eğitim talebinden vazgeçmeyeceğinin altı çizildi. Yoğun güvenlik önlemleri altında gerçekleştirilen ve pankarttaki "yasak" harflerin renkli vurgulandığı eylem, alkış ve zılgıtlarla sonlandırıldı.

ESKİŞEHİR

Anadolu Üniversitesi'nde faşist saldırılar ve ÖGB-Polis işbirliğiyle gerçekleştirilen saldırın ve gözaltılara karşı örülen birleşik mücadele YÖK protestosunda da sürdü.

Anadolu Üniversitesi Öğrencileri "Üniversiteler bizimdir, bizimle özgürleşecek", "YÖK kalkacak, polis gidecek üniversiteler bizimle özgürleşecek", "Be zıman jıyan nabe", "Polis defol üniversiteler bizimdir" sloganları atıp rektörlüğe yürüdüler. Yaşanan faşist saldırılar ve çıkan olaylar sonucu gözaltına alındıktan sonra mahkemece serbest bırakılan öğrencilerin de katıldığı eylemde coşkulu bir hava oluştu.

Rektörlük önünde, yapılan basın açıklamasında "Karakol Eşliğinde Bilim'e karşı paralı eğitime karşı eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim veren üniversite istiyoruz" talepleri dile getirildi. Kitlese bir şekilde marşlar söylenip, halayların çekildiği basın açıklamasının ardından Migros önüne kadar yürünüp eylem sonlandırıldı.

MERSİN

Devrimci-demokrat öğrencilerin kurduğu Mersin Üniversitesi Öğrencileri, YÖK Karşıtı Birlik olarak 6 Kasım günü bir yürüyüş gerçekleştirdi. Fen-Edebiyat Fakültesi önünde bir araya gelen öğrenciler, buradan yürüyüşe geçerek, Cumhuriyet Meydanı'na kadar yürüdü. Yürüyüş esnasında sık sık "YÖK, polis, medya bu abluka dağıtlacak", "Eşit, parasız, bilimsel ana dilde eğitim", "YÖK, polis, mobese edi be-se" sloganları atıldı.

Yapılan ortak basın açıklamasında, YÖK'ün tarihsel süreci ve onun öğrenciler üzerindeki etkisi anlatıldıktan sonra, son saldırılara dikkat çekildi. YÖK'ün kaldırılması gerekliliğinin vurgusu yapılan basın açıklamasında Bologna süreci de teşhir edildi.

Bursa, Isparta, Balıkesir, Kocaeli, Hatay, Adana gibi bir çok yerde gerçekleştirilen eylemlerle 6 Kasım YÖK'ün kuruluşu protesto edildi. Anadilde eğitim, yeni YÖK genelgesi ve yaşanan faşist saldırılara karşı tepkilerin öne çıktığı protesto eylemlerinde, eşit, parasız, bilimsel anadilde eğitim talepleri dile getirildi.

Üniversiteliler ve liseliler alanlarda buluştu

YÖK, 29. yılında İstanbul'da DGH'nin aktif çalışmalarıyla örülen eylemlere, üniversite öğrencilerinin yanı sıra liseliler de katılırken, Grup Munzur da seslendirdiği türkülerle eylemlere güç kattı.

İstanbul'da, İstanbul Üniversitesi, Marmara Üniversitesi, İstanbul Teknik Üniversitesi, Yıldız Teknik Üniversitesi, Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi ve Lise öğrencilerinin ortaklaşa örgütlediği eylem Beyazıt Meydanı'nda gerçekleştirildi. Saat 12.30'da İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesinden çıkan öğrenciler, Sirkeci'den gelen diğer öğrencilerle birleşerek, İstanbul Üniversitesi ana kapısının önüne doğru yürümeye başladılar. İstanbul Üniversitesi merkez binadan gelen öğrencilerle birlikte, basın açıklaması gerçekleştirildi.

Eğitim ve üniversitelerin 12 Eylül AFC'sinin ürünü olan YÖK'le katı ve bilimselliği ortadan kaldıran bir yapıya dönüştürüldüğü vurgusu yapılan açıklamada, ayrıca cinsiyetçi eğitim, anadilde eğitim, üniversitelerde yaşanan polis terörü dile getirildi. Açıklama da, okullarda keyfi hale gelen soruşturma terörü, son dönemde YÖK'ün yayınladığı ge-

nelgeyle karakollara döndürülmeye çalışılan üniversiteler ve İstanbul Üniversitesi Öğrenci Kültür Merkezi'nin kapatılmasına da değinildi.

Türkçe ve Kürtçe okunan basın metni ve taşınan pankartların yanı sıra iki dilden sloganlar da atıldı. Bir dizi talebin sıralandığı basın açıklaması üniversitelerde artan saldırılar ve YÖK gericiğine karşı mücadeleyi yükseltme çağrısıyla sonlandırıldı. Öğrencilere destek veren Grup Munzur üyelerinin öğrenciler ile birlikte okuduğu ezgilerle çekilen coşkulu halayların ardından eylem sona erdi.

Biri Paksoy Lisesi öğrencilerini izliyor!

Eğitim sisteminin tıpkı mevcut sistem gibi çürümüş ve çökmüş olduğunu ve 'kelleyi kurtarmak' adına türlü yöntemlere başvurmak zorunda kaldığını biliyoruz. Hatta ticari bir metaya dönüştürülen eğitim hakkının; milyonlarca işçi ve emekçinin satın almaya çalıştığı, tek tip insan yetiştiren, ezberle dayalı, anti bilimsel, anti demokratik, gerici ve faşist müfredatı ve mantığıyla yeni köleler yetiştirmek için kullanılan bir araç olarak karşımıza çıkmakta olduğunu da görüyoruz. Bu arzu ve istekleriyle nara atan egemenler, lise öğrencilerini de geçmişte yapmış oldukları gibi günümüzde de benzeri anti-demokratik uygulamalarla etki altına almaya çalışmaktadırlar. Şu an liselerde ve üniversitelerde devrimci-demokrat öğrenciler sadece her yapılan filiyatın gözlenmesiyle, yani kendi deyimimizle fişlenme gibi anti-demokratik uygulamalarla karşı karşıya kalmıyor. Ayrıca okul içerisinde sopalı, bıçaklı saldırılara uğruyor, katlediliyor.

Mevcut eğitim sistemi, hem içeriğiyle işçi, emekçi çocuklarının beyinlerini köreltmekte, sömürü sistemine itaat eden edecek olan bireyler yetiştirmek için eğitimi sisteminden faydalanırken, eğitimi ticarileştirerek piyasanın insafına terk etmekte, böylece eğitimi kar getiren bir metaya dönüştürmekle kalmayıp anti-demokratik uygulama ve hak ihalleriyle karşımızda durmaktadırlar.

Bu hak ihallerinin bir somut örneği de Adana Abdulkadir Paksoy Lisesi öğrencilerine her geçen gün daha da ağırlaştırılarak uygulanmaktadır. Paksoy Lisesi öğrencileri geçtiğimiz günlerde hiçbir bilgiye sahip olmadan konu ile ilgili çeşitli söylentilerin olduğu, başta koridorlar olmak üzere okulun dört bir tarafının kameralarla donatıldığını görünce neye uğradığını şaşırılmıştı adeta. Her adımın izlenmekte olduğu kaygısı öğrencilere yaşıtılan bu okulda 10 adet mobese tipi, 6 adet normal tip kamera olmak üzere okulun bahçesi ve girişi haricinde okul içerisinde kat başına yaklaşık 3 adet kamera düşmektedir. Bahsettiğimiz olaydan sonra hapishane görünümünü andırmakla kalmayıp, kameraların gördüğü kareler öğrencilere okul girişinde TV monitörü tarafından yansıtılarak, okul idaresinin, öğretmenlerin ve hatta hademelerin bile sık sık dillendirildiği "artık okulda her adımınız izleniyor ayağınızı denk alın" mesajını vermek istedikleri çok açık bir şekilde belli olmaktadır.

Lise öğretmenlerinin genelde okulda geçmişte olan adli suçlara dönük olarak yapıldığını söylemekle birlikte bu konu hakkında ilgili bir öğretmenle görüşen liseliler hocanın şu sözleriyle tanış olmuştur; "Bu kameraların belirli şifreleri var, bu şifreler girildiği zaman her kişi veya kurum (mit-polis vb) kamera görüntülerini izleyebilir. Ayrıca okulda gizli olduğu söylenen kameralarda mevcut". Bu söylemlerin ardından mevcut sistemin 'eğitim ve öğrenim' alanları olarak gördüğü bu kurumlardaki esas amaçlarını daha açıkça görmekteyiz.

GENÇ YORUM

SİNAN ÇAKIROĞLU

'500 Bin Radikal'in' fikir babalarına yanıt silahlara daha fazla sarılmaktır!

Ülkemiz hakim sınıfları, ezilen milyonlara dönük saldırılarını her gün yeni yeni araçlarla devreye sokmaya devam ediyor. Bu saldırı araçları içerisinde "burjuva-feodal medyanın" çok önemli bir yer tuttuğu bilinmektedir. Geçtiğimiz günlerde, Hürriyet Gazetesi'nden Radikal Gazetesi'ne geçen Eyüp Can, ilk iş olarak "ezberi bozmaya" karar verdi. Gazetenin formatının değişmesinden sonra, birkaç "nitel" değişikliğe imza attı. Mademki o artık bir "radikal", "ezber bozan" çalışmanın siyasal ayağının da örülmesi gerekiyordu. Yenilenen kadro, donanımlı ekipman ile Radikal bir kampanya başlattı. 'Savaşma Konuş' adıyla başlayan kampanya oldukça iddialı. Tamı tamına 500 bin "radikal" aranıyor. Basit bir iddia değil bu; 500 bin "radikal"! Yani 500 bine ulaşmak için milyonlarca ezilenle buluşacak olan "radikal" bir proje. Bu iddianın cüreti büyük(?)! Radikal Gazetesi, Kürt ulusal hareketini tasfiye etmeye

yönelen bu süreci, "diyalog sürecinin müzakereye dönüşmesi" sevinciyle karşılıyor ve "savaşmayın, konuşun" diyor. "Konuşursanız sorun çözülür" diyerek ezilen milyonları bu aldatmacaya ortak etmeye çalışıyor. Hakim sınıfların kendi siyasetlerini topluma daha derinden yedirebilmesi ancak ve ancak "konuşan"larla mümkün olabilir. Hakim sınıflar da biliyor ki, esasta sorunları dile getirmek çözmek değildir. Bazı çözümlerin gerçekleşmesi için kopuşların yaşanması gerekir. Kopuşun yaşanması ise, gerici sınıfların karşısında, ezilen sınıf ve tabakaların toplumsal kurtuluş projesi alternatifini dayatır. Ezilen halk yığınının, kurtuluş projesine kapalı olması için, algı limitlerinin burjuva hükümlerle doldurulması bilindik bir başvurudur. Dönemin siyasal yöneliminin hayat hakkı bulabilmesi için, bu siyasal yönelime alkış tutan bir sosyal tabanın inşa edilmesi gerekmektedir. Hâkim sınıflar 500 bin radikal arayarak, "niyet" ile kam-

panyanın niteliğini başından itibaren belli ettiler. Erdoğan her ne kadar 'savaş yok' ikazında bulunsada –çünkü savaş kabul etmek, Kürtleri bir bütün ulus olarak kabul etmek demektir. Bu da müzakereler sürecinde, бүтүнлүк ulusal taleplere göre masaya oturmayı emreder. Bu da Türk hâkim sınıfınının işine yaramaz-, Eyüp Can ile görüşmesinde 'konuşmaya devam edin' mesajını verdi. Silahın ucunun mikrofona dönüştürüldüğü "yaratıcı" kampanyanın diğer bir ayağı ise, savaş derinden hissetmiş kitlelere açılabilir. Bu yönelim hem ulusal hareketin devrimci dinamiğinin budanması hamlesidir hem de komünist-devrimci hareketin köklerine oynanan bir hamledir. Gazetelerde gözümüze çarpan, sürmanşetleri dolduran NATO'nun silahlı gücünün yapılandırılması, Pentagon'un son silah alımı, Fransa'nın silah üretiminde ba-

şa oynaması, Balkanlar'ın nükleer silahlarla donatılması, füze kalkanı projelerin şahlandırılması ve hemen yanı başımızda TSK'nın profesyonelleştirilmesi perspektifiyle yeniden yapılandırılması, yaşanmakta olan süreci tamamlayan kimi asli gelişmelerdir. Tüm bunlar bir gerçeğe işaret etmektedir: Emperyalizme ve uşaklarına karşı savaşmak reel bir sorundur. Ve bu realiteye her sınıf kendi cephesinden hazırlık yapmaktadır. "500 bin radikal" bulma kampanyası hakim sınıfların ezilen milyonlara karşı sürdürmekte oldukları kapsamlı savaşın bir parçasıdır.

Komünistler, uzlaşmaz sınıf çelişkilerini yaratan üretim ilişkilerinin olduğu bir dünya gerçekliğinde savaşı tercih olarak ele almazlar. Bu doğanın zorunlu bir evresidir. Savaş çılgınları değil. Ama savaşın daha iyi bir ülke ve dünya yaratmak için kaçınılmaz bir mücadele olduğunu da biliyoruz. Hem Yeni Demokratik Halk İktidarı yürüyü-

şünde hem de iktidar sonrasında, şiddet faktörü çoğalıp azalacak ama rolü değişmeyecektir. Silahlı devrimci mücadele ve bunun coğrafyamızda aldığı özgünlük olan köylü gerilla savaşı günümüz açısından başat bir görev olarak önümüzde durmaktadır. Tasfiyeciliğin tehdit pozisyonundan çıkarılmasında, silahlı mücadele alanında yürütülecek kavganın önemi gün gibi ortadadır. "Neden konuşuyorsunuz" zırvalları eşliğinde sınıf karıştıklarını perdeleyerek "silah çözüm değil" diye bağırarak, hakim sınıfların daha da ağırlaştırarak saldırıları karşısında susmamızı beklemektedir. Bu sinsi saldırıya yanıttımız halkımızın haklı kavgasına, savaşına daha fazla sarılmak ve burjuva-feodal devleti yıkana kadar silahları elden bırakmamaktır. Halk gençliği, dün olduğu gibi bugün de, dünya gericiğine karşı muzaffer komünizm yürüyüşü içinde bu savaşın önemli bir unsuru olarak yerini almaya devam edecektir.

Almanya’da nükleer trene karşı eylemler

Son yıllarda çeşitli eylemlerle gündeme oturan Avrupa’da, bu kez de nükleer atık taşıyan bir trene karşı günlerce süren protesto eylemleri yapıldı. 123 ton nükleer atık taşıyan kamyonların yüklü olduğu trenlerin Fransa’dan Almanya’ya getirilmesi sırasında yapılan birçok protesto gösterisinde polis ve eylemciler arasında çatışmalar çıktı, çok sayıda gösterici gözaltına alındı. 6 Kasım günü başlayan protesto gösterilerine on binlerce

kişi katılarak fiili bir şekilde trenin geçişini engellemeye çalıştı. Çernobil felaketinde açığa çıkan nükleer oranın iki mislisi olan 123 ton nükleer atık 5 Kasım Cuma günü Fransa’nın La haya tesislerinden vagonlara yüklenerek Almanya’ya doğru yol almaya başlamıştı. Ancak nükleer atık taşıyan ‘Castor’ adlı tren Almanya sınırlarına girer girmez yoğun protesto ve işgallerle karşılanmıştı. Protesto-

ların yoğun olmasında Almanya hükümetinin eylül ayında ülkede bulunan 17 nükleer enerji santralinin 12 yıl daha fazla açık kalacağı yönündeki kararının etkili olduğu tahmin ediliyor. Hükümetin kararına sert tepki gösteren protestocular, bir yandan tren güzergâhındaki rayları işgal ederken, Cumartesi günü Dannenberg kentinde 20 bin kişinin katıldığı dev bir gösteri düzenlemişti.

Pazar günü Morschen kasabasında raylara dikenli tel koyarak trenin geçişini engellemek isteyen eylemciler ile polis arasında çatışmalar meydana geldi. Polisin eylemcilere biber gazı ve coplarla yaptığı müdahale sonucu 12 eylemci yaralanmış, kendini raylara zincirleyen 16 eylemci ise gözaltına alınmıştı. 8 Kasım pazartesi günü ise Hamburg’un kuzeydoğusundaki Wendland kasabasında rayları işgal eden 2 bin üzerinde eylemci

trenin geçişini saatlerce engellemeyi başarmıştı. Binlerce polisin müdahalesiyle son bulan buradaki eylemde de çok sayıda eylemci gözaltına alınmış, polise ait bir araç eylemciler tarafından ateşe verilmişti. Fransa’dan Almanya’ya 11 vagon nükleer atık taşıyan tren, geçişini barikatlarla engellemeye çalışan binlerce eylemcinin polis tarafından tahliye edilmelerinin ardından Almanya’nın Gorleben nükleer atık tesisine ulaştı.

Devrimci-muhalif bir yazar; Arundhati Roy

Sanatın ve sanatçının niteliği ve misyonu üzerine tartışmaların sıkça yapıldığı bir dönemde aydın olmanın getirmiş olduğu yükümlülükleri söylem ve eylemleri ile bizlere en iyi anlatan isimlerden biri olarak tanıdık onu. Dünyanın nüfus oranı bakımından en büyük ikinci ülkesi olan Hindistan, Maoist hareketin gelişimiyle beraber günümüzde sıkça yer edinmişti-ediniyor. Hint egemen sınıfları tarafından bir numaralı iç tehdit olarak açıklanan Hindistan Komünist Partisi(Maoist), sadece ülke içinde değil, uluslararası arenada da sıkça gündeme gelmekte ve çeşitli tartışmalara konu olmaktadır. İşte kendi ülkesinde gelişen böyleli bir davayı (Halk Savaşı) dünya kamuoyuna duyurmak için çeşitli yazı ve açıklamalar ile beraber yapmış olduğu eylemlerle de bu misyonunu oldukça iyi bir şekilde yerine getiren Arundhati Roy, Hint egemenleri tarafından hedef tahtasına otur-

tulmuş durumda. Uzun süredir açıklamalarından dolayı çeşitli tehditlere maruz kalan Roy, geçtiğimiz ay katıldığı bir seminerde, Keşmir’in bağımsızlığını desteklemesi nedeniyle tepki çekmiş, çeşitli baskı ve tehditlere maruz kalmıştı. Seminerde yaptığı konuşmada Roy, Keşmir’in hiçbir zaman Hindistan’ın bir parçası olmadığını, bunun tarihsel bir gerçek olduğunu ifade etmişti. 1947 yılında İngiliz emperyalizminin Hindistan yayılmacılığı ile yer değiştirdiğini söyleyen Roy, Keşmir’lilerin kendi kaderini tayin etmeye hakkı olduğunu belirterek bağımsızlık yanlısı harekete destek vermişti. Hindistan’da tepkiye neden olan bu konuşma sonrası Hindistan hakim sınıfları, Roy ve diğer konuşmacılar hakkında “isyana teşvik” suçlamasıyla bir soruşturma açılması aşamasında olduklarını belirtmiş, fakat gelen tepkiler sonrası geri adım atmıştı. Yaşanan bu gelişmeler

sonrası 31 Ekim’de, Keşmir’in bağımsızlığına karşı çıkan BJP adlı partiye mensup kadınlardan oluşan yaklaşık 100 kişilik bir grup, Roy’a ait eve saldırarak zarar verdi. Roy aleyhinde slogan atan grup, Roy’u demecini geri almaya, aksi durumda ise Hindistan’ı terk etmeye çağırdı. Roy olay günü (31 Ekim Pazar) kendisini destekleyenlere gönderdiği bir e-posta ile saldırı hakkında bilgi verdi. Roy tarafından gönderilen e-postada “Sabah saat 11’de yaklaşık 100 kişilik bir grup evimin önünde toplandı. Kapıyı kırarak eşyalara zarar verdiler. Bana karşı sloganlar attılar ve derisini vermekle tehdit ettiler.” Protestocuların gelişinin “geleceği gören” TV yayın araçları tarafından müjdelendiğini belirten Roy, bu durumu, “onlar aydıldıktan sonra polis bize, etrafta TV yayın araçları görmemiz durumunda kendilerine haber vermemiz gerektiğini çünkü bunun bir gösterinin yolda olduğu-

nun işareti olduğunu söylediler.” diyerek açıkladı. “Medyanın bu keşimi ile çeteler ve suçlular arasındaki anlaşmanın doğası nedir? Önceden ‘sahnedeki’ pozisyon alan medyanın elinde gösterilerin şiddet içermeyeceğine dair garanti var mı? Suç içeren bir (haneye) tecavüz olursa (ki oldu) ya da daha kötü bir şey yaşanır mı ne olacak? Medya o halde suça alet mi olacak?” Hindistan medyasını daha sorumlu hareket etmeye davet eden Roy’un ifadeleri şöyle: “Hükümet bana karşı ‘isyana teşvik’ suçlamalarını sürdürmeyeceğini açıkladı. Öyleyse görüşlerim nedeniyle beni cezalandırma görevini sağcı fırtına askerler üstlenmiş görünüyor... Ama merkez medyaya neden aynı şeyi yapıyor? Popüler olmayan görüşlere sahip bir yazar, patlayan bir bombanın şüphelisinden daha mı tehlikeli görünüyor.”

Bir CIA ajanı bizi gözetliyor

Emperyalist-kapitalist sistemin kendi gerici iktidarını ayakta tutabilmek için her türlü araç ve eylemlerle dünya halklarına çeşitli saldırılar yaptığı çeşitli vesilelerle de ortaya çıktığı gibi herkes tarafından bilinmektedir. Özellikle emperyalizmin jandarmalığını yapan ABD, bu tür saldırıların merkezi durumunda. Dünyanın her yerinde istihbarat “çalışmaları” yapan ABD, sadece kendisine “tehdit” olarak görenlere karşı değil kendi gerici sistemlerinin diğer dostlarına karşı da aynı çalışmaları yapmakta. ABD’nin Norveç, İsveç ve Danimarka’da hükümetlerin bilgisi dışında istihbarat ve işleme çalışması yaptığı ortaya çıktı. Ayrıca Almanya’da da benzer bir çalışmanın yapıldığı ortaya çıktı. Norveç’te açığa çıkan ve merkezi hükümet bilgilendirilmesiz bazı eski Norveçli polis ve istihbarat şeflerinin de görevlendirildiği “paralel gizli servis” benzeri bir ABD biriminin, İsveç, Danimarka ve Almanya’da faaliyette bulunduğu ortaya çıktı. Norveç ve İsveç hükümetlerinden sonra Almanya İçişleri Bakanlığı da “Böyle bir birimin varlığından bizim habermiz yok” açıklamasında bulundu.

Norveç’te hafta içinde gündeme gelen olay, 2001’deki ikiz kuleler saldırısından bir süre önce, 2000 yılında 15-20 kişilik bir grup Norveçli eski üst düzey güvenlik yetkilisiyle ABD’li istihbaratçılardan kurduğu bir birimin, ABD temsilcilerinin yakınında bulunan yüzlerce Norveç vatandaşını yakın takibe aldığı iddiasıyla ilgili. Olay üzerine Norveç Adalet Bakanı Knut Storberger ve Dışişleri Bakanı Jonas Gahr Store, “Bu gizli izleme olayından habermiz yok” şeklinde açıklama yaptılar. Bunun üzerine Washington’daki Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü, bu faaliyetlerin Norveçli yetkililerle anlaşarak yapıldığını yineledi. Oslo’daki ABD Büyükelçiliği sözcüsü Tim Moore da uzun bir süredir bu tür operasyonların birçok ülkede yapıldığını doğruladı.

Emperyalistler arası tam “güven” süreci işliyor

ABD tarafından aksi iddia edildiği halde bu çalışmalardan Oslo’daki hükümet

çevrelerinin bilgilendirilmediğinin ortaya çıkmasının ardından, Alman Frankfurter Rundschau’nun araştırmaları, Berlin’de de ABD’nin benzer bir istihbarat birimini faaliyete geçirdiğini ve bundan Alman hükümetinin haberi olmadığını gösterdi. “Surveillance Detection Unit” (SDU) olarak bilinen istihbarat biriminin Berlin’de Amerikalı ve Alman güvenlik uzmanlarının çalıştığı bir istihbarat birimi kurduğunu yazan Frankfurter Rundschau, bu birimin Amerikan kuruluşlarının çevresindeki kuşku şahısları izlediği ve amacının, bu kuruluşlara yönelik terör saldırılarını önlemek olduğunu ileri sürdü. Alman Yeşiller Partisi milletvekili Christian Ströbele, bu bilgiler karşısında dehşete düştüğünü belirterek, Alman polisinin bile açıkça “tehlikeli kişiler” listesine alınmayan insanlarla ilgili bilgi toplayamayacağını hatırlattı. Ströbele, hükümetin parlamentoya açıklamaya yapmasını istedi.

İsveç-ABD casus savaşları

İsveç Adalet Bakanı Beatrice Ask, Stockholm’deki ABD Büyükelçiliğiyle bağlantılı bazı kişilerin, İsveçli yetkililerin bilgisi dışında ülkesinde izleme faaliyetlerinde bulunduklarını söyledi. Beatrice Ask, izleme faaliyetinin 2000’den bu yana devam ettiğini ancak İsveç yetkililerinin hala bu uygulamanın ne derece yaygın olduğunu bilmediğini belirtti. Elçilik tarafından atandığını söylediği kişilerce yapılan izleme faaliyetinin hedeflerinin kimler olduğu konusunda bilgi vermeyen Ask, faaliyetlerin, Norveç’te bu hafta başında ortaya çıkarılan, izleme ve güvenlik amacıyla kişiler hakkında bilgi toplama ve fotoğraf çekme olayına benzediğini kaydetti. Sürekli bir şekilde halk üzerinde korku egemenliğini tesis edip böylece yaptıkları her türlü kirli oyunu maskeleyemeye çalışan emperyalistlerin tüm bu kirli çalışmaları esasta gelişebilecek sistem karşıtı oluşum ve olaylara karşı tedbir ve imha amaçlı bir saldırıdır.

YÖNELİM

KAZIM CİHAN

Burjuva ideolojik hegemonya, baki değil, tarihsel olan şimdiki maddi gerçekliğin değiştirilemezliği inancıyla kitleleri devrimden alıkoyma işinden çıkmamamızı vaz ediyor. Laçiner “Birlikim”cileri, “Altan” lıberalleri, köklerinin de entegrasyona avantajlı içeriğiyle görevlerini iyi bellemişler. Tasfiyecilik tanımlamasını iğeriğine bakmadan rastgele her yere yapıştırmak yerine, mahiyetini kavrayarak yerli yerline oturtmak devrimin güçlerini, birlik-mücadele-daha yüksek seviyede birlik yönelimiyle hareket geçirmek görevdir. Maoist öncü, 2. Kongresinin açık yönelimi pratikleştirilmeli, kişilik-kültür-üsluba dönüştürülmelidir. Geleceği kazanmadaki bu hayati fikirler, koştukçu eski retoriklerin muhafaza edilmesinin örtüsü değil, pratik eylem çağırısıdır. Doğru bilgi uygulanmadığında, uygulanan yanlış pratiğin faturası ile objektif olarak iktidarsızlaşma hedefi haline getirilir. Kongre göstermelik değil, canlı fikirler sentezi ve yozanodur. Mevcut sistemden her alanda köklü kopuşun pratikleştirilmesi, önderlik-örgüt ve aktivistlerinin kitlelerin bu donanımla ayda kalkmalarını çağırısıdır. Stratejik konulanma-nitel örgütlenme yönelimidir. Bu tamamıyla pratik bir meseledir-diretilmelidir. Doğuşumuzdan bugüne ve sonrada yanlışlardan muaf olmayacağız-olamayacağız, iki çizgi partinin sürekli bir olgusudur ve hiçbir etiketle yadsınmaz gerçektir. Hareket halinde olmak, mücadele etmek her şey değildir. Önemlidir, as olan nasıl mücadele edildiği-pratiğin ne olduğudur. Demokratik haklar mücadelesine seyrici olmayacağız. Savaşçı olmak kitleleri sadece anın sorunlarıyla kazanmak değildir. Bu savaş onları komünizme kazanmanın hizmetinde olmazsa, burjuva-feodal ideolojik hegemonyaya dışına çıkılmaz. Kuru bir ajitasyonla yapılabilecek bir iş değildir. İşte gerçekler ortada. KCK davasının “siyasi” bir dava-

Kürt Ulusunun yargılanması-Kürt dilinin zincirlenmesi-dayatılmış inkarcı boyunduruğun kabul edilmesi olduğu dün de açtık bugün çok daha açık. Sistem dışına çıkmayan çözüm arayışlarının, mahkeme uygulamalarının özünde savaşa yerine-mağduriyet yakınmalarıyla egemenlere yalvarmalarında savaş esirlerinin “Ez Livirim” (ben buradayım) haykırışı inkar ve imhayı devrimle aşmaya götürülmelidir. Kemalist statükocu, bürokratik kan emici devletçi “İlericiliği”nin çıkmasına alternatif gösterilen, devrimsiz “demokrasi” cephesi, gündemi fevkalade saptrabilir. Bu egemen sınıf kligi olarak dalaşını ve tarihsel öç alma operasyonunu “ezilmişi-mağduriyet” psikolojisiyle sunup, kitleleri aldatabiliyor. Bunların belirlediği gündemler çerçevesinde dolaşmak onun yarıncı kazanma stratejisinde yedek olmak. Egemen küklerin her birini “hukuk devleti” dedikleri kendi egemenliklerindeki devlet hukukudur. Sömürücü devlet ve onun müllükünün bekası hukukunda, emekçilerin yeni köleliğe ızdır. Kemalist yargı bürokrasisinin yerine mevcut hükümetin yargısının geçirilmesi operasyonunun sonuçları açıktır. İşin özü yerine “sivil-asker” ayrımı ekseninde uygulanan senaryoya tav olanların dayanılmaz hafifliği ortadadır. Oğün Samast bir kişi olmanın ötesinde bir organize kontra-gerillanın piyasaya sürülmüş hesaplı, gözden çıkarılmış haliydi. Ne oldu? “Yaş haddi” gerekeşiyse Ergenekon, “cocuk mahkemesi” de akanacak. Mesele dün de Samast meselesi değildi ki. “Özel yetkilî” denilen DGM! lerin yeni türevleriyle “İlerici demokrasi” bayramı yapılar için, gerçekten bir bayram var... Emekçiler, ezilenler için zulüm olan bu bayramın, müdavimlerine aldanmaya devam edenlerin kimlerin tarafında oldukları belli değil midir? MGK son toplantısının siyaset belgesi anayasası da

Kürtlün-ezilen-emekçinin düşmanı olduğunu onayladı. Kadınların, ezilen ulus-azınlık-inançların egemenler senaryosundan kopmayan, çağırıldıkları sözde “özgürlük siperleri”; egemen sınıf klikleri arası muharebe barikatlarıdır. Kürtlerin devlet kurma hakkını, diller arası eşitliği, inançların özgürce ifade ve pratiğini, ipotek altına alan ataerik egemenliğe “dokunma” diyen bu senaryonun ne star ve ne de figüranlığından halklarımızın çıkarı yoktur. Devletin ve onun kültürlü kocasının “kansı” denilip hapsedildiği geleneksel işbölümünde, itaatle yüceltilen(!!) kadınların öteden beri “aile” zindanında görünen, aslında kapitalist toplumsal üretimin bir mevzisi olarak örgütlenmiş, üstelik hiçbir ücretle de tabi olmayan, bu karşılıksız emeğinin doğallaştırılmasına hizmet eden, kadının gönlünü alma operasyonu, deşifre edilmektedir. Kölelerin, kölecî artı-değerin, sermayenin yaratılmasında, cinsiyetçi-“doğal” laştırılmış işbölümü çerçevesinde karanlıklara hapsedilmiş ve bu meşru atledilmiştir. Kimsenin kılık kıyafetiyle sorunumuz yok, bunun eşitsizliklerin gerçek temeline nasıl bir örtü olarak geçinildiğiyedir. Derdimiz... özgür vicdan-özgür düşünme-inanma değil, devletin belirlenmiş kuralarda ki “vatandaş”, inandığı dindeki kulu olmak, bu özgürlük olarak sunulmaktadır. Elbette biz şöyle ya da böyle insanlara, siz bu inançlarınızdan kurtulmadıkça size siyasi özgürlük yok demedik, demeyeceğiz. Ama bu size gerçek anlamda siyasal özgürlük sağlayamayacaktır diyeceğiz. Sadece inanç özgürlüğü ile (ki gereklidir) gerçek insan özgürlüğü sağlanmış olmayacaktır. Yahudi sorununu ele alıştır, Marks’ın anlattığı bıydu ve doğruydu. Kapitalist piyassanın insanı, sözde özgürdür. İşgücünü satma özgürlüğü vardır. Toplumsal gerçeğe bakmayan bu sözde “hak” ve “özgürlük”lere rağmen, insanlar arası ilişkinin durumu nedir? Ger-

çekten böyle bir düzen-düzen dini-mülkiyet dünyası içinde ki “özgürlük”, söz konusu maddi gerçeklik içerisinde özgür köle olmamızdan öte bir anlam taşıyabilir mi? İnsanın sınıflı toplumun ve diğer siyasal sosyal ilişkilerin bütünlüğü dışında ele alan özgürlük bir yanılsamadır. Buradayız, varız, düşünyörü ve savasıyoruz; Ez livirim! Bush döneminde bir ABD projesi olarak Türkiye-Kuzey Kürdistan’a yerleştirilmek istenen Füzle kalkını projesi, Obama ile NATO vitrinli olarak gündemleştirilmiştir. TC’nin Suriye-Ürdün-Irak ve Körfez ülkeleriyle bölgesel, nispeten merkez kaç eksensli, geleneksel usak eksensli bazı kaçışlarına müsahaha edilmeyeceği açık. Emperyalist BOP’un silahlı TC’nin nispeten hareket serbestliği anlamına gelebilecek bir bölgesel BOP izni ABD’ye,İsrail’e razımen mümkün değildir. TC’nin “sıfır sorun” markalı ABD kontrolü dışında en ufak bir saha çalışmasına dahi izin verilemeyeceğini; ABD-İsrail eksenine halel getirecek zerrece bir kaymaya müsahaha gösterilmeyeceği; füzle kalkını planı ile de anlatılmaktadır. Öyle bir de Çin ile “stratejik ortaklık” oynulan İran’la bölgesel çıkarlar çerçevesi adımlar, Mavi Marmara girişimleri ile bölgesel önderlik kökremeleri, ABD-İsrail açısından yutulur şeyler olamazdı... Kalkan projesinin, İran ve Çin tehdidini esas aldığı açıktır. Bölgenin her tür tehlike karşı, ABD hegemonyasının çıkarları için devreye sokulacağı ala!.. Bölgesel TC liderliği Clinton’un da ifade ettiği gibi “ikili önemli görevler” yani stratejik efendi ve TC bölgesel zaptıye görevi sorumluluğuyla kabul görülebilir. Küresel hegemonyada ona rağmen bölgesel lider varlığı olmaz. Bunu usak Saddam rejiminde daha önce göstermediler mi? Avrupa’nın “Çin’i, IMF koordinasyonunda görevli diye parlatılan TC’ye kabul buyurması emredilen füzle kalkını projesi egemenleri sıkış-

tırmıştır. Çok yönlü bir stratejik savaş konsepti içindeki ABD yayılmacılığını açtığı konjktörel fırsatın yararlanmaya çalışan TC’nin boyuna, quval gibi, şimdide kalkan ilmiği atılmıştır. Kasım 2010 Lizbon zirvesi, TC’yi şimdiden bir anafora sürüklemiştir. ABD vesayetine rağmen TC’nin bölgesel hesaplar planı kolay yürümecektir. Bu durumda bölge devletlerinin baharının boranla dolu kışa dönme ihtimali mevcuttur. Dünyanın 17. Ekonomisi diye övünülen TC ekonomisinin, G20 zirvesinde de belirtildiği gibi, ticari savaşlarıyla çökertilmesi hiçte zor değildir. IMF koordinatörlüğü için düşünülen TC’nin, ekonomik büyüme yürüyüşü, ithalat ve cari açık merkezlidir. İç tüketim cenneti bu muazzam ithalat ekonomisi de sermayenin 40 milyar dolarlık alacağı, isterse yitkisi misli olsun, seçimler vesilesi ile kısıtlanması zor. Bu ithal cenneti ABD merkezli ekonomi, ABD-İsrail çelik çekirdeğinin zaten emir eridir. Uymak ya da itihar etmekten başka yolu olmayan TC devletinin yükseldiği ülkemiz topraklarında yaşayan halkın başka bir tek alternatifi vardır. Devrim yolu... Bu köhnenin eskinin dünyasına, bir itimat ahtımı yok. İnsanlığı özgürleştirmek yeni, kazanılması gereken bir dünya için tüm gerici zincirleri kırabiliriz. Bir eli orada bir eli burada misali, eklektik yolda, özgür gelecek yaktır. Dünya halkın devrimini “proleter-halkçı” elleri olan” halklar kalkını kurtarı. Yeni komünist bir Kültür Devrimi perspektifi ile halk kazanacak, devrim için, devrimci halk iktidar için, komünizm için halk savaşıyla emekçiler kazanacaktır. ve evet MA ESTIME (Zazaca viz varız).

“Ez Livirim” II

Çin-Türkiye ilişkileri ve Çin imparatorluğu

Ahmet Hacaloğlu K.

Türkiye ile Çin arasında, gelişen ilişkiler çerçevesinde karşılıklı üst düzey ziyaretler giderek sıklıklaşıyor. Daha geçen ayın başlarında Çin Başbakanı Ven Ciabao Ankara'daydı ve bu ziyaret iki ülke arasında "stratejik işbirliği" döneminin bir başlangıcı olarak nitelendirildi. Taraflar arasındaki ikili dış ticaret hacmi de yoğunlaşan ilişkiler çerçevesinde her geçen sene artıyor. 2008 senesinde 17 milyar dolar gibi olan dış ticaret hacmi 2010 Ocak-Ağustos ayı itibarıyla şimdiden 12 milyar düzeyini bulmuş durumda.Yalnız dikkat çeken önemli bir noktada dış ticaret hacmi gelişirken alışverişin her geçen sene Türkiye aleyhine seyrizliyor olması. Nitekim aynı dönemde Türkiye'nin Çin'e ihracatı 1.451 milyar dolar iken ithalatı 10.671 milyar dolar gibi aşırı bir dengesizlik içinde.Bu arada taraflar arasındaki askeri işbirliğinin yoğunluğu da dikkat çekiyor. Ekim ayında Konya ovasındaki Anadolu Kartalı askeri tatbikatından sonra bugünlerde komando birliklerinin müşterek tatbikatı bazı çevrelerin Türkiye Batı'ya bir alternatif mi anıyor sorusunu sorduruyor. Başkan Mao'nun ölümünden sonra süratli bir şekilde kapitalist inşaya girişen Çin 1 Ekim'de coşkulu bir sevinçle 1949'da Tiananmen Meydanı'nda halk hareketinin muzaffer lideri Mao Zedung tarafından ilan edilen Çin Halk Cumhuriyetinin 60.yılı kutladı. Mao'nun liderliğindeki halk hareketinin zaferinde olduğu gibi sosyalizm ve Marksizm sayesinde 60 yılda büyük dönüşüm yaşayan Çin bugün 1.5 milyar nüfusu, kişi başı 3.100 dolarlık ulusal geliri, yıllık 7,9'u aşan kalkınma hızı ile tarihin derinliklerinden gelen 5060 yaşında dünyanın üç büyük ekonomisinden biri.

Çin kapitalizmi inşa sürecinin dinamikleri

Kamuoyundaki yaygın kanının aksine Çin Halk Cumhuriyeti'ni yabancı sermaye açısından cazip kılan başlıca etmen bu ülkenin büyük ve düşük ücretli rezerv işgücü değildir. Çin'deki işgücü rezervinin asıl cazibesi onun sağlık, eğitim ve özyönetim kapasitesi açısından yüksek nitelikli oluşudur. Bu niteliklerin harekete geçirilmesinde şüphesiz arz ve talep koşullarının hızla gelişmesi de etken olmuştur. Ancak bu nitelikler denilebilir ki CHC'yi doğuran devrimci geleneklerle kazanılmıştır. Yabancı sermaye bu süreç sonradan dahil olmuştur Kapitalist inşa sürecinde Çinli yetkililer önce Çin diaspora sermayesi ile ilişki kurdu. Bu ittifak Çin hükümetinin ABD, Avrupa ve Japon şirketlerine kapılarını açmasından çok daha verimli oldu. Çinli girişimciler bu ittifaktan sonra sermayelerini hızla Hong Kong'dan Guangdong'a aktıtlılar. Bu "başarımlardan" cesaret alan Çin hükümeti deniz aşırı Çin sermayesinin güvenliğini ve yardımını kazanma yönündeki girişimlerini artırdı. Daha öncesinde Hong Kong'lulara tanıdığı ayrıcalıkların çoğunu deniz aşırı Çin sermayesine de tanıdı. 1990'a gelindiğinde Çin diasporasının 12 milyar dolarlık yatırımını toplam yabancı sermaye yatırımının yüzde 75'i düzeyine ulaştı. Çin 1990'larda giderek yükseldiğinde Japon, ABD ve Avrupa sermayesi Çin'e çok daha yoğun bir şekilde aktı. 1980-1990 arasındaki 10 yılın tümünde toplam olarak ancak 20 milyar dolara ulaşan doğrudan yabancı yatırımlar 2000 yılına gelindiğinde olağanüstü bir artışla 200 milyar dolara çıktı. Sonraki 3 yılda da 450 milyar dolar buldu. Kapitalistleşme sürecinde en önemli "reform" 1978-1983 yılları arasında uygulamaya konan "Hane halkı Yükümlülük Sistemi"dir; Bu sistem tarımsal artıklar üzerindeki karar alma ve denetim yetkisini komünlerden kırdaki hane halkına veriyordu. Bu operasyon ile birlikte aynı dönemde tarım ürünleri fiyatları önemli ölçüde artırdı. İkili operasyon ile sonuçta tarımsal üretkenlik ile tarımsal faaliyetten elde edilen kazanç önemli bir artış gösterdi. Böylece komün girişimlerinin tarım dışı mal üretme, kendi ürünlerini pazarlama imkanı sağlandı. Bununla Çinli çiftçilere kendi köylerinin dışında iş yapma hakkı tanındı. Bunu takiben kolektif mülkiyet köyün bütün sakinlerine devredildi. 1990'ların sonunda karmaşık şekilde tanımlanmış mülkiyet hakları bir tür hisse sahipliği ya da özel mülkiyet haklarına dönüştürüldü. Çin'in kapitalist inşa sürecinde gözden kaçırılmaması gereken önemli bir diğer halka da Deng döneminde ÇKP'nin Çin Devrimi'yle sağlanan geleneğinin değil de Kültür

Kamuoyundaki yaygın kanının aksine Çin Halk Cumhuriyeti'ni yabancı sermaye açısından cazip kılan başlıca etmen bu ülkenin büyük ve düşük ücretli rezerv işgücü değildir. Çin'deki işgücü rezervinin asıl cazibesi onun sağlık, eğitim ve özyönetim kapasitesi açısından yüksek nitelikli oluşudur. Bu niteliklerin harekete geçirilmesinde şüphesiz arz ve talep koşullarının hızla gelişmesi de etken olmuştur.

Devrimi'nin reddedilmiş olmasıdır. Kültür Devrimi sürecinde parti kadrolarıyla,yetkililerinin bürokratik güç ve ayrıcalıkları ciddi darbe yedi. Deng'in reformlarıyla parti kadroları kendi güç ve ayrıcalıklarını yeni temeller üzerinde inşa şansına sahip oldu. Parti kadroları, hükümet yetkilileri ve devlet girişimlerinin yöneticileri ittifak içerisinde kendilerini zenginleştirip güçlendirmeye kapıldılar. Süreç içerisinde mülksüzleştirme/el koyma yoluyla birikimin çeşitli biçimleri-kamu mülkiyetine el koyma,devlet fonlarının kişisel zimmete geçirilmesi, toprak kullanım haklarının satışı gibi-büyük servetler edinmenin temeli oldu. Jiang Zemin döneminde (1989-2002) bu zenginleşme ve güçlenme kapitalist bir sınıfın oluşmasına yol açtı. Çinin olağanüstü büyümesinde büyük ölçüde Çin Devrimi'nin daha önceki başarılarının belirleyici etkisi olduğu hususunda bugün hemen herkes müttefiktir. Devrim döneminde kazanılan eğitim, öğrenme arzusu ve kırdan göç edenler de dahil olmak üzere Çin iş gücünün disiplini yanında, topraktaki büyük dönüşüm ve bunun ardından kırsal altyapı ve eğitime sağlanan kolektif provizyon olduğu akıldan çıkarılmamalıdır. 1978-1984 döneminde tarımsal üretimin hızla artmasında Mao döneminin mirasının önemli katkısı vardır. 1952-1978 arasında komünler Çin'de sulanan tarım arazisi miktarını iki katına çıkarmış, ileri teknoloji uygulamalarını yaygınlaştırmıştır. Çin'in kişi başına düşen gelirden kaydettiği büyük ilerleme 1980'den sonra gerçekleşse de temel refah göstergelerindeki ilerlemeler (yetişkin yaşam beklentisinde sağlanan büyük ilerleme ve okur-yazarlığında sağlanan iyileşme) 1980'den önce gerçekleşmiştir. Bu görüntü Çin'in ekonomik başarısının Mao döneminin olağanüstü başarıları üzerine inşa edildiği yönündeki iddiayı destekler niteliktedir. Çin'in kapitalist inşa ile sağladığı büyük gelişme yanında sınıflar, toplumsal tabakalar ve eyaletler arasında olduğu kadar kırsal ve kentler arasındaki gelir eşitsizliğinin büyük oranda artması, yolsuzluk Çin'in kapitalistleşme sürecindeki en büyük hendikabını teşkil etmektedir. Bu durum başlangıçta toplumu istikrarsızlaştırmadıysa da belirli bir süreçten sonra toplumsal mücadeleler çoğaldı. Toplumsal kalkışmaların sayısı 1993'de 10.000 iken 2002'de 50.000'e 2005'de 87.000'e çıktı. 2000 yılına kadar kırsal bölge-lerde kitlesel hareketleri körükleyen rahatsızlık kaynağı vergiler, harçlar iken daha yakın zamanlarda parti ve hükümet yetkililerinin yolsuzluğa bulaşması oldu. Son senelerde, kentlerde ülkeyi saran emsali görülmemiş grev dalgası toplumsal huzursuzluğun işçi sınıfına da sirayet ettiğinin habercisi ol-

du. Bugün Çin'de hemen hemen her kentte birkaç büyük işçi protestosuyla karşılaşmak olağan hale gelmiştir.

Çin stratejisi-imparatorluk

Çin stratejik odağını ekonomi ağırlık merkezli "çok yönlü ulusal güç" ve "stratejik kuvvet projeksiyonu" geliştirme yönünde sürdürmektedir. Çin banışçı yükselme stratejisi ile gücünü artırma sürecindedir. Çin stratejisi: ABD'nin güç kullanma uygulamalarını engellemek ve hareketlerini kısıtlamak için, silahlanma ve ittifak oluşturma yolu ile askeri bir muhalefet ortaya koymadan yumuşak caydırma ve pasif direnişe başvurma şeklindedir. Ekonomik gelişiminin devamı için yabancı sermayeye ihtiyaç duyan bu nedenle dış politikada uzun bir müddet ABD elebaşılığındaki emperyalizm ile uzlaşmayı tercih eden Çin 1995 senesinde Tayvan Boğazı krizinde ABD ile karşı karşıya geldi. İhtiyaç duyduğu Orta Doğu enerjisinin ve Avrupa ile ticari ilişkisinin nakil yolu Hint Okyanusunun riskli hale geldiğini gören Çin, AVRASYA STARATEJİSİNİ devreye soktu. Bu bağlamda Hazar ve Orta Asya enerji kaynaklarına doğrudan ulaşım için projeler geliştirdi. Bunu yaparken ilgili ülkelere teknik ve ekonomik yardım yaparak ikili ilişkileri sıklaştırdı. Ancak buna rağmen bölgedeki güçlü ABD varlığı sebebiyle fazla başarılan olunamadı. Keza Rusya'da aynı süreçte "Yakın alan doktrini" gereği eski sömürgelerini elinde tutmaya çalışıyordu. Washington'un üzerindeki baskıyı artırdığı 1996'da Çin stratejik bir hamle yapıp Rusya ile stratejik ortaklık anlaşması imzaladı. Bu anlaşmadan Çin oldukça karlı çıktı. Yeniden toparlanma aşamasında olan Rusya'ya sıcak para akışı sağlayarak karşılığında askeri teknoloji alıp ordusunu Soğuk savaş sonrası yüksek standartda getirerek büyük bir askeri güç oldu. 1995 sonrası kendisini tamamen Avrasya'ya odaklayan Çin'in Hazar ve Orta Asya politikaları 2000'li yıllarda Rusya'nın güçlenmesiyle sarsıntı geçirdi. Bahsi geçen dönemde Asya-Pasifik bölgesi de ihmal edilmediğinden ABD'nin Çin'i güneyden kuşatmasıyla güvenlik zafiyeti de doğdu. 15.10.2007'de toplanan 17.ÇKP parti kongresinde miadı dolan politikalar terk edildi. Yeni bir yol haritası çizildi. Uzun bir süre ara verilen Asya-Pasifik politikasına tekrar geri döndüldü. Dünya-daki dengeleri değiştirecek Hindistan ve Japonya ile stratejik nitelikte anlaşmalar bu politikalar sonucu imzalandı. Hindistan ve Japonya ile ilişkiler bağlamındaki stratejik hamleler Hürmüz Boğazı'ndan Japonya'ya kadar olan bir hat üzerinde ABD elebaşılı-

ğındaki emperyalizmin etkinliğine büyük darbe vurdu. Çin donanması henüz uzun menzilli görev yapacak kapasitede olmasa da Çin bu açığını bölge ülkeleri ile işbirliği yaparak, Tayland ve Myanmar gibi ülkelere askeri üsler kurarak aşmaya çalışıyor. Çin bugün için küresel güç olma yolunda hızla ilerlemektedir. Çin güç projeksiyonu enerji güzergahlarını kontrol eden Hazar-Ortadoğu ve Tayvan-Mançurya-Malaka Boğazı-Hint Okyanusu ekseninde askeri güç kullanma kabiliyetini artırmayı hedeflemektedir. Uzun bir zaman ABD'nin vagonunda yol almaya çalışan Çin bir taraftan uluslararası alanda gittikçe daha etkin olmak isterken öbür taraftan yolunun ABD ile kesişmemesi için çok dikkatli davranmakta. Buna karşılık ABD yönetimi krizden sonra uluslararası alanda ABD ile davranmasını, global düzeyde destek güç vermesini istiyor. Ancak birçok konuda ABD ile Çin arasında çıkarların örtüşmediği hatta çatıştığı de bir gerçek. Örneğin Çin açısından İran hem acil bir tehlike oluşturmuyor hem de stratejik öneme sahip enerji kaynağı. Afganistan'a gelinece; Çin o sorunun ABD'nin bölgedeki varlığını konsolide edecek yönde çözümlesinden yana değil. Çünkü Çin ABD'nin karadan ve denizden çeşitli üslerle kendisini çevrelemeye çalıştığının farkında. Mali dengesizlikler bağlamındaysa, Çin parasını revalüe ederek uluslararası rekabet gücünü kaybetmeyi, iç pazarını, ABD'nin ekonomik gücünü, dolan statüsünü restore etmesine katkıda bulunacak bir ithalatla doldurmayı istemiyor. Dahası stratejik amaçlarla Afrika, G.Amerika ve Ortadoğu bölgelerine girmekte kullandığı mali rezervlerinin hızla erimesini ise hiç düşünmüyor. Çin'in önce kendi bölgesinde, Afrika, G.Amerika ve Ortadoğu'da güçlenerek, ABD'yi ekonomik çembere alana, uzayda etkin olana, askeri modernizasyonunu tamamlayana kadar siyasi sorumluluk üstlenmek istemediği söylenebilir. Çin'in gelişme periyodunu gözlemleyebilmek için ihtiyacı olan doğal kaynaklara erişilebilmek adına gelişmekte olan ülkelere özellikle Afrika ülkeleriyle kurduğu ilişkilerle bakmak yeterli olacaktır. Bütün veriler Çin'in bölgede bir "neo-colonial" imparatorluk oluşturmaya başladığını göstermekte. Çin Afrika'nın hemen her yerinde tren yolları, otoyollar inşa ediyor, limanları derinleştiriyor. Böylece doğal kaynaklara, minerallere ulaşıyor. Hatta ucuz kredilerle, dev projelerle, örneğin, Tanzanya'da inşa ettiği dev futbol stadyumu gibi "hediyelerle" hükümetleri kendisine bağlıyor. Böylece Çinli girişimciler ve devlet işletmecileri çok iyi koşullarla Gabon'da dünyanın en büyük demir madenine, Angola, Nijerya, Cezayir ve Sudan'da petrol kaynaklarına, Zambia, De-

mokratik Kongo Cumhuriyeti'nde bakır ve kobalt gibi çeşitli madenlere ulaşıyorlar. Açılan yollardan Çin'e ihtiyacı olan mineraller, madenler giderken, aynı yollardan Afrika'ya ticaret, spekülasyon hatta tarım yapmak üzere Çinli bir nüfus geliyor. Afrika devletleri ihtiyaç duydukları kredilere uygun koşullarda ulaşırken Çin, toprak satın alma, kiralama ve buralara Çin'den çiftçi getirme projeleri ile kalıcı olmaya çalışıyor. Çin Afrika'da büyük projeler yaşama geçirirken buralarda hemen tümüyle kendi ülkesinden getirdiği personeli çalıştırıyor. Afrika ülkelerinde temin ettiği mineraller, madenleri ham halde kendi ülkesine götürüp orada işliyor ve mamul hale getirdikten sonra başka ülkelere olduğu gibi o ülkeye de satıyor. Diğer bir deyişle kendisi sanayileşirken klasik geri bıraktıma stratejilerine uygun davranıyor. Çin emperyalist bir politika izliyor Afrika'da. İhtiyacı olan minerallere, madenlere, besin gıda kaynaklarına hatta verimli topraklara erişiyor, bu arada elindeki fazla sermayeyi, malları ve nüfusu kapitalizmin doğası gereği buralara aktarıyor. Belli bir yoğunlaşmadan sonra da emperyalizme dönüşmeye başlıyor.

Çin-Türkiye ilişkileri

Çin Başbakanı Ven geçen ay Yunanistan'dan sonra Türkiye'yi ziyaret etti. Sürdürülen görüşmelerden sonra yapılan açıklamalar büyük başarılar elde edildiği ve Türkiye ile Çin'in ilişkisinin muazzam temellere oturtulmaya başlandığı izlenimi veriyor. Acaba doğru mu bu izlenim ? Türkiye ile Çin arasındaki ticaret başta da belirttiğimiz gibi büyük dengesizlikler gösteriyor. Türkiye Uzak Doğu'nun giderek büyüyen devine sadece ham madde satarken oradan tam mamul ürün ithal ediyor. Örneğin mermer ülkesi Türkiye Çin'e mermer ürününü satamıyor. Ham mermer satın oradan işlenmiş ürünü tekrar satın alıyor. Türkiye ile Çin ilişkilerinin stratejik boyuttan bahsedilen günlerde Çin, Yunanistan ile ticari çıkarlarımızı baltalayacak bir anlaşma yaptı. Çin devlet şirketi olan Cosco Ekim ayından itibaren Yunanistan'ın Pire limanını 35 yıllığına işletmek üzere kiraladı. Çin buraya büyük yatırımlar yapacak. Yunanistan'dan AB'ye nakliye alt yapısını baştan kuracak. Böylece Yunanistan'a yan mamul getirilip, gümrük vergisi düşük ödenip, orada çok az bir işlemle tamamlanacak mallar düşük fiyatla Avrupa'ya ihraç edilecek. Böylece Çin Türkiye'nin burnunun dibinde üretim merkezi ve depo kurarak bugüne kadar Türk ürünlerinin AB pazarında Çin ürünleri karşısındaki tek şansı olan "yakınlık" unsurunu ortadan kaldıracak. Neticede AB'de tekstil ürünlerinde yüzde 8 olan payımız sıfırlanacak. Pekin'in doğrudan AB'nin kapısını aralamaya başlaması Türkiye'ye çok pahalyalı mal olacaktır. Türkiye'nin Çin açılımını gerçek anlamda bir açılım olarak görmek hayal görmeektir. Zira bugün tüm dünya ülkelerinin birer Çin açılımı var. Bu açılım Türkiye için bir tercih meselesi olmaktan çok bir zorunluluktur. Çin bugün ekonomik, siyasi ve askeri bir devdir ve tüm dünyayı kendisine çekiyor. Çin'de buna mukabil dünyaya açılıyor. Bir milyarı aşkın nüfusunun refahını arttırabilcek, küresel güç olabilmek için buna ihtiyaç duyuyor. Bu pencereden bakıldığında açılımdan ziyade Çin tarafından güdülen küresel emperyalist kapitalist sisteme uyum sağlama gayretinden bahsetmek daha mantıklı bir izah olacaktır. Pekin'in son senelerindeki politikalarına baktığımızda Afrika'dan sonra Doğu Avrupa ve Ortadoğu'ya inanılmaz ağırlık verdiğini görmek mümkün olacaktır. Mısır'la askeri anlaşmalar, Ukrayna ve Belarus ile milyar dolarlık kredi anlaşmaları bu politikaların sonucu olsa gerek. ABD Güney Asya'ya yaklaştıkça Çin'de bu bölgeler açılıyor. Afrika'da elde ettiği ağırlığı kredi avantajını kullanarak diğer bölgelere yayıyor. Çin NATO'nun genişleme alanı ilan ettiği alanlarda, ABD'nin yüzyıllık hesap yaptığı bölgelerde görünmesi, ABD ve Avrupa'nın ekonomik krize sürüklendiği bir döneme rastlıyor. ABD elebaşılığındaki emperyalizmin güç kaybettiği bölgelere ekonomik olarak giriyor, jeopolitik kazanımlarını katlıyor. Mesele Türkiye ile Çin arasındaki işbirliği değil, Pekin'in Batı'ya meydan okur biçimde ON-LARIN ARKA BAĞÇE İLAN ETTİĞİ bölgelerde daha çok kendini göstermek istemesi olsa gerek.

Devrimci eğitim devrimci ahlak

Kitap Adı : Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak
Yazan : M.İ. Kalinin (1875-1949)
Yayın Evi : Sorun Yayınları III. Baskı-1989
Sayfa :184
Söz konusu eserin içeriğine gelmeden iki noktaya dikkat etmek gerektiğine inanıyoruz. Birincisi, tarihi yaratan ve geleceğe yü-rüyen ezilen sınıfların içinde unutulmaz önemli liderlerin ve teorisyenlerin çıktığını, ikincisi ise, milyonlarca sıradan insan ara-sından çıkan bu liderlerin hem zor ve yok-sul yaşamlarına, hem de savaşıma girdikle-ri gerici egemen sınıfların her türlü zulüm ve işkence zorbaliğine karşı tutarlı ve ısrar-lı mücadele içinde yetişmiş olmalarıdır. Kalinin Sovyetlerin Bebel’idir. Bu benzet-meyi yaparken işçilerin önderleşmesinin enternasyonal özüne dikkat çekiyoruz. En-ternasyonal komünist hareketin çok iyi bil-diği gibi A.Bebel bir işçi olarak başladığı emek savaşında mücadelenin tüm zorluk-larına karşı tutarlılık içinde Alman işçi sını-fının önderi haline geldi. Proleter bir yaşa-mın ve kararlılığının tartışılmaz isimlerin-den birisi olan Bebel gibi devrim mücade-le-sinde, horlanan-dışlanan-sömürülen kitle-lerin içinden adını sayamayacağımız kadar önemli tarihi kahramanlar, teorisyenler, büyük yetenekli yöneticiler çıkmıştır. M.İ. Kalinin’de yoksul bir ailenin çocuğu olarak yaşama gözlerini açan ama genç yaşından başlayarak işçi ve devrim davasının yiğit bir neferi oldu ve savaşım içinde büyük bir de-neyim kazanıp ısrar ve kararlılıkla halka olan derin bağlılığını ileri taşıyıp yaşamı ve teorik dersleriyle işçi sınıfının iktidarı uğru-na mücadelede nasıl büyük değerler bıra-kabileceğini de göstermiş oldu. Kalinin Sov-yet işçilerinin yetiştirdiği yiğit örnek dev-

rimci liderlerden birisidir. “Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak” eseri önemlidir. Hiç kuşkusuz parti işçisi olarak yetişen bir komünistin deneyimleri, olgula-ra bakış açısını okumak, anlamak ve dersler çıkartmak açısından çok önemlidir. Gençli-ğin siyasi ve politik eğitimi konusunda açık, anlaşılır devrimci bir perspektife sahip bu eser, tüm ağırlığı taşıyabilmek için zincirin esas halkasını bulmamız gerektiğine işaret ediyor. Kitap, yirmi yıllık bir zaman dili-minde çeşitli tarihlerde Rusya Komünist Gençlik Örgütü (Komsomol)’ne hitaben yaptığı konuşma ve çalışmaları içeriyor. Sovyetlerde, yani devrimin gerçekleştiği bir sosyalist ülkenin gençliğine hitap etmesi işin özünü değiştirmiyor. Kalinin’in sundu-ğu perspektif devrimci iktidar uğrunda sa-vasıma girmiş, illegal, zor koşullar altında ilerleyen gençliğimizin sahip olması gere-ken düşünce, ruh ve atılganlığa hitap edi-yor. Hiç kuşku yok ki amaç ve ışık tuttuğu perspektif enternasyonal bir öz taşıyor. Sadece daha rahat koşullar altında gençli-ğin eğitiminin ne kadar önemli olduğundan bahsetmekle kalmıyor ama aynı zamanda Hitler emperyal faşizmine karşı komünist gençliğin savaş içinde nasıl kendini eğitme-si gerektiğine de ışık tutuyor. Bahsedilen tüm şeyler ne masa başında üretilen ne de boşuna söylenen sözlerdir, tamamen prati-ğe dayanan büyük bir deneyimin süzülen, hem de kuvvetlice sıkılıp süzülen deneyim-lerin yalın ifadeleridir. Çok yalın, anlaşılır bir dille anlatılan, siyasi ve politik koşulla-rın içinde ele alınan gençliğin eğitimi, ahlak-i yükümlülükleri, ihtiyaçlarımıza da ışık tutuyor. Dans etmeyi, gezmeyi, hayaller kurmayı seven, kimsenin kendisine karış-

masını istemeyen gençliğin, savaş koşulla-rında faşizme karşı savaşta çok kısa sürede büyük kahramanlıklar gösterip unutulmaz komutanlar çıkaran bir potansiyel taşıdığını da görebiliyoruz bu eserde. Tamamen pratik içinde Marksizm’i ezberle-yen değil, ama özünü kavramanın önemi anlatılıyor. Toplumsal sorunları Marksist bir bakışla ele alabilmekle ancak doğru so-nuçlara varılabileceğimizi gösterdiği, araş-tırma ve incelemeler de yine komünist us-taların bakış açısıyla yani diyalektik mater-yalist gözle okunması, araştırılması ve ince-lemesi gerektiğinin önemini gözler önüne seriyor. Faşizme, tarihin gördüğü en barbar saldı-nya karşı savaş koşullarında “kitap okuma-nın ne faydası olur” diye düşünebilirsiniz. Ama bu eseri okuduğunuzda savaş alanın-da mevzilerde bile kitap okumanın önemini ve gerekliliğini anlayacaksınız. Bilmenin sın-ırın yoktur. En iyi şekilde ve sürekli gelişme olmaksızın kitlelere önderlik edilemez. Bu eseri okurken Sovyet gençliği için gerek-li olan eğitim ve ahlakı öğrenmekle kalma-yacağız aynı zamanda Türkiye-Kuzey Kür-distan devrim hareketinin genç kuşakları-nın ve genel olarak eğitim ve ahlakı yükümlülükler çerçevesini daha iyi kavraya-cağız. Dürüstçe, korkusuzca, atılganca bir ruhla gerici sınıfların baskı ve sömürüsüne karşı halkın öfkesini harlama, kitleleri ör-gütleme, siyasi bilinç taşıma savaşımını ilerletme ahlakı yükümlülüklerimizi daha da güçlendirmenin önemini anlamış olaca-ğız. “Devrimci Eğitim Devrimci Ahlak” eseri devrimci pratiğin proleter aynasıdır. Oku-yalım geliştirelim.

Kürt kısa film yarışması yapıldı

Batman Belediyesi tarafından organize edilen 1. Yılmaz Güney Kürt Kısa Film Yarışması yapıldı. Açılışta, deneyimli yönetmenlerin filmleri gösterildi. Yönetmen Zeki Ökten’in “Sürü”, Nuri Bilge Ceylan’ın “Koza”, Özcan Alper’in “Momi”, Ahmet Uluçay’ın “İnci Deniz” ve “Kol-tuk Değneklerinden Kanat Yapmak”, Ahmet Soner’in” Asayiş Berkemal” ve “Lastik”, Kazım Öz’ün “Ax”, Fırat Yavuz’un “De-ma Tuva”, Aziz Capkurt’un “Be-dengi” isimli kısa filmleri gösterildi. Etkinliğe, BDP Batman Belediye-si Başkanvekili Serhat Temel, Gercüş Belediye Başkanı Esat Öner’in de aralarında bulundu-ğu, İl genel meclisi ve belediye meclis üyelerinin yanı sıra çok sayıda sanatsever katıldı. Yılmaz Güney Sinema Salo-nu’nda Yılmaz Güney’in hayatı-nı anlatan bir belgesel film gös-terildi. Daha sonra Diyarbakır D Tipi Hapishanesi’nde tutuklu bulunan Batman Belediye Baş-kanı Necdet Atalay’ın mesajı okundu.

Bu yarışmanın sürekliliği sağlanacak
Yarışma sırasında bir konuşma yapan Belediye Başkanvekili Serhat Temel, “Çok önemli gör-düğümüz bu etkinliği her yıl ya-parak gelenekselleştirmeyi dü-şünüyoruz” dedi. Kürt sineması-nın geriletilmeye çalışıldığına değinen Temel, “En son her yıl yapılan Altın Portakal Film Fes-tivali’nin Kürt filmlerine taham-mülsüzlüğü görüldü.” dedi. Birçok ünlü filmde Atıf Yılmaz ve Yılmaz Güney’e asistanlık yapmış Ahmet Soner, Yılmaz Güney’le ilgili anılarını paylaştı. Batman Belediyesi’nin sanatsal etkinlikler yapmasının önemli olduğunu belirten Soner, Yıl-maz Güney adına ilk defa bir si-nema salonunun açılmasının sevindirici olduğunu belirtti. Juri üyeliğini Ahmet Soner, Ka-zım Öz, Özcan Alper, Suncem Koçer ve Yavuz Ekinci ’nin yapı-tığı yarışmaya 42 kısa film katıl-dı. “Kürt sinemasının gelişimi ve sorunları” konulu panelin dü-zenlendiği 1. Yılmaz Güney Kısa Film yarışması 14 Kasım’da ya-pılan ödül töreninin ardından sona erdi.

TUTSAK PARTİZAN

CAFER ÇAKMAK

Egemen sınıfların gündem belirlemede sıkıntısı yoktur. Kitlelerin yönlendirilmesi, bilinçlerinin bulandırılması, gerçeklerin gizlenmesi için her türlü yol ve yöntemle olmadık zamanda beklenmedik şeylerin gündeme so-kulmasına kimseler şaşırmamalı. Gerici sınıflar için sö-mürünün derinleştirilmesi uğruna her yol mubahtır. Devrimci hareket belirlenen gündemlerin arkasından koşarak kendi enerjisini harcamaktan ziyade işçi ve köylü iktidarı uğruna mücadelede kitlelere gitmenin yol ve yöntemlerini bulmaya harcamalıdır. Gerici faşist sistemin ne yapmaya çalıştığını anlamak, analiz etmek zorunludur tabi ki ama bu gündemlerin etkisinde kal-mak, kliksel çatışma ve çelişkileri gereğinden fazla önemsemek başlı başına bir problemidir. Bir taraftan ulusal baskının vahşi bir şekilde sürdürül-düğü koşullarda, Kürt ulusunun demokratik mücade-le-sini kitlesele tutuklamalarla boğmaya çalışırken, bir taraftan hak ve özgürlükten bahseden hakim sınıfların demokrasi kapasitesi hiç kuşku yok ki faşistdir. Hiç-bir demokratik nutuğun komünist hareketi iktidar yo-lundan vazgeçirmeye yeterli olmadığını asla unutm-a-

malıyız. Barış ve huzurdan bahsedilirken, ulusal hareketle bili-nen belli temaslar kurup kitleleri demokratik reformlar vb. atılacağı görünümüyle umut yaratırken devrimci-demokratik güçleri tasfiye etmek için uluslararası alan-da tüm enerjisini harcıyor. Bazıları ABD ve AB arasın-da mekik dokumaların sadece TC’nin bir çabası olarak algılayabilir ama 21. Yüzyılda ulusal sorun emperya-lizmden bağımsız ele alınmaz. Hele hele Kürdistan’ın dört parçasında ne kadar Kürt katliamı varsa içinde emperyalizmin elleri vardır. Hele hele Ortadoğu coğraf-yasında Kürt ulusal gelişmesi, başarısı hatta gelişme aşamaları bile önemli politik etkilere sahip olduğu ko-şullarda emperyalizm onayı olmadan hiçbir önemli si-yasi ve politik karar alınmaz. Yaşanmakta olan sü-re-cin kendisi ulusal sorunun nasılda bir dünya sorunu ol-duğunu çok açık halde pratikte sunuyor. TC devleti bo-şuna emperyal güçlerin kapılarını çalıyor. TC’nin ulusal baskısını değişik kılıflara sokarak sürdür-mesinin çabası bugün için önemli şeyler olarak sunul-sa da, büyük eşitsizliği ve derin çelişkileri Kürt ve Türk

ulusal eşitliğini sağlamaktan uzaktır. Emperyal gücle-rin desteğiyle TC, Kürt politikasını yeniden şekillendir-iyor. Bu politik-siyasi yeniden şekillenmenin en önemli ayağında biçimsel değişikliklerin büyük şeylermiş gibi sunularak Kürt ulusal devrimci güçlerinin tasfiye edil-mesi yatmaktadır. Emperyalizmin kan ve ölüm, dizginsiz fethetmedir. Kürt ezilenlerine dost olamaz ve özgürlük babasında ola-maz. TC, emperyalizmin bir halkası olarak Kürtler üze-rinde ki baskısını her koldan devam ettiriyor. Dünya medyası herhangi bir ülkede özellikle müdahale edece-ği bir ülkede muhalif gözüklenleri - gerçekten öyle olsa-lar dahi- tek tek tutuklamaları dünya gündemine taşı-yıp söz konusu ülkeleri baskıcı ve özgürlük olmayan rejimler olarak teşhir edip, baskıya uğrayanları ödül-lendiriyor. Örneğin son yıllarda İran ve Çin’deki bazı muhaliflere bunu yapmıştır. Peki, on binlerce Kürt dört parçada öldürülmeye devam ediliyorken, TC Kürt siya-setçilerini, aydınlarını, seçilmişlerini toplu olarak tu-tuklamakta ve hapishanelere atmasına rağmen neden ses çıkarmıyor dersiniz. Neden TC ile “terörizme” kar-

şı işbirliği adı altında Kürt ulusuna karşı ABD elinden geleni yapıyor? Çünkü emperyalizmin çıkarları bunu gerektiriyor. Uluslararası alanda demokrasi havarisi geçinen bu bir avuç emperyal devletin, TC üzerinde bir siyasi baskı yaptıkları görülmedi ama genel çıkarları açısından bir ihtiyaç haline gelirse Kürt ulusunun öz-gürlük destekçileri halinde kendilerini sunmaktan asla geri durmazlar. Özlü olarak emperyalizmin özgürlüğü, çıkarlarıdır. Mevcut yapılanmada TC devleti rolünü oynuyor. Siste-min işleyişine dokunmayan yapılanmalar, siyasi işbir-liği çizgiler, oluşumlar teşvik edilip destekleniyor. TC siyasetinin son 30-40 yılın siyasetçileri geçmişte hatta düne kadar Kürtlere karşı inkarcı tutumlarını bugün iç-lerine gömerek sahte bir demokrasi profili çizmektedir-ler. AKP milletvekilleri işbirlikçi bir Kürt partisi olan Hak-Par kongresine katılıp “Ey rapig” marşında ayağa kalkabiliyorlar. Çünkü devrimci dinamikleri yok etmek için sistemin siyasi yedek güçlerini desteklemek zorun-dalar. Süreci bir başka zorunluluğu daha ortaya çıkartmıştır.

Silahları bırakmaya ideolojik ve politik olarak karar ver-miş olan PKK’nin bundan sonra nasıl silahsızlandırıl-la-bileceği üzerinde siyasi gündemler oluşacak ve tartış-lacaktır. Yasal kanallar baskı altına alınmış ve tıkatıl-mak istenmiş olsa da bu gerçeklik değişmez. Mevcut durum şuraya eviriliyor; Kürt ulusalcılığı reformcu biç-i-miyle aynı hedefler doğrultusunda eşitlenmeye doğru hızla çekilmekte olduğu için, diğer Kürt partileriyle ara-larındaki farklar silikleşecektir. Ortak noktalar ise dil, kültür ve demokratik biçimsel değişikliklerde birleşmiş olmalarıdır. Sistem Türkiye-Kuzey Kürdistan’da siyasi yapılanma-ları reforme etme ısrarında emperyalizm patentiyle önemli bir aşamaya gelmiştir. Bundan sonraki ayrışım-lar daha da netleşecektir. Biçimsel reformcu talepler çerçevesinde hakim güçlere yedeklenen Kürt ulusal hareketi ve Kürt işçi-köylü-emekçilerinin iktidar müca-delesi uğruna önderliğini sürdürecektir reform değil dev-rim diyen komünist hareketin tarih sahnesindeki rolünü oynamaya başlamasıyla gerçekleşecektir. Elbette ge-lecek devrimci yolda ısrarla yürüyenlerin olacaktır.

Kaçınılmaz ayrışım

CHP'deki "Gelişmeler" Neyi Göstermektedir?

Baykal-Sav ekibini tasfiye etme hareketinin başında olması, Kılıçdaroğlu'nun sınıfsal nitelik olarak onlardan farklı olduğu veya CHP'nin faşist niteliğinin değiştiği anlamına gelmez. Yaşanan iç tasfiyeler, Kılıçdaroğlu'nun önüne emperyalist güçlerce koyulmuş bir plan olup, Kılıçdaroğlu'nun biraz da şaşkınlıkla emrivaki kaldığı gelişmelerdir. Ve CHP'nin imaj tazeleyerek "yenilikçilik-değişim" safsatalarıyla sağladığı avantajlarla seçimlere hazırlanması planının adımlarıdır.

"TC" devleti yeniden biçimlendirilirken, devlet iktidarını elinde tutan veya iktidar-da söz sahibi olan hakim sınıf kliklerinin de bu süreçte ayak yuymurması babında maske değişikliği usulüyle biçimlendirilmesi sürecin özüne uygun gelişmelerdir. Komprador klik faşist düzen partilerinin vitrin ve lafızlarını "yenilikçi" yaftayla süsleyip lanse etmesi sürecin ihtiyacı olduğu kadar, somut olarak da seçim yarışına hazırlanmalarının gereğidir. Bu bağlamda CHP'de yaşanan iç tasfiye gelişmeleri şaşırtıcı olmayıp, "CHP demokratlaşıyor" yanlışlığıyla karşılandığı gibi de heyacan yaratacak içerikte değildir. AKP liderliğinde yürütülen "demokratikleşmeyle" devlet ne kadar değişip demokratikleştirse ve AKP ne kadar demokratsa, değişim rüzgarını popüler dalgalar halinde canlı tutmaya çalışarak nemalanmayı amaçlayan CHP de o kadar demokratlaşıyor, o kadar değişiyor demektir. CHP'de sahnelenenlerin hepsi de AKP'nin yönettiği gelişmeler gibi, özünde emperyalist strateji ve projelere bağlı olarak devreye sokulan mizanzenin birer parçasıdır. CHP'deki gelişmeler emperyalist oyunlardan bağımsız değildir. Kılıçdaroğlu'nun referandumun hemen sonrasında Avrupalı emperyalistlere yaptığı ziyaret ve ziyaret sonrası rapor verdiğine dair açıklamaları veya söylemindeki farklılıklar, aldığı strateji ve taktik talimatların işaretlerini ağıktan taşıyordu. Hakim sınıflar düzeni ile siyasi partilerinde yaşanan sansasyonel gelişme ve "değişimlerin" planlayıcı aktörü ve perde arkasındaki mimarı emperyalist güçler olduğu saklanamaz. Dolayısıyla spekülasyonlar, skandallar, hesaplaşmalar vb eşliğinde, "demokratikleşme", "yenilikçilik" ve "değişim" adına, "halkçılık-ilericilik" pozlarıyla piyasaya sürülen tüm gelişmeler gerçekte kof olup pozitif bir değer taşımamaktadır. Dahası, ister emperyalist erkin, isterse de yerli memurlarının eliyle olsun, büyük temaşayla sunulan yapay gelişmeler her halükarda gerici olup, emperyalist stratejinin aldatıcı balonlarıdır.

CHP operasyonu kime, nasıl hizmet ediyor

Baykal'ın genel başkanlıktan indirilmesiyle başlatılan CHP'nin güncelleştirilmesi ya da diriltilmesi planı, kendi içinde önemli bir aşama olsa da, CHP'nin imaj değişimine yetmedi ve mesele Baykal'ın tasfiyesi ile bitmedi de. CHP içindeki kast, geleneksel devletçi statükoculuk sandığı gibi Baykal'la sınırlı basit bir mesele değildi. Baykal önemli bir aktördü CHP içinde. Onun tepelenmesi, akabindeki gelişmelerini daha da kolaylaştıracaktı. Nitekim, CHP'nin biçimlendirilmesine dönük Baykal'la başlatılan adım mantık tutarlılığı içinde bugün Sav ve ekibiyle devam ettiriliyor. Ki, Baykal da Sav da özünde aynı faşist Kemalist hamurun mayalanı idi. Pe-ki, "Alevi, Kürt, halkçı" ve hatta "devrimci Kemal" ünleriyle pohpohlanan Kılıçdaroğlu Kemal, Kemalist CHP hamuru dı-

şında bir kurtarıcı portre midir? Gerçekten farklı bir sınıf temsilcisi midir? CHP'yi özünden çıkarıp nitel bir yenilenmeye taşıyan bir hareketi mi temsil etmektedir? Hayır! Bilakis, CHP'yi özü üzerinde geliştirmenin aktörüdür. Üslendiği görev de, CHP'nin imajını yeni süreçte uygun olarak tahkim etme, kurtarma ve emperyalist efendilerinin çıkarlarına bağlı olarak seçimlerde güçlenmiş bir CHP'nin iktidara veya iktidar ortaklığına getirilmesi için yapılan planın bir memurudur. Yani, CHP somutunda değişim imajının ideal bir portresidir. Bu açıdan CHP karakteri bağlamında Baykal'dan, Sav'dan ve tabiki faşist Kemalist CHP ideolojisinden ayrı bir sınıfsal nitelik değildir.

Baykal-Sav ekibini tasfiye etme hareketinin başında olması, Kılıçdaroğlu'nun sınıf sal nitelik olarak onlardan farklı olduğu veya CHP'nin faşist niteliğinin değiştiği anlamına gelmez. Yaşanan iç tasfiyeler, Kılıçdaroğlu'nun önüne emperyalist güçlerce koyulmuş bir plan olup, Kılıçdaroğlu'nun biraz da şaşkınlıkla emrivaki kaldığı gelişmelerdir. Ve CHP'nin imaj tazeleyerek "yenilikçilik-değişim" safsatalarıyla sağladığı avantajlarla seçimlere hazırlanması planının adımlarıdır. Kılıçdaroğlu'nun Sav'ın tasfiye edilmesiyle birlikte ya da Sav'la yürüttüğü polemik düellosunda, "Parti içindeki korku imparatorluğunu yıktık, siyasi iktidarı yarattığı korku imparatorluğunu da yıkacağız" sözü oldukça iddialı olup, amaçlandığı gibi verdiği mesajla güven toplamaya aday bir söylemdir. Nitekim, ikinci bir dalga olarak yine eski CHP millet vekillerinden ve hatta Türk-İş'ten bile destek aldı. Kılıçdaroğlu'nun bu çıkışıyla, geniş kesimlerde yenilenme beklentisi veya inançı pekiştirilmek istenmekte ve geniş kitlelerde CHP'nin yeni bir çehreye bürüneceğine dair kanaat oluşturulmak için kullanılan etkili bir söylemdir. Ancak bu söylemin içinin gerçek anlamda boş olduğu, "yıkılan imparatorlukların" yerine daha sağlam ve yeni imparatorluklar kurarak hakim sınıflar düzeninin iyiden iyiyi pekiştirilmek istendiği ve süren istikrarsızlığın ortadan kaldırılarak belli bir istikrara kavuşturulmak istendiği açıktır. Yani sıra bu söylem, ilgili odaklarca seçimlerde CHP'ye iktidar ortaklığı yolunun açıldığının rahatlığını veya güvenini yansıtmaktadır. Ki bu iktidar ortaklığı da, CHP'nin tamamen tasfiye edilemeyecek kadar gücünü koruduğu, dolayısıyla süreç önünde engel olmaktan çıkılarak süreçte yamanmasının gerekli görülmesinden doğmaktadır. Yani, CHP'nin tamamen devre dışı bırakılarak emperyalist tasfiyeci sürecin işletilemeyeceği görülerek, onun süreçte dahil edilmesi yoluyla ortaklık payı tanınmış ve böylece sürecin hızlandırılması karara bağlanmış görünmektedir.

CHP demokratikleşiyor mu?

CHP içindeki bu tasfiye hareket planı CHP'nin demokratikleşmesi veya özünden arındırılması anlamına mı gelir?

Şüphesiz ki hayır. CHP'nin sınıf karakteri ve yapısı, ideolojik-siyasi niteliği, faşist özü, Kemalist devletçi ilkelerinde bir değişim söz konusu değildir. Yapılan yalnızca görünümünü cilalayarak yeni bir yüz vermek ve iç yapısında biçimsel değişikliklere giderek sürecin ihtiyaçları temelinde klasik söylem ve bazı tutucu yanlarını törpüleyerek biçimlendirmektedir. İsimler belli bir misyon temsil etse de, esas olan partinin sınıfsal niteliği ve ideolojik-politik özelliklere oturan temel karakteridir. Hangi sınıfları temsil ettiği veya hangi sınıf partisi olduğudur önemli olan. Dolayısıyla, CHP'de yaşanan gelişmeler görünürde ileri doğru olumlu gelişmeler olarak yansısı da, özünde değişen bir şey yoktur. Değişim biçimsel ve halk kitlelerini aldatmaya dönüktür. Dahası, emperyalist çıkarlara yöneliktir.

Kısacası, CHP içinde yaşanan gelişmelerin arkasında yatan gerçeklik; CHP'nin iktidar pozisyonunu kaybetmiş olması ve bu bağlamda bu komprador kliğin iktidar pastasından yeterince faydalanamaması ve elbette ki bağımlı olduğu emperyalist güç-güçlerin çıkarlarının zayıflaması ile bu kesmin kaybettiği imtiyazlarını geri alma arzusu yatmaktadır; işleyen plan budur. CHP'nin sandığı faşist Türk milliyetçiliği ve aynı zemindeki gelenekçi Kemalist devlet prototipi, onun, gerici-faşist niteliğiyle teshirini derinleştirken, öte yandan AKP'nin demagojik safsatalarla geliştirdiği süreç karşısında da geriye savrulup kitle desteği anlamında kan kaybetmesi ve AKP'nin sahte rüzgarları karşısında tutunamayıp siyasi inisiyatif ve devlet iktidarını AKP'ye kapturmasına yol açmıştır. Yani iktidar ve dolayısıyla sömürü imtiyazı zayıflayıp gerilemiştir. İktidar ve sömürü hırsıyla var olan CHP'nin ve arkasındaki emperyalist gücün (Avrupalı ve özellikle de Alman) bunu durumu kabul etmesi düşünülemez. Bundandır ki, iç tasfiyelerin ve yeni söylem ile yeni sınıfların devreye sokulmasını da barındıran keskin çıkışlarla bir "değişim" ve "yenilenme" havası estirerek pozisyonunu güçlendirmesi zorunlu olmuştur.

İşte, CHP'deki iç tasfiye dalgaları, zik-zaklı da olsa moda söylemle türban "çalımı", Kürt ulusu ve hareketine göz kırpan af rüşveti, emek, işsizlik, açlık üzerine öne çıkarılan replik ve tüm halkçı lafızların altında yatan gerçek güdü; önümüzdeki seçimlere yeni imaj ve profille girip iktidara gelme hesabından başka bir şey değildir. CHP'deki gelişmelerin astarı, CHP'yi aktüel meseleler ya da tartışmalara paralel olarak biçimlendirip canlandırma girişimidir. Şüphesiz ki emperyalizm desteklidir. CHP'nin demokratikleşmesi veya ileri değişimle yenilenme gösterisi hile ve aldatmacadan ibarettir. Öte yandan bu gelişmeler (Kürt ulusal sorunu, türban sorunu gibi sorunlardaki çözüm ve muhalefet üslubu da) göstermektedir ki, önümüzdeki seçimlerde CHP iktidara ortağı olarak AKP ile birlikte koalisyon hükümetine taşınacaktır. Böylece "Milli Birlik ve Kardeşlik Projesinin" yürü-

tücü bileşeni CHP ile genişleyip yerine oturacaktır esasta. CHP vitrinindeki "değişim" ve "yeniliklerin" içi de dışı da bu projeye bağlı hesap ve planların damgasını taşımaktadır.

CHP'nin devletin yeniden yapılandırılması projesi önünde daha fazla engel oluşturmasına göz yumulamazdı. Nitekim "gizli" eller devreye girdi ve CHP'nin sürecin önünde engel değil, bizzat sürecin yürütücülerinden olması için düğmeye basıldı. Bu yapılırken elbette ki CHP gibi köklü bir komprador klik ve partisinin devlet bürokrasisi içindeki gücü, etkisi yok sayılamaz veya kitle tabanı olarak temsil ettiği kesimler gözmeden gelinmez, dolayısıyla CHP bir çırpıda silinip atılamazdı. En ideal model, iktidarda önemli oranda geriletilse de, CHP'nin iktidar ortağı olarak devletin yapılandırılması sürecine dahil edilmesiydi. CHP bunu kabul etmiş olup, bu çizgiye getirilmiş durumdadır. Bugün atılan adımlar bunu göstermektedir. Kemalist CHP'nin tamamen tasfiye edilemesinin somut durumda zor olduğunu gören büyük egemenler ile küçük egemenler, CHP'nin iktidar payına ortak olma pozisyonu kabul edilip iktidara ortak edilmesine karar verilse de, iktidardan egemen gücü artık AKP'nin temsil ettiği komprador kliktir. CHP iktidar sahibi egemen klik pozisyonunu kaybetmiş, ancak iktidar ortağı olarak iktidardaki yedek güç olma durumunu korumaktadır.

Mevcut durumda denge ve gelişmeler

AKP lehinedir

AKP'nin yürüttüğü emperyalist projenin taşıdığı kritik virajlar, Kemalist kliğin geliştireceği başanlı muhalefet neticesinde bu durumu tersyüz edebilir. Dolayısıyla, şimdi muhalefette bulunup önemli oranda geriletilen Kemalist CHP kliği süreci doğru yöneterek inisiyatif ele alabilir ve tabi ki emperyalist projenin yürütülmesi devralabilir. Bu, kolay ve kısa zamanda olmasa da, orta-uzun vadede mümkündür. CHP'nin girdiği eğilim de bunun ip uçlarını taşımaktadır.

Özcesi, Sav ekibinin tasfiye edilmesi, Baykal'ın tasfiye edildiği operasyonunun devamıdır. CHP emperyalist politikalar temelinde ve emperyalistlerce günün ihtiyaçlarına bağlı olarak yeniden organize edilmekte-biçimlendirilmektedir. Böylece Kemalist kliğin demode olmuş Kemalist statükoculuğu biçimde güncellenerek daha güçlü tahkim edilmekte ve iktidar ortaklığına hazırlanmaktadır. Bunun anlamı, devletin yeniden yapılandırılması sürecine ayak uyduran bir CHP'nin şekillendirilerek emperyalist projenin yürütülmesinin önünün açılmasıdır. CHP içindeki küçük-yapay depremler ise, geniş kitlelerin aldatılarak CHP'ye çekilmesinin ve elbette eskiyerek teşhir olmuş yüzlerin vitrinde çekilerek yeni yüzlerle yenilik görüntüsünün inandırıcı kılınmasının oyunlarıdır.

Devrim cephesinin durumundan yalnızca acı değil sorumluluk duyulmalıdır!

Proleter devrimci politikanın devrim hedefiyle yürüttüğü örgütlenme çalışmalarında ufku dar, çehresi sınırlı değildir. Devrim aşamalarına bağlı olarak devrimden menfaati olan tüm devrimci sınıf ve ara katmanları kucaklayan perspektifle en geniş yelpazede görevlerini tanımlar. Yalnız kendisini görme sığılı veya saf proleter devrimci nitelik arama katılığında durarak, örgütsel çalışma alanını kendi eliyle daraltmaz. Niteliğe önem vererek, niceliği gözardı etmez ve devrimin en geniş kitleleriyle devrimci nitelik kıtasında birleşme kaygısıyla hareket eder. Öncü politikanın çehresi sınıf zeminindeki tüm güçler ile demokratik dinamiklerin hepsini kapsayan genişliktedir. Mümkün olduğu ölçüde bütün bu kesimleri proleter devrimci sınıf örgütünün çatısı ve ideolojik-politik önderliği altında toplar, birleştirir. Bu amaç ve hedefle, bir tek devrimci-demokratik nüveyi ihmal etme sorumluluğu ya da keyfiyetine sahip değildir. Ama bu, ideolojik-politik-örgütsel ilke ve nüanslarda seçici olmadığı-olmayacağı anlamına gelmez.

Bu seçicilik, onun öncelikleri-sonralıklarını veya esasları-talilerini belirleyerek devrimci paydalarını netleştirmesini, devrimci-demokratik cephe içinde belli kategorik ayrımsılar temelinde hangi politik yapılarla nasıl bir ilişki geliştireceği ve doğru kitle siyasetine bağlı olarak kitlelerin hangi kesimlerine nasıl yaklaşacağını vb doğru zemine oturtmasını gerektirir. Bu bağlamda da devrimci çalışmasının taktik ve stratejik politikalarını doğru tayin ederek, bu zeminde somut politik görevlerin yürütülmesi ve devrimin dostları ile düşmanlarını isabetle tespit edip, devrimin ittifakları ile öncelikle birleşilmesi gereken güçleri açığa çıkararak doğru adımların atılması sağlanmış olur.

Devrimin gerçekleştirilmesi uğruna yürütülen çalışma boyunca geçerli olan doğru bugün daha yakıcı ihtiyaç olarak önümüzde durmaktadır. Çünkü tasfiyecilik semirip devrimci hareketi gerilere itme tehdidinde varmış durumdadır. Bu ihtiyaç ve genel doğrunun yakıcılıkla önümüze çıkardığı sorun, komünist ve devrimci hareketin sıg bakış açısından kurtulup devrimci ilkeler temelinde devrim kaygısından ortak davranışa girmesini emretmektedir. İdeolojik mücadele konusu yadsınmaz bir realite olarak bu ortak davranış ve ortak paydalarda gerçekleştirilebilir, çeşitli birliklerin yadsınamaz parçasıdır. Ama devrimci cephenin belirli nitelik güçlerinin emel ortaklığı önünde asla engel değildir. En genel devrimci-demokratik mücadelede ortaklıklar mümkünken, devrimci duruşta beligrin bir nitelik taşıyan ve özellikle de komünist nitelikteki güçlerin devrimci görevlerdeki ortaklıkları zorunlu ve ertelenemez yükümlülüklerdir.

Kuşkusuz ki, her devrimci yapı kendi gücü oranında belli bir pratik mücadele ortaya koyar. Ancak bunun daha ilerisinde bir pratik ortaya koymanın yolları vardır ve bunlara kapalı kalinamaz-kalınmamalıdır. Bu dışımızdaki devrimci öğelerle gerçekliğin ittifak ve eylem birliklerinin geliştirilmesi demektir. Devrimin mantığı da budur. Devrimci güçler yatınarak devrim yürünemeyeceği artık kavranmak durumundadır. Daha somut olarak, devrimci çizgide bulunan veya devrimci mücadelede devrimci ilkelere ve dolayısıyla kendimize en yakın bulduğumuz devrimci kuvvetler öncelikli olmak üzere ortak platformlarda buluşarak mücadeleyi ileri taşımının yolları üzerinde kafa yorup pratik adımlar atmak zorunludur. Yaşanan olumsuz tecrübeler bu ortaklıkların önünde engel olmadığı gibi, devrimci birliklerin geliştirilemeyeceğini de kanıtlamaz. Dar tartışmalar, anlamsız yarışlar ve çocukluk evreleri geride bırakılmak zorundadır.

Öğrenip tecrübe edinmemiz gereken yalın bir pratik var karşımızda. Dünya gericiği başta olmak üzere, yerel gericilik ve bilumum burjuva reformist yasalıcı akımlar devrimin tasfiye edilmesi için adeta el birliği yapmış durumdadır. Silahlı mücadeleye karşı kesin bir tahammülsüzlük ve düşmanlıkla topyekün bir saldırı yürütülmektedir. Devrimci hareket görelî gelişmeler taşısa da örgütlü-bilinci devrimci yapılar, yani gerçek sınıf hareketi darboğazda olup ciddi bir varlık gösterememektedir. Oysa devrimci durum itibarıyla önemli bir zemin mevcuttur. Buna karşın, gerçek durum karşısında devrimci hareketin eridiğini söylemek abartı olmaz. Devrimci hareketin önu ağır şartlara doğrudur. Bu durum devam ettiği müddetçe, yani devrimci hareketin dağınlığı veya takatsizliği giderilip devrimci hareket özü üzerinde ve pratikte toparlanmazsa, karşı-devrimci gelişmelerin önüne geçilemez, devrimci gelişim sağlanamaz. Devrimci hareketin en zayıf halkası örgütsel varlık ve pratik noktasıdır. Zira ideoloji-politik nitelik açısından bilimsel zeminde duran yapılar (veya Komünist hareketler de) aynı gerileme halinden müzdaripir. Yani sorunun esasta örgütsel pratik ve varlık gösterme sorunu olduğu doğrudur. Dolayısıyla bu durum devrimci pratiğin hayata dökülmesini, somut olarak da devrimci yapılar arasında birlik ve eylem birliklerinin geliştirilmesini, en önemlisi de silahlı mücadele pratiğinin geliştirilmesini koşullamaktadır.

Her devrimci hareket halklarımızın kurtuluş mücadelesi karşısında sorumludur. Devrimci görevler ve sorumluluklar ile bunların yürütülmesi ve yerine getirilmesinden yükümlüdür. Yani, salt kendisiyle, kendisinin dar bakışıyla tarif edilen örgütsel görevleriyle sınırlı değil, diğer devrimci hareketten de sorumludur. Buradan çıkan görev, devrimin geliştirilmesi amacıyla bağlı olarak devrimci hareketin ortak görevlerde buluşturulması, sınıf güçlerinin devrimci çıkarlar temelinde birleştirilerek harekete geçirilmesi ve hatta devrimci potada tutulması için üstüne düşen sorumluluğu uygun davranmasıdır. Devrime karşı taşıyan bilimsel sorumluluk ve samimiyet buradan geçer.

Ne var ki, tüm bu yükümlülüklerde hiçbir geri yaklaşım ve darlığı düşmemesi gereken, ön açıcı rolle görev üstlenmesi gerekenlerin başında Maoist komünistler gelir.Bu, onların öncü-önder misyonu, proleter devrimci niteliği ve omuzladıkları tarihsel yükümlülükleri gereğidir. Onların çizgi yaklaşım ve devrim kaygısını örgüt kaygısına feda eden sıg anlayışlara takılıp kalması kabul edilemez. Onlar sorumluluklarını başka hareketlerin hatalı tutum veya geriliklerine endeksli olarak ele alamazlar. Onlar görev, sorumluluk ve yaklaşımlarını proletarya önderliğinde halkın ve devrimin çıkarlarına göre belirlerler. Bu bağlamda tasfiyeciliğin tersyüz edilmesi için devrimci çizginin hayata geçirilmesi, devrimci güçlerin birliği ve ortak devrimci platformların geliştirilmesi gibi, devrimin ihtiyaçlarına dönük çalışmalarla yapıcı ve öncü rolle hareket etmeye öteleyemeyizler.

Bütün bunları gerçekleştirirken temsil ettikleri ileri niteliğin asli görevlerini somut pratiğe dökerek devrimci hareket yol gösterir; belli bir nitelik üzerinde somut gelişmeler ortaya koyarak bunların en geniş devrimci yelpazede hayat bulması için zemin yaratırlar. Maoist komünistler, soyut öneri ve çağrılarla yetinmez, bizzat devrimci pratiğin geliştirilmesi zemininde somut adımların atılmasını biçiminde çağrı ve planlarını uygularlar. Buna uygun olarak devrimin en ileri nitel mücadelelerini geliştirmeyi esas alır, diğer görev ve çağrılarına harç edinirler. O halde, gerilla savaşının geliştirilmesi ve genel silahlı mücadelelin ilerletilmesini pratik olarak yürütmeyi temel alırlar.

Devrimci çizginin siyasi-örgütsel-askeri başarılarıyla devrimci hareket üzerinde genel bir ideolojik inisiyatif kurup, bu tesirle sağlanan kazanımlarla ileri mevziler yaratmak mümkündür. Dolayısıyla genel bir sorun olan devrimci çoraklaşmanın aşılması ancak Maoist komünistlerin ileri sıçırayan devrimci pratiği ve bunun en üstün biçimi olan gerilla savaşının yükseltilmesi ile olanaklıdır. Bu görev bizlerindir. Ve bu görevdeki zayıflıkların aşılması için kendimizden başlamanız şarttır.

Ölmeyen yiğitleri doğuran analara

Nefer Yıldız

Nasıl da mutluydu o gün. Nasıl mutlu olmasın ki? Nefes aldığı her solukta, adımı sayıkladığı Komünist Önder oğlu İbrahim'in yoldaşları gelmişti. Oğlunu kucaklıyormuşçasına hepsini birden kucaklamak istiyor, yüreğine koymak ve bir daha çıkmamasını istercesine sıkıca sarılıyordu. Hiç ayrılmak istemiyordu, her saniyede birisini kucaklıyordu, sonra diğerini bağrına basıyordu. Yanlarından ayrılmak istemiyor ancak bir yandan da oğlunun yoldaşlarına hizmet etmek istiyordu, oğlunun sevdiği yemeklerden yapmak istiyordu. İbrahim diyordu ağlıyordu, İbrahim'i çok özlemişti. Anlatıyordu, anlatıyordu, ağlıyordu ve sonra tekrar anlatıyordu. İbrahim'in yaptıklarını anlatıyordu. Onu nasıl özlediğini, arkadaşlarını geldiğinde bütün duygularını yeniden yaşama imkânı bulduğunu anlatıyordu. Oğlunun yattığı yatağı, kaldığı odayı gösteriyordu, resimlerini öpüyor, öpüyor, gösteriyordu. Yaşlanmıştı ancak ihtiyarlamamıştı. Şuuru ve direnci yerinde idi. Anıları gün gibi taze idi. Hep onu bıraktığı gün gibi hatırlıyordu. Oğlunun ne kadar doğru, ne kadar dürüst bir kişiliğe sahip olduğunu anlatıyordu. Okullarda ne kadar çalışkan olduğunu anlatıyordu. Anlatıkça ağlıyor, ağladıkça bizlere sarılıyordu. Oğlunun haklı olduğunu biliyordu, onu katleden cellâtları lanetliyordu. Biraz da sitemkârdı, oğlunun arkadaşlarını üzmemek istemiyor ancak yalnızlığına da isyan ediyordu. Biliyorum, diyordu işleriniz vardır, çalışıyorsunuz ancak beni de ziyarete gelin, sık sık gelin. Yazları kendi köyünde geçiriyor, kışları ise çocuklarını (İbrahim'in annadan olma üvey kardeşlerinin) yanın-

da; zaman zaman Ankara'da, zaman zaman Antalya'da geçiriyordu. Gözleri hep İbrahim'i anyor, birgün geleceğini özliyor. O şimdi 37 yıllık özlemine kavuştu, oğlu İbrahim'i doya doya kucaklama imkânı buldu, ne mutlu özlemine kavuşan analara. Peki ya özlemle yanıp tutuşan, özlemine kavuşacağı günü bekleyen yalnızlıklarında yaşayan analar! Evet, bize düşen görev ölmeyen yiğitleri doğuran anaları yalnız bırakmamaktır. Onlar, yiğit evlatlarının dostlarından, yoldaşlarından tek bir şey bekliyorlar sorulmak, zi-

Bizler bu duyguları onlara yaşatmayı çok görmeyelim. İşimiz de olsa, imkânsızlıklar içerisinde de olsa ölmeyen yiğitleri doğuran anaları yalnız bırakmayalım. Analarımıza, ölmeyen yiğitlerimizin ailelerine sahip çıkalım, onları ziyaret edelim, unutmayalım ki onlar bizlerin sevgisine muhtaç, onlar bizlerden hiçbir maddiyat beklemiyorlar, bizlerin onları ziyaretinde onlar çocuklarının anılarını bizimle de yaşama olanağı buluyorlar, onlara bu mutluluğu yaşatmayı çok görmeyelim. Bizleri görünce çocuklarını ancak, ağlayacaklar ancak biz ziyarete ettiğimiz için de yalnız olmadıklarını hissedecekler. Yalnızlık kadar zor bir duygu yoktur. Bir ziyaret bizlere basıtmış gibi gelebilir, ziyarete giderken bazı ihtiyaçları gidermeyi düşünüyor olabiliriz. İhtiyaçları gideremediğimiz için gitmemek doğru değil. Ölmeyen yiğitlerin anaları ve ailelerinin en büyük ihtiyacı bizlerin onlara götüreceği yalnızlık duygusunu yok etmek, sahipsizlik hissiyatını bertaraf etmektir. Onlar çocuklarının yoldaşlarını gördükçe çocuklarının yaşadığını, bir gün çocuklarının da geleceğini hissediyorlar. Onların çocuklarının ölümsüzlüğünü fikirlerinin yaşadığını onları ziyaret ettikçe ispat ederiz. Geleceğimizin inşası geçmiş değerlerimiz üzerine kurulacaktır. Ölümsüz yiğitleri doğuran analar ve onların ailelerine mutluluğu ne kadar çok yaşatsak, geleceğimizi inşa edecek ailelerimiz daha mutlu olurlar, gelecekte, ailelerinin yalnız kalmayacağı, sahipsiz olmayacağı duygusunu doya doya tadarlar. Gelecekte ailelerimiz ve analarımız yalnız kalmırlar, sahipsiz olurlar endişesi taşınmamış olur. Zaten bütün mücadelelerimizde gelecekteki endişelerimizin yok edilmesi için değil mi? Ölümsüz Komünist önder İbrahim Kaypakaya'nın Mediha Asanının şahsında, ölmeyen yiğitleri doğuran anaların ellerinden öpüyorum.

çocuklarının şahsında çocuklarının yoldaşlarını kucaklamak, onları koklamak koklamak.

Çek elini bağrımdan cellat daha ölmedim ben

Asırlar evveliydi, canın cana düşman olmadığı, kurdun kuzuyla aynı yatağı paylaştığı ve hatta yılanın bile ehlileştiği topraklar... Keçi patikalarında akan nasırlı yaşamlar, çocukların koşar adım büyüdüğü, büyüklerin ise koşar adım yaşlandığı ama iş-güçten fırsat bulamadığı için ölmeyi unuttuğu gayri ihtiyari memleketim; Dersim! Sabah ayran tuluğunun kuş cıvıltılarına karşan sesiyle uyanan çocukların tuttuğu kaymak kavgasının, paylaşımın biten mutlu sonu. Belki de onlarca "kaynama" ve "süzme" aşamalarından geçerek sofraların vazgeçilmez ve zengin konuyu olan imansız çökelek. Asırlar evveli, toprağa işemenin bile günah sayıldığı bir diyar. İtikatlı olanın sır olup uçtuğu-uçupta kırklara karıştığı, itikatsiz olansın toprak altında çürüyerek günah çıkardığı bir coğrafya. İşte böyle asırlar evvelinin güneşli bir gününde, çoban Munzur'un ayak tabanlarından doğarak baş kaldırdım doğanın dinginsiz sesine. Ben aktıkça derinleştirdi yatağım, yeni dereler eşlik etti akışına. Yenisi ve bir yenisi daha. Bir damla suyun bile akışına, bağrıma düşüşüne gülmedim-küçümsemedim. Bildim ki o damla olmadan bardak taşmıyor. Anladım ki ben milyonlarca damlanın bir araya gelerek aktığı koca bir ırmağım. Her bir damla koca bir ırmaktır bende. Derken yatak derinleştikçe coştuk, yeni çağlayanlar eşlik etti yolumuza. Ve sonunda doğa kabul etti deli taylar gibi akışımızı... Ama kul değil!!! Yıl, bir sofraya yüzlerce kişinin bağdaş kurduğu tarih. Hani canın cana düşman olmadığı zaman. Ay ışığı kutsallığını yitirmemiş henüz. Masumdum tüm inançlar, tannılar masum. Saçı kil kokan genç ve kınalı kızların suyumla yıkarlardı körpe bedenlerini. Parmak diplerini nasır bağlamış avuçlar, nasılda ağılıkla dolardı ak köpüklü sularınma. Öyle serin, öyle masum ve karşılıksız... Zaman akıyor. Yıl ölümün kendini karış karış dölediği tarihin kapısından içeri giriyor. Bombalar bırakıyor demir kanatlı kuşları. Laç deresi, Axpanos, Avgasör, Harçık, dereler-çaylar ve beni ben eden kaç damla su varsa... Hepsi ama hepsi kan akıyor. Ve ben Munzur dağlarının eteklerinden bütün berraklığımla süzülüp akarken... Yıl "çıbanın başının kesilmeye" çalışıldığı tarih. Genç kızların kınalı saçlarını yıkadığı sularında bugün kanlı postallarını yıkmıyor zalimler. Siz görmediniz demir kanatlı kadının yerde bombalarla parçaladığı gebe kadınları ama ben gördüm. Siz duymadınız süngülenerek uçurumlardan atılan çocukların o masum ve korkunç çığlıklarını ama ben duydum. Ağırlaştı boynumdaki vebal. Kaç asrı birbirine bağladım, gecenin bağrını çatlatarak

doğan kaç şafağa tanıklık ettim. Ne baharlar ne kışlar geçirdim. Kaç kan, kaç ölüm... Kaç ihanet, kaç yiğit kahraman... Zalime boynun eğen fil gördüm, zulmün topraklarına cenk meydanında kılıç çeken kanınca. İnsan leşinin hayvan leşine karıştığı tarihler eridi avuçlarımda. Çocukların cesetlerini taşıdım ağlayarak. Bombaların o ağır gümbürdeyişleri altında yitirdim tüm berraklığımı. Kan rengine çalan bir kızılık bürüdü bedenimi. Kan aktım. Katledilirken nızkımı topraktan alan halkım, ben kaniyla yıkadım onların. Garp memleketlerine doğru yelken açarken şalvarlılar, ben arkadaşım izledim yırtık çankılları. Yoruldum, mecalsizim şimdi, kudretsiz. Ama ölmedim!... Yıl, makine seslerinin sesimi bastırıldığı tarih. Küçük çocukların kent meydanlarında katledildiği, dilini konuşmanın "terör" sayıldığı medeniyetlerin uygarlık çağı. Zaman, bebeler süt yerine engelerek zehrinin emzirildiği, zalimin doğaya hükmettiği-parçaladığı zaman. Deli çayların arsızca dizginleştirilmeye çalışıldığı andayız lakin. Hilenin, fitne-fesadın cenderesinde şimdi her damla su. Hasankeyf, Alliano, İkizdere, Loç vadisi ve ben... Munzur. Bende eteğimi toplayıp dayandım Dersim'in kapılarına. Bentler öyleki, dağları deviren gençliğim yok artık. Kendi bağrına akarak büyüyen ihtiyaç bir budalayım şimdi. Geçmişin körpe sesleri yankılanır kulaklarımda. Oysa uzak değil ki geçmiş. Aha burada, birkaç adım gerimde. Daha dün kucaklaşıp dost sohbetlerle akarken ben ve Harçık, nasıl oldu da bu hale geldik. Nerede kıyılarımda bıraktığım asırlık çınarlar, meşeler, düze ve verimli topraklar. Özledim bağ-bahçenin köküne akışımı. Tüm bereketimi insanlığa üryan eyledim. Kurbanları kesildi kıyılarımda. Dilek tuttu genç kızların. Ya şimdi, yazmaların bağlandığı ağacı boğdum. Ağlayarak yıktım boşalan köylerin asırlık duvarlarını, ekin tarlalarını. Hele mezarlarımız... Ölülerimiz. Bir kez daha boğularak öldürüldü ölüleri. Tabutlardan içeri dökülerek, ölümlerimizin çıplak bedenlerini sarmak nasıldı bilemezsiniz. Filet kesiyi bir yaradı şimdi yüreğimde kanayan... Sen zalim! Katlime fermanlar çıkarak zalim. Bilesin ki parçalayacağım o bentleri, hem de bir kez daha boğularak öldürülen o ölüle-rimle birlikte. Nasıl "tutsaklığa" boyun eğip gerisin geriye akmasını bilmişsem, öyle de bendimi parçalayıp özgürce akmasını da bilirim. Bilesin ki hala Munzur'ların kar kaplı dorukları selamlıyor beni, yağmurlar hala esirgemiyor-sa bir tek damlasını bağrımdan, küçücük dereler bile kocaman cüretleriyle omuz veriyorsa kavgama, daha ne durursun. Demem o ki çek elini bağrımdan cellat, ölmedim daha ben...

Tekirdağ hapishanesinden bir tutsak

YDSB bülteni çıktı. Yayınevimiz ve gazete bürolarımızdan temin edilebilir.

KAHRAMAN ve İNCE aileleri adına Gülten Kahraman

Yüreği kavganın ateşi içerisinde atan Hasan İnce (Zaza Hasan)'nin, geçirdiği ağır beyin ameliyatının ardından yeniden yaşam dolu gülüşlerini bizimle paylaşması dileğiyle yaşam mücadelesinde başarılar dileriz.

Salih Arslan yaşamını yitirdi

Devrimci Demokrasi Gazetesi Demokratik Haklar Federasyonu

Kürkçüler Hapishanesi'nde PKK tutsağı olan abisini ziyarete giderken geçirdiği trafik kazası sonrası, keyfi bir şekilde altı saat boyunca müdahale edilmediği için gazette okurumuz, dostumuz Salih Arslan yaşamını yitirdi. Ailesine ve bütün dostlarına başsağlığı diliyoruz.

Türkan Albayrak kazandı

Paşabahçe Devlet Hastanesi'nde temizlik işçisi olarak çalışırken sendikalı olduğu için işten atılan Türkan Albayrak, 118 gün boyunca işe iade için sürdürdüğü mücadeleyi kazandı.

Türkan Albayrak, Türk-İş'in, Sağlık-İş sendikasında örgütlen- diği için işinden atılmış ve iş yeri önünde direnişe başlamıştı. Sen- dikanın sahiplenmediği Albay-

rak, hem sendikaya karşı hem de işverene karşı zafer kazandı. Sür- dürdüğü direniş süresince dev- rimci, demokratik kitle örgütleri- nin destek verdiği Albayrak, 29 Ekim günü açlık grevine başla- mıştı. Kararlı duruşunun sonu- cunu alan Albayrak direnişinin 118'inci gününde, İstanbul İl Sağ- lık Müdürlüğü yetkililerinin Sarı- yer Toplum Sağlığı Merkezi'ndeki

iş teklifini kabulederek direnişini sonlandırdı. Direnişi bitirdiğini açıklayan Türkan Albayrak, taşe- ronlaşmaya ve güvencesizliğe karşı mücadelesinin süreciğini belirtti.

Mücadelem bitmeyecek

Yaptığı açıklamada, direnişinin karşılık bulduğunu ifade eden Albayrak, "Sağlık Bakanlığı yetki-

lileri bu duruma kayıtsız kala- madılar. Biliyorum ki, üzüldükle- ri için değil, olacaklardan kork- ronlaşmaya ve güvencesizliğe karşı ettiler. Evime yakın Sarıyer Toplum Sağlığı Merkezi'nde işin hazır dediler. Ben de kabul et- tim." dedi.

118 günlük direnişi boyunca ken- disine destek veren tüm kurum ve kişilere teşekkür eden Albay-

rak, şu ifadelere yer verdi; "Ben bu direnişimle; halkıma, işçi kar- deşlerime, direnerek kazanılaca- ğını gösterdim. Direnenlerin yal- nız kalmayacaklarını gösterdim. İşe geri dönmekle, mücadeleden vazgeçmiyorum. Taşeronlaştı- rma, güvencesiz çalıştırmaya, sendikasızlaştırmaya ve örgüt- süzlüğe karşı mücadelem devam edecek."

Katledilen tarım, hayvancılık ve bir alternatif: “Kooperatifleşme”

"Tanıma yapılan destekleri azaltın, tarımsal kredi faizlerini yükseltin, destekleme yapan kuruluşları özel- leştirin" 1980'lerin başlarında böyle buyurdu IMF ve Dünya Bankası'nın patronları.

Bu emir, emperyalizmin uluslar ara- sı çıkarlarını azami ölçekte kollama görevini verdiği geri kalmış ve özel- likle emperyalist-kapitalist egemen- lere göbekten bağlı uşak iktidarların katiiyen uygulayacakları bir formül- dü. İster yarı bağımlı, ister tam ba- ğımlı olsun dünyanın birçok yerinde; Güney Kore, Hindistan, Türkiye, Gü- ney Afrika, Meksika, Orta Amerika (Örnekler çoğaltılabilir) bu buyruğun uygulayıcıları yerel işbirlikçi devlet- ler ve iktidarları ile mağdurları ara- sında süregiden bir savaş başladı. Neo-liberal safsatanın baş mimarları, yerel işbirlikçilerine buyruklarını uygulaturken kendi "Çok uluslu şir- ketlerini" devreye koyarak doğayı, in- sanı hedef alan; tarımı, çiftçiyi, hay- vancılığı yok edecek bir sürecin adımlarını attılar.

Ülkemiz açısından zaten ülke ege- menleri ile ezilenleri arasındaki ezeli sorun olan toprak sorununu toprağın ve köylünün daha katmerleşen sö- mürsünü beraberinde getirdi. Kısa süre içerisinde özellikle di-

rençten uzak mer- kezlerde uygulanan "Serbest Pi- yasacı Ti-

Bask Bölgesi'nden bir çiftçi olan Paul Nicholson "Köylü hakları nelerdir?" sorusunu şöyle yanıtlıyor:

"Köylü hakları, gıda üretmek, yakın toplulukları beslemek ve yemek ye- mek gibi doğal haklardır. Köylü hak- ları ayrıca bu haklara dahil olunabil- mesi için tamamlayıcı olan ekono- mik, kültürel ve sosyal hakları da kapsar. Bunlar; toprağın kullanımı- nın erişimi ve güvenliği, suya erişim, kendi tohumlarımızı kullanma, de- ğiş-tokuş etme ve satma haklarıdır. Köylü hakları, yaşamı ve doğal kay- nakları koruyacak bir siyasi sisteme sahip olma hakkıdır. Topraklardan tasfiye edilmeyi engelleyen haklar- dır. Aynı zamanda köylü kadınların da gıda üretiminde aynı hak ve so- rumluluklara (sürdürülebilir tarım yapma sorumluluğu) sahip olma hakkıdır."

Direnmek ve birleşmenin haklarını bilen ve nasıl alacağını bilen bir top- lamanın örgütlü bilincinden doğacağını sunmak açısından önemli olduğunu düşünüyoruz.

Şimdi; türlü politikalarla ve üretici köylü ve doğa sömürsünün iç içe geçirilerek üretimden koparılan (bu süreç devam ediyor) ülkemizdeki tarım ve hayvancılığın sorunlarına da- ir Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Turhan Tuncer ile yaptığımı- z röportajı aktaralım.

Tarım ve hayvancılığın içerisinde bu- lunduğu durumu nasıl değerlendir- yorsunuz?

1980'den itibaren ülkemizde uygula-

yarı yarıya düşmüş durumda. Bunun dışında kırsaldan şehre göç ve tarım- dan kopuşlar mevcut. Çünkü kırsal- da kanınlarını doyuramayacak duru- ma geldiler. Son belirlemelere göre tarımda yani kırsal kesimden 2 mil- yon nüfus koparılmış durumda. Tarım iyiye gitseydi bu insanlar tarım- dan kopmaz şehre göçmezdi.

Çiftçimiz üretimden nasıl koparılmaktadır?

Bazı liberal ekonomistler, "Dünyada 100 liraya bir artı değer üretiliyorsa, bunu Türkiye'de 150 liraya üretme- nin bir anlamı yoktur" diyorlar. Sa- dece çıktılar düşünerek yapılan bu belirleme aslında girdiler ile çıktılar mukayese edilmesi şeklinde ol- malıdır. Biz Türkiye'de dünyanın en pahalı mazotunu, gübresini, zira- i ilacını ve tohumunu kullanıyoruz. Böyle olunca üreticinin üretim mali- yeti artıyor ve pazar sorunu yaşıyor. Avrupa ve Amerika'daki çiftçi gibi benim ülkemdeki çiftçiler de destek- lense üretimden kopuşlar yaşanmaz. Biz pamuk ve mısır veriminde birinci sıradayız, ancak fiyatlara geldiğinde çok pahalı olduğu söylenmekte ve kaçınılmaz olarak üretimden koparılmaktadır. Bu kadar yüksek girdi- lerle üreticinin ürettiğinden kazanç sağlaması imkânsız hale getirildi.

Uluslararası tekelere peşkeş çekilen maden kaynaklarımız çıkarılırken ve işlenirken bir yığın çevre sorunu bı- rakmakta, özellikle tarım alanları ve hayvancılığı olumsuz etkilemektedir. Yine HES projeleri de doğayı ve insa-

Mevcut sistemde dahi 360 milyarlık kar yani artı değer oluşuyor, ancak bunun 30 milyarı tarıma aktarıyor. Bu politikaların devamı tarımın tama- myla çöküşü anlamına gelecektir. Devleti hükümetler temsil eder. Me- sela orta vadede (2011- 2013) "KIT"ler kararlılıkla özelleştirilecektir!" şek- linde verilen buyruk, bir yandan hü- kümetin mevcut ekonomik politikayı sürdürmesi diğer taraftan, emperya- list tekelere hizmet sözüdür. Bu buyruktan nasibini ilk alan şeker fabrikaları olacaktır. Ülkemizde 25 şeker fabrikası var. Bunlardan 14 ta- nesi Güneydoğu ve Doğu Anado- lu'dadır. Bu fabrikalar önce mevcut politikalarla zarar eder konuma getiri- liyor (14 fabrika daha şimdiden za- rar eder duruma getirilmiştir). Özel- leştirmeler kapıya dayandığında bu fabrikalar gözden çıkarılacak ve satı- lacaktır. Hâlbuki bu bölgelerde tek sanayi kolu şeker fabrikalarıdır. Bun- ların da kapanacağını düşünürsek, şeker posası ve küspesinin eksilmesi ile hayvancılığın ne kadar etkileyece- ğini siz düşünün. Kaynak ve imkân- larımız halkın yararına kullanılma- dığı sürece sonumuz felakettir.

Nasıl bir çözüm sunuyorsunuz?

Biz 5 yılda bir teknik kongreler yapar, mevcut durumu değerlendirir ve önümüzdeki yılın projektörlerini or- taya koyarız. 2005 ve 2010 yılında ya- pılan teknik kongrelerde, bilim in- sanları, bu işten kurtuluş için neler yapılması gerektiğini söylüyor. Ticari olarak perakende zincirinin yüzde

Kocaeli'nin Kandıra ilçe- sine bağlı Kocakaymaz, Topluca, Goncaaydın ve Üğümce köyünde Sana- yi ve Ticaret Bakanlı- ğınca imzalanan proto- kol gereği 2011 yılında 2 bin 250 dönümlük alan- da Gıda İhtisas Organize Sanayi Bölgesi(OSB) ku- rulacak. Bununla ilgili olarak köylülere tebli- gatlar gönderildi. Köy- lülerin gıda üretimi ya- parak yaşamlarını de- vâm ettirdiği bu verimli topraklar Sanayi ve Ti- caret Bakanlığıınca sa- nayi bölgesi olarak be- lirleniyor. Köylülerin elindeki birinci sınıf ve- rimli topraklar, daha önce nazım planında ta- rım ve hayvancılık ara- zisi olarak belirlenen bu araziler, Bakanlık tara- fından planda yapılan değişikliklerle 3. sınıf tarım arazisi olarak de- ğiştiriliyor. Ve bu topraklar değerinin çok altında fi- yatlarla alınmak isteni- yor.

Köylüler ise ekmeğini kazandığı verimli top- raklarını satmak istemi- yor. 24 Ekim'de Koca- kaymaz köyünde bir araya gelen köylüler OSB'nin yapılması ha- linde aç kalacaklarını ifade ettiler. "Kandıralı topraklarının gaspına dur diyor" yazılı pan- kartlarla gelen köylüler traktörleriyle eylem yaptılar. Sanayileşmeye karşı olmadıklarını dile getiren köylüler yapıla- cak olan Gıda OSB'nin köylerindeki verimsiz olan arazilere yapılma- sını istiyorlar. Yapılacak olan OSB Kocaeli'ndeki 13. OSB ola- cak ve yapılmış olan 12 OSB'nin ise doluluk ora- nı %50'lerde. Kandıra köylerinde yapılacak olan şey aslında belli, 3. sınıf tarım arazisi olarak yeniden düzenlenecek tarım arazileri köylüle- rin elinden değeri düşü- rülerek gasp edilecek. Aynı zamanda bu ara- ziler sanayi bölgesi olaca- ğı için değeri artacak. Anlaşılan o ki AKP bu arazileri yoksul köylü- lerden değerini düşü- rek ucuz ellerinden al- dıktan sonra kendi yan- daşlarına peşkeş çeke- cek. Çünkü sanayi böl- gesi olacak bu arazile- rin, 3. sınıf tarım arazisi yapılmasıyla değeri dü- şürülüp köylülerden ucuz alınırken, OSB ya- pılarak bir anda fiyatı tavan yapacak ve tabi ki bu rant AKP yandaşları- nın cebine gidecek, köy- lüler ise ekip biçtiği, ge- çimini sağladığı toprak- ların elinden alndığı için işsizlik ve açlığa mah- kum edilecek.

Kurtuluş Kooperatifleşmede

Üretici ile tüketiciyi doğrudan ilişkiye geçirecek bir sistem kurulmalı, yani aradaki zincirler kaldırılmalı. Böylelikle hem üretici hem de tüketici kazanacaktır. Bu sistem ise kooperatifleşmedir. Tek tek üretici çok zayıf ve yetersizdir. Sermayenin karşısında direnmenin tek yolu kooperatifleşme, etini sütünü vs doğru- dan pazarlamaktan geçer. Örnek olarak Tire Süt Kooperatifleri Birliği kurulduktan sonra İzmir Belediye- si'yle yaptığı bir anlaşma sonucu, kooperatif sütü belediyeye veriyor, belediye de okullara dağıtıyor. Tek tek üreticiler olduğunda 2007'de görüldüğü gibi sütün fiyatı 40 kuruşa kadar düşer, üretici zarar eder ve sağmal ineklerimiz kesime gönderilir. Buna bağlı olarak da hayvancılık da geriler.

caret Anlaşmaları'nın köylülük ve tarıma sadece yoksulluk getirdiği, di- renmek ve birleşmekten başka çare olmadığı anlaşılmıştır. Dünyanın değişik yerlerinde özellikle toprağın sahipleri ve topraksızların sorunlarını tartışıkları ve 2007'de düzenlenen Uluslararası Köylü Hak- ları Konferansı'nda konuşan İspanya

nan Dünya Bankası ve IMF politika- ları sonucu tarımımız bugünkü aç- maz duruma geldi. Tarımın bir iki kalemi dışında (örnek : mısır) genel- de bir gerileme mevcut, hayvancılık ise çökme noktasındadır. Nüfusu- muz 1980 itibarıyla 44 milyondan 72 milyona çıkmasına rağmen, tarım ve hayvancılık yükselmesi gerekirken

nı öteleyen, getirilerinin yanında ta- mir edilemez, giderilemez tahribat- lar yarattığı bilinmesine rağmen ısr- arla hayata geçirilmeye çalışılıyor. Tüm bu uygulamalar ve güçlü bir di- rencin oluşturulmaması kaçınılmaz olarak üretimden kopuşu getirmek- tedir.

Tarım Politikaları, Devlet Gerçeği

70'i yabancılara verilmiş. Yerli üre- timiz bu zincirin içerisine giremezse ne yapacak. 2-3 yıl sonra elindeki üretimi de satamayacak, pazarlaya- cak zincir de bulamayacak. Bu ulus- laraası tekelere gittikçe ülkemize sokulması ve uluslararası sömürü düzeninin ekmeğine yağ sürülmesi anlamına geliyor.

SiT alanlarına hükümet tepkisi

Devlet ülkenin enerjide bağımlılığı bitecek diye kamuoyuna servis ettiği HES'leri, demokratik kitle örgütleri rant projesi olarak tanımlıyor. HES'lerin doğaya ve insan yaşamına dair çok tehlikeli sonuçlar ortaya çıkaracağını söyleyen çevreciler arasında kapalı kapılar ardında ülkemizin kar hırsında sınır tanımayan şirketlerin çıkarları için doğanın ve insan hayatının hiçe sayılarak peşkeş çekildiğini belirtiyor. Son olarak İkizdere'nin SiT alanı ilan edilmesi ile birlikte HES projelerinin tehlikeye girdiğini gören hükümet jet hızıyla Meclis'e sunduğu yasa teklifi ile SiT

alanı ilan etme yetkisini Çevre ve Orman Bakanlığı'na vermeye hazırlanıyor. Yasa Meclis'ten geçtikten sonra daha önce SiT alanı ilan edilen yerler Bakanlık tarafından yeniden değerlendirilecek. Bakanlık Kurulu mevcut doğal sit alanlarından koruma özelliği taşımadığına karar verdiklerinin statülerini sona erdirebilecek. Böylece Kurul bir süre önce doğal sit ilan edilen ve Başbakan'ın büyük tepkisini çeken İkizdere Vadisi için de yeniden karar verme yetkisine sahip olacak. Kurulun, İkizdere'nin doğal sit alanı ilan kararının yanlış olduğuna karar ver-

mesi halinde bölgede 22 HES barajının yapılmasının yolu yeniden açılacak. Devletin kamuoyunu kullanarak servis ettiği gibi HES'ler ne ülkemizin enerji ihtiyacını karşılayacak ne de HES projelerini hayata geçirmeye çalışan şirketler HES yapımı planlanan yerlerde yaşayan insanların hayatında olumlu bir değişiklik yaratacak. Binlerce çeşit bitkinin yetiştiği Loç Vadisi projesi, o yörede yaşayan insanlarla birlikte bütün doğanın da tahribatını beraberinde getirecek.

HES'ler rant kapısı oldu
Uzmanlar, devletin çantasındaki yeni

HES projelerini hayata geçirerek yöre halkının yaşam alanlarının adım adım yok edileceğini ve yasal zeminde yıkımın meşrulaştırılacağına ve bunun sonuçlarının çok ağır olacağına dikkat çekiyorlar. Bu güne kadar 600 HES projesinin yapılmasına karar veren devlet, yasanın çıkmasıyla birlikte bu rakamı 2000'nin üzerine çıkaracak. Çok daha düşük maliyetli ve çevreye dah az zarar veren alternatif enerji kaynakları olmasına rağmen devlet HES'lerde ısrar ediyor. Halkın ve çevreci örgütlerin tepkilerine rağmen yasa meclisten geçirilmeye çalışılıyor. İkizdere, Munzur ve Loç Vadisi bunlardan bir kaç tanesi. Yıldız Teknik Üniversitesi Çevre Mühendisliği Bölümü Öğretim Üyesi Prof. Dr. Beyza Üstün, HES projesinin bir enerji projesi olmadığını tam tersine su kaynaklarının şirketlere satılarak yeni rant alanları yaratılması olduğunu söylüyor ve ekliyor "HES'ler derelerin kurumasına neden olacak ve tüm su kaynakları sermaye çevrelerinin rant alanlarına dönüştürülecek. Derelerdeki doğal yaşam tahrip olacak". HES lisansı verilmemiş dereler ve yer altı suları da HES kullanım hakkı bulunan şirketlere devredilmektedir diyor Üstün, bunun sonuçlarının ağır olacağını, doğanın ve insanların yaşam alanlarının büyük zarar göreceğini belirtti. Bunun sonucu olarak göçlerin ve yoksullaşmanın artacağına dikkat çekti. Doğa Derneği'nden Yeşim Erbaşol ise değişikliğin yasalaşması halinde Çevre ve Orman Bakanlığı'nın çevre ve doğanın korunması görevini ihlal edeceğini ve bir yatırımcı gibi hareket edeceğini kaydederek önümüzdeki günlerde daha şiddetli bir doğa katliamı yaşanacağını vurguladı. Pek çok vadide yürütmeyi durdurma kararı olmasına rağmen çalışmaların devam ettiğini ifade eden Erbaşol, "Senoz Vadisi'nde tam üç kez yürütmeyi durdurma kararı alındı. İkizdere Vadisi SiT alanı ilan edildikten sonra dahi çalışmaların durmadığına dair haberler var. DSİ yetkilileri Rize'deki vadileri inceleyerek hazırladıkları raporda HES'ler doğaya büyük tahribat yapıyor" dedi.

HES'ler gerçekten enerji ihtiyacını karşılayacak mı?

Enerji açığının büyük olduğunu ve bu açığı karşılamak için doğa ve kültürlerin yok edildiğine de dikkat çeken Erbaşol, 2023 yılında hidroelektrik potansiyelinin tümünün kullanılması halinde bile HES'lerin ancak ihtiyaç duyulan enerjinin küçük bir yüzdesini karşılayacağını ve kalıcı önlemler alınmadığı takdirde ülkemizin enerjide dışa bağımlılığının devam edeceğini söyledi. Enerjiyi sınırsızca en küçük ihtiyacımız için bile kullandığımıza dikkat çeken Erbaşol sözde enerji ihtiyacımızın büyük bölümünü karşılayacak bir proje olarak servis edilen HES'lerin enerji ihtiyacımızın küçük bir bölümünü karşılayacağını belirtti.

Loç Vadisi'nde HES'lere karşı eylem yapıldı

Kastamonu'nun Loç Vadisinde kurulması planlanan HES'lere karşı yöre halkının tepkisi devam ediyor. Binlerce bitki türünün yetiştiği doğa harikası Loç Vadisi, devletin günü kurtarma adına almış olduğu kararların sonucunda HES'lere kurban edilmeye çalışılıyor. Kastamonu Loç Vadisi'nde yapılması planlanan HES'lere karşı eyleme giden köylülere, jandarma tarafından baskı uygulandı. Jandarma eylemcilere kimlik kontrolü gibi bir dizi dayatmalar yaparak eylemi provoke etmek ve etkisini azaltmak istedi. Jandarmanın baskı uygulamalarına karşı bölge halkı, HES'i yapan şirketin izinsiz ve yasadışı bir şekilde çalışmalar sürdürdüğünü ifade ederek, çalışmalara engel olmak istediklerini dile getirdiler. Jandarma ise kimlik kontrolünün ardından HES karşıtlarının alana girmelerine izin vermediğini belirterek her zamanki gibi halkın karşısındaki yerini aldı. Bu tartışmalar üzerine köylü kadınlar kendilerini zincirleyerek tepkilerini dile getirdiler.

Loç'lular eylemlerinde kararlı

Loç Vadisi'nde doğup daha sonra gurbette yaşamını devam ettiren insanlar da eylemlere destek için köye gelerek nöbet tuttular. Ancak jandarma şehir dışından gelen Loçluları vadiden uzaklaştırarak dışarı çıkarttı. Küre Dağları'nda doğan Devrekani Çayı'nın etrafından konumlanan dört köyün sakinleri Orya Enerji Şirket'i'nin HES ve A Tipi taş ocağı yapma çalışmalarını sürdürdüğü alanda üç aydan beri 24 saat nöbet tutma eylemi yapıyor. Çeşitli eylemlerle seslerini duyurmak isteyen köylüler, tüm saldırılara karşı direnişlerine devam etme kararlılığını sürdürüyorlar. Şirket ise köylülerin yoğun tepkisinden korktuğu için çalışmalarını sadece gece sürdürüyor.

Kanal D önünde eylem

İstanbul'da yaşayan Kastamonu Cide Loç Vadisi köylüleri HES'lere karşı seslerini duyurmak için Kanal D televizyonu önünde eylem yaptı. Eylemciler "Loç Vadisi darda san yazma isyanı", "Suyumuz, köyümüz, Loç Vadisi satılıyor" şeklinde sloganlar attı. Loç Vadisi'nde eylem yapan köylülerin çadırlarının yıkıldığını belirten İstanbul'da yaşayan Loçlular, çevreye duyarlı insanları yanlarında görmek istediklerini ve kendi yörelerini bu şirketlere peşkeş çekmeye çalışanlara karşı ortak mücadele etmek istediklerini belirttiler.

Kaz Dağları'nda yeniden altın aranmaya başlandı

Halkın tepkisine rağmen Kaz Dağları'nda altın arama çalışmalarına bir yıl aradan sonra yeniden başlandı. Oksijen deposu Kaz Dağları'nda yeniden sondaj sesleri yükselirken, aramalara karşı bölge halkının ve çevrecilerin tepkisi devam ediyor. Mitolojideki adı 'İda' olan ve zengin yeraltı suyu kaynakları nedeniyle Homeros'un 'bin pınarlı' diye bahsettiği oksijen deposu Kaz Dağları'nda yine sondaj makineleri çalıştı. Bir yıl aradan sonra yeniden altın arama çalışmaları başladı. Gözünü Kaz Dağları'nda ki 250-300 ton altın rezervine çeviren şirket, devletten aldığı büyük destekle bölgede altın arama faaliyetinden vazgeçmiyor. Bölge halkının ve çevrecilerin yoğun tepkisine rağmen altın arama çalışmaları için Çanakkale'nin Bayramiç ilçesi sınırlarındaki 5 köyü içine alan bölgede, 11 maden şirketi 1 yıl aradan sonra yeniden harekete geçti. Firmalar tespit edilen altının miktarını belirlemek için yeniden sondaj makinelerini çalıştırdı. Firmalar faaliyete geçince bölge halkı ve çevreciler de harekete geçti. Çevre ve yöre dernekleri ile bölgede yaşayan köylüler, önce altın madeni çalışmalarının sürdürüldüğü bölgelere inceleme gezisi düzenlediler. Çevreciler ve halk, bu çalışmaların çevreye büyük zararlar vereceğini söylediler. İnsan yaşamını da yakından ilgilendiren bu soruna çevreye duyarlı herkesin destek vermesi gerektiğine değinilerek ortak mücadele çağrısı yapıldı.